Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Αδείας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016 Ἀρχίππου Ἀποστόλου, Φιλοθέης Ὁσιομάρτυρος τῆς Ἀθηναίας, Κόνωνος Ὁσίου, Νικήτα Ἱερομάρτυρος, Ραβουλᾶ Ὁσίου

ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2105

Πανορθόδοξος Σύνοδος μὲ ἀποκλεισμοὺς Ἐπισκόπων

Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ λειτουργίας τῆς Μεγάλης Συνόδου καὶ κυρίως τὸ ἄρθρο 12 ποὺ ἀφορᾶ στὴν ψηφοφορία καὶ τελικὴ ἔγκριση τῶν κειμένων περιέχει πρωτόγνωρη γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία διαδικασία, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ψῆφος εἶναι δικαίωμα μόνο τῶν Προκαθημένων τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὄχι ἑνὸς ἑκάστου μέλους τῶν ἀντιπροσωπιῶν τῶν Ἐκκλησιῶν στὴ Σύνοδο. Πιὸ ἁπλὰ κάθε Ἐκκλησία ἔχει μία ψῆφο καὶ ὄχι κάθε ἐπίσκοπος ποὺ θὰ συμμετέχει στὴ Σύνοδο. Ἐπιπλέον, ἀρνητικὴ θέση ἢ διαφωνία ἑνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων ἀρχιερέων ἐπὶ κάποιου κειμένου ἢ τροπολογίας κειμένου καταγράφεται μὲν στὰ πρακτικά, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἀντικείμενο μελέτης τῆς Συνόδου, ἀλλὰ ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει τὸ κείμενο τοῦ Κανονισμοῦ «εἶναι πλέον ἐσωτερικὸν ζήτημα τῆς εἰς ἣν ἀνήκουν αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας».

Ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος ἀναφερόμενος στὶς ἀνωτέρω προβλέψεις τοῦ Κανονισμοῦ γράφει χαρακτηριστικά: «Ταπεινὰ διατυπώνω τὴ διαφωνία μου καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι καταργεῖται ἡ πρακτικὴ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε Ἱερῶν Συνόδων τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν, ὅπου κάθε ἐπίσκοπος ἔχει καὶ τὴ δική του ψῆφο καὶ οὐδέποτε αὐτὸ τὸ σχῆμα, μία Ἐκκλησία μία ψῆφος, ποὺ καθιστᾶ τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, πλὴν τῶν προκαθημένων, διακοσμητικὰ στοιχεῖα, ἀφαιρεθέντος ἀπ' αὐτῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου».

Ἐκτὸς τοῦ προαναφερθέντος Ἱεράρχου ὑπάρχουν πλεῖστες ὅσες ἄλλες περιπτώσεις Ἱεραρχῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαφορετικὲς ἀπόψεις ἀπὸ τὶς διατυπωμένες στὰ πρὸς ἔγκριση ὑποβληθέντα κείμενα ποὺ προετοιμάστηκαν γιὰ τὴ Μεγάλη Σύνοδο. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οἱ Μητροπολίτες Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας, Γλυφάδας Παῦλος, Κυθήρων Σεραφεὶμ καὶ Πειραιῶς Σεραφεὶμ συνδιοργανώνουν μεγάλη θεολογικὴ ἡμερίδα στὶς 23 Μαρτίου, στὴν ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρξει ἀρνητικὴ τοποθέτησή τους ἐπὶ πολλῶν σημείων τῶν κειμένων ποὺ ὑποβλήθηκαν πρὸς ἔγκριση στὴ Μεγάλη Σύνοδο. Καὶ ἀσφαλῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι τόσο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅσο καὶ στὶς ὑπόλοιπες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ σαφῶς διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὰ ὅσα ἔχουν προετοιμαστεῖ ἀπὸ τὶς προσυνοδικὲς διεργασίες.

Μέσα ἀπὸ τὶς «τεχνικὲς λεπτομέρειες» τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς Μεγάλης Συνόδου ἐπιχειρεῖται νὰ τεθοῦν στὸ περιθώριο ὅλες οἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις ἐπισκόπων ἢ νὰ μετατραποῦν σὲ «ἐσωτερικὸ πρόβλημα» τῶν τοπικῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρώην Ἀσκάλωνος διά τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καί τήν Ὀρθοδοξίαν

ΝΟΣΗΡΑΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Τὸ αἴτημα σεβασμοῦ καὶ ἰσοτιμίας τῶν Ἱεραρχῶν ἀνεξαρτήτως διοικητικῆς θέσεως (Μητροπολίτης, Ἀρχιεπίσκοπος, Πατριάρχης) ἀντανακλᾶ καὶ τὸ αἴτημα σεβασμοῦ καὶ ἰσοτιμίας τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἀμφότερα ἀποδυναμώνονται καὶ τελικῶς ὁδεύουν εἰς κατάργησιν μὲ τὴν σύγκλησιν τῆς Μ. Συνόδου

Ὁ καταγόμενος ἐκ Ξάνθης καὶ Πόντιος εἰς τὸ γένος Ἀρχιεπίσκοπος πρ. Ἀσκάλωνος κ. Νικηφόρος (Μπαλτατζῆς) ἀπετάθη εἰς τὸν Ο.Τ. δεωρῶν ὅτι τὸ εἰς ἐκκρεμότητα ζήτημα τῆς καθαιρέσεώς του δὲν εἶναι προσωπικόν, ἀλλὰ ἀφορᾶ εἰς τὸ καθεστὼς λειτουργίας εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα, τὰ Πατριαρχεῖα μας, ἀλλὰ καὶ τὰς διορδοδόξους σχέσεις. Ἦτο μόλις 16 ἐτῶν, ὅταν μὲ ἀγάπη κατῆλδεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, διὰ νὰ ὑπηρετήση ὡς ἁπλὸς νέος καὶ σήμερα διανύει τὸ 72ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πολλὰ δύναται κανεὶς νὰ συνάγη ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τῆς διακονίας του εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πλῆδος τῶν ἐγγράφων ποὺ προσκομίζει, ἀρκετὰ ἐκ τῶν ὁποίων διατίδενται εἰς τὴν ἱστοσελίδα του (archbishopnikiphoros.com). **Εἰς τὴν συνέχειαν παραδέτομεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα διὰ μέσου τῆς προσωπικῆς του διαδρομῆς ἔχουν εὐρυτέραν σημασίαν διὰ τὰ φλέγοντα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα σήμερον.**

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων

Ὅπως ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται τὸ 2005 προκειμένου νὰ ἐκλεγῆ ὁ νῦν Πατρίαρχης Θεόφιλος εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ ὥς τότε Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Νικηφόρος ἀνέλαδε πρωτοδουλίας διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ κ. Θεοφίλου. Ἐκινήδη πρὸς δύο κατευδύνσεις. Ἡ μία ἦτο νὰ πείση τὴν Ἑλληνικὴν Κυδέρνησιν ὅτι ἦτο ὁ κατάλληλος καὶ ἡ δευτέρα ἦτο νὰ δώση ἐχέγγυα εἰς τὴν **Ἀμερικανικὴν Κυδέρνησιν** διὰ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ὑποψηφίου Πατριάρχου, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐδοήδησαν ὁ Πὼλ Σαμπάνης καὶ ὁ Τόνυ Μαρούδας. Δὲν εἶναι δέδαιον κατὰ πόσον ἐπετεύχδη τὸ ἐγχείρημα, ἀλλὰ ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, δηλ. τὴν ἀνάρρησιν τοῦ κ. Θεοφίλου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν δῶκον, τότε μᾶλλον ἡ ὑποστήριξις ἀπεδείχδη καρποφόρος.

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ νῦν Πατριάρχου εἰς τὸν κ. Νικηφόρον ἐξεφράσδη ἄμεσα. Ὁ καδηρημένος τὸ 1994 ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Διόδωρον, ὁ ὁποῖος τὸ 1988 τὸν εἶχεν ἀναδείξει Ἐπίσκοπον Κωνσταντίνης, κ. Νικηφόρος ἀνέμενε τὴν ἀποκατάστασίν του. Ἔπειτα δὰ κατευδύνετο πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στόχων ἀνορδώσεως τοῦ Πατριαρχείου, ὡς εἶχεν ἤδη προσχεδιάσει μαζὶ μὲ τὸν κ. Θεόφιλον πρὸ τῶν ἐκλογῶν. Διὰ νὰ κινήση τὸ ζήτημα τῆς ἐπανακάμψεώς του ἀπέστειλεν αἴτησιν πρὸς τὸν Θεόφιλον τὴν 24ην Μαρτίου 2006, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε:

«…ἐὰν εἰς τὸ παρελθὸν παρεπίκρανα, ἔθιξα ἢ προσέβαλα κάποιον ἐκ τῶν Ἀδελφῶν ἢ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰ Σύνοδο, δηλώνω ὅτι τοῦτο ἐγένετο τελείως ἀκουσίως, ζητῶ συγγνώμη καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἐπανορθώσω, κατὰ τὸ δυνατὸν τυχόντα λάθη μου…».

Ὁ Πατριάρχης ἀνταπεκρίδη ἀμέσως. Τὴν 24ην Μαρτίου 2006 (Συνεδρία ΣΤ΄) ἀποκαδίσταται ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου καὶ μόλις ἕνα μῆνα μετὰ τὴν 28ην Ἀπριλίου 2006 (Συνεδρία Θ΄) προήχδη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀσκάλωνος. Ὁ ἴδιος ἐχάρη λίαν καὶ ἀνέμενε τὴν ἐπίσημον ἐπιστολήν.

Κατὰ τὴν 10ην Μαΐου 2006 δι' ἐπισήμου ἐγγράφου ἐνημερώδη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅτι ὁ κ. Νικηφόρος «ὑποδαλὼν αἴτησιν ἀποκαταστάσεως καὶ δηλώσας εἰλικρινῆ μετάνοιαν» ἐτιμήδη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μὲ τὸν τίτλον τοῦ Ἀσκά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Κίνδυνος Σχίσματος;

Τοῦ ***Καθηγητοῦ κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη***

Κατωτέρω παραδέτομεν τὴν νέαν ἐπιστολὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ καδηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον:

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐν ὄψει τῆς μελλούσης νά συνέλθει Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, θά ἤθελα νά θέσω γιά ἀκόμη μία φορά, εὐλαβῶς, ἐνώπιόν Σας κάποιες θεολογικοῦ χαρακτήρα σκέψεις μου, πού ἐλπίζω νά Σᾶς φανοῦν ἀξιοποιήσιμες.

Ἀπό μία ἔρευνα, πού πραγματοποίησα, διαπίστωσα μέ δυσάρεστη ἔκπληξη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος -ἀπό τό 1961 πού ἄρχισαν οἱ Πανορθόδοξες Προσυνοδικές Διασκέψεις γιά τήν παραπάνω Μεγάλη Σύνοδο- δέν ἀσχολήθηκε μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Διασκέψεων αὐτῶν σέ ἐπίπεδο Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τοῦτο εἶχε ὡς συνέπεια, νά φτάσουμε στήν δυσχερῆ σημερινή ἐκκλησιαστική κατάσταση. Νά ἔχουμε δηλαδή ἐκκλησιαστικές ἀποφάσεις γιά τά κρίσιμα θέματα μιᾶς Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, γιά τίς ὁποῖες, ὅμως, ὑπάρχει σοβαρό ἔλλειμμα συνοδικῆς καλύψεώς τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀντιπροσώπευσις καὶ μία ψῆφος εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον;

Το ΚΑΤ' ἐξοχὴν δέμα τὸ ὁποῖον δὰ πρέπη νὰ ἀπασχολήση εἰς τὴν παροῦσαν φάσιν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ προϋποδέσεις συμμετοχῆς εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον. Βεβαίως, ὡς ἔχουν ἐξελιχδῆ αἱ καταστάσεις, τὸ φρονιμώτερον δὰ ἦτο νὰ ἀποσυρδῆ τελείως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Μεγάλην Σύνοδον τόσον διὰ τὰ ἐκκρεμοῦντα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ὑπονομεύουν τὸ Αὐτοκέφαλόν της, ὅσο, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀντικανονικῆς συνδέσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου. Διὰ αὐτὰ καὶ μόνον δὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ συγκληδῆ καδόλου.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ ἔχει παρατηρηδῆ ὅτι ὑπάρχει ἡ πίεσις νὰ συγκληδῆ, ὀφείλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς ὅλους ὅτι δὲν δύναται νὰ συγκληδῆ κανονικὴ Σύνοδος, ἐὰν δὲν παραστοῦν ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι καὶ ἐπιπλέον νὰ ἔχουν λόγον καὶ ψῆφον. Διατί αὐτό; Ἐντὸς ὀλίγων γραμμῶν περικλείει τὴν δεολογικὴν ἀπάντησιν **ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς**:

«Ἐλησμονήδη, φαίνεται σήμερον καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἰς τὴν Μόσχαν, ὅτι ἡ Ὀρδόδοξος Ἐκκλησία, κατὰ τὴν φύσιν της καὶ κατὰ τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Κάρτα καὶ τὸ κεφ. ΙΓ΄ τῆς Ἀποκαλύψεως*

Τοῦ ***Γέροντος π. Σάββα Λαυρεώτου***

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὡς Ἁγιορεῖτες, δίνουμε σήμερα καί ἐμεῖς τό παρόν στήν σημερινή συγκέντρωση καί σᾶς μεταφέρουμε τήν εὐλογία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπό τό περιβόλι της, καθώς καί τίς εὐχές καί τίς εὐλογίες τῶν γεροντάδων μας καί τῶν ἀδελφῶν μας μοναχῶν. Εἴμαστε ἐδῶ, γιά νά δηλώσουμε πώς δέν πρόκειται, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ, νά παραλάβουμε καμμία κάρτα καί κανένα σφράγισμα. Βρισκόμαστε ἐδῶ, γιά νά διατρανώσουμε πρός πᾶσαν κατεύθυνση πώς δέν θά ὑποταχθοῦμε στήν Νέα Ἐποχή, στήν Νέα Τάξη πραγμάτων τοῦ ἀντιχρίστου.

Μπορεῖ βέβαια ὁ Ἀντίχριστος, νά μή ἔχει ἔρθει αὐτοπροσώπως ἀκόμη, ἀλλά τό μυστήριον τῆς ἀνομίας ἤδη ἐνεργεῖται διά τοῦ ἀπαίσιου ἀριθμοῦ 666 καί τῶν ὀργάνων του, τούς ἰλλουμινάτι, τήν μασωνία, τά ἀνώτατα κλιμάκια τῶν κυβερνήσεων τῶν κρατῶν παγκοσμίως, μέχρι καί ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν. **Εἶναι ἕτοιμοι νά ἐπιβάλλουν τήν παγκόσμια κυβέρνηση,** ἤδη ἐλέγχουν ὅλες τίς ἐξουσίες, πολιτικές, θρησκευτικές, οἰκονομικές, καθώς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα;

Δ΄

Τὰ ὀνόματα τῶν ὡς μασόνων ἀναφερομένων κατὰ καιροὺς κληρικῶν ἀπὸ τοὺς τέκτονες εἰς τὰ διάφορα ἔντυπά τους, εἶναι, συνήδως, ἀπὸ τὰ βαρύτερα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἕνα τέτοιο ὄνομα εἶναι ἐκεῖνο τοῦ ἐθνομάρτυρα (καὶ σημερινοῦ Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας) Χρυσόστομου Σμύρνης[1].

Τὸ θέμα αὐτὸ ἔχει συζητηδεῖ ἄλλοτε πολὺ στὸν «Ὀρδόδοξο Τύπο» - κι ὄχι μόνο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἔχει ὡς Ἅγιο στοὺς κόλπους της δὲν μᾶς πέφτει ἔτερος λόγος.

Κατὰ τὴν τελικὴ κρίση ὅλων τῶν ἀνδρώπων, ὁ παντογνώστης καὶ παντεπόπτης Τριαδικὸς Θεὸς δὰ ἔχει τὸν ὕστατο, ἐγκυρότατα ἀλάνδαστον λόγο,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΑΣΙΟΣ

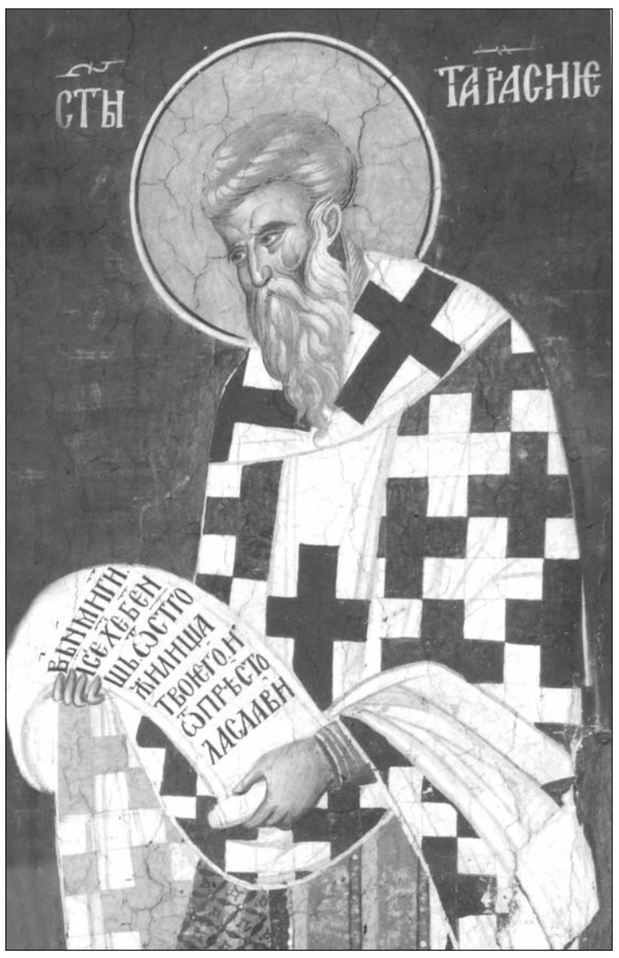

Τὴν 25ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Ντέτσανι, Σερβίας.

Καδεύδει ὁ Χριστός;

Τοῦ ***κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ***

Ζοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες, κατὰ κοινὴ ὁμολογία, ἡμέρες δλιβερές. Ἕνα πέπλο φόβου, ἀνησυχίας καὶ ἀνασφάλειας ἔχει καλύψει τοὺς τελευταίους καιροὺς τὴν ἀνδρωπότητα. Στὴν πολύπαδη Συρία, στὸ Ἰράκ, στὸ Ἀφγανιστάν, στὴ Λιβύη, στὴν Ὑεμένη, κ.ἀ. καδημερινῶς ἀκούγονται ἐκκωφαντικὲς ἐκρήξεις, ἄλλες ἀπὸ βόμβες, ποὺ ρίχνουν μαχητικὰ ἀεροπλάνα, καὶ ἄλλες ἀπὸ παγιδευμένα αὐτοκίνητα καὶ καμικάζι αὐτοκτονίας, καὶ οἱ δρόμοι γεμίζουν ἀπὸ νεκροὺς καὶ τραυματίες. Πρόσφυγες ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ἐγκαταλείπουν ἔντρομοι τὶς πόλεις τους, οἱ ὁποῖες ἔχουν καταντήσει, κατὰ τὴν προφητεία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, σὰν παράγκες, καὶ κατακλύζουν τὴν Ἰορδανία, τὸ Λίβανο, τὴν Τουρκία, τὴν Ἑλλάδα καὶ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ σωδοῦν καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα καλύτερο μέλλον. Πολλοὶ δὲν τὰ καταφέρνουν νὰ φδάσουν στὸν προορισμό τους καὶ μὲ φρίκη βλέπομε καδημερινῶς τὸ Αἰγαῖο καὶ τὴ Μεσόγειο νὰ γίνωνται γι' αὐτοὺς ὁ ὑγρὸς τάφος τους. Στὴν Εὐρώπη ἡ τρομοκρατία, ἡ ἀναρχία, ὁ ἐδνικισμός, ὁ νεοναζισμὸς δείχνουν τὸ ἀπαίσιο καὶ φρικτό τους πρόσωπο, ἐνῷ στὴν Πατρίδα μας τὸ σκηνικὸ εἶναι διαφορετικό. Κρίσι οἰκονομικὴ πρωτόγνωρη, ἀνεργία πρωτοφανής, ἄποροι καὶ ἄστεγοι ποὺ τρέφονται στὰ συσσίτια, ἀπεργίες, ταπεινώσεις καὶ ἐξοντωτικὲς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν, ἀπώλεια τῆς ἐδνικῆς κυριαρχίας, αὐτοκτονίες, οἱ ὁποῖες, σύμφωνα μὲ δήλωσι τοῦ τ. Διοικητοῦ τοῦ Νοσοκομείου «ΕΛΠΙΣ» (τὸν ὁποῖον ἔπαυσαν οἱ «ἀρμόδιοι», διότι ἐκτελοῦσε στὸ ἀκέραιο τὰ καδήκοντά του!) ἔχουν ὑπερβῆ μέσα σὲ 5 χρόνια τὶς 11.000!

Ζοφερὴ πράγματι κατάστασι, καταδλιπτική, ἀφόρητη, στὴν ὁποία, ἐὰν οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνδρωποι προσδέσουν καὶ τὶς προδοσίες τῆς Πίστεως ἐκ μέρους τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠδικὴ ἐξαχρείωσι καὶ ἀδλιότητα (πανσεξουαλισμός, γυμνισμός, σοδομισμός, ἐκτρώσεις, διαζύγια, κ.ἄ.) δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἐπαναλάβουν τοὺς λόγους τοῦ Ἅγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «ὁ Νόμος ἠτόνισεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον…πραγμάτων ἐπιδρομαί, τὰ τῶν φίλων ἄπιστα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. Ἔρρει τὰ καλά, γυμνὰ τὰ κακά, ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καδεύδει»![1]

Ἄραγε , ὅμως, καδεύδει πράγματι ὁ Χριστός; Κοιμᾶται ὁ Χριστὸς καὶ δὲν βλέπει τὴν Κόλασι, ποὺ ἄφησε τὸ σκοτεινὸ καὶ καταχδόνιο βασίλειό της καὶ ἀνέδηκε στὴ γῆ καὶ βασανίζει τοὺς ἀνδρώπους; Ὕπνοῖ ὁ Χριστὸς καὶ πρέπει νὰ τοῦ ἀπευδύνωμε καὶ ἐμεῖς τὸν ἀνδρωπομορφικὸ ἐκεῖνο λόγο τοῦ Δαβὶδ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θεωρία καὶ πρᾶξις

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ συναντήσεις ποὺ πραγματοποιοῦν οἱ χριστιανοί συχνά γίνεται λόγος γιά ἑνάρετους ἀνδρώπους, ποὺ εἶναι ἀνάμεσά μας καί προσφέρουν σημαντικό πνευματικό ἔργο. Περιγράφονται γεγονότα καί καταστάσεις μέ ἐνδουσιασμό καί ὑπερβολή καί δημιουργοῦνται ἐντυπώσεις ἀδικαιολόγητες, γιατί ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετική. Αὐτό συμβαίνει, γιατί ἀγνοοῦν οἱ ἄνδρωποι ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ γνώση τῶν ἀρετῶν καί ἄλλο ἡ ἀπόκτησή τους. Οἱ δεολόγοι καί οἱ ἱεροκήρυκες μιλοῦν μέ ἄνεση καί ἐνδουσιασμό γιά τίς ἀρετές, ἀλλά γιά τόν κόπο καί τόν ἱδρώτα πού ἀπαιτεῖ ἡ ἀπόκτησή τους δέν κάνουν λόγο!

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέει ὅτι «ἀρετή πού δέν ἀσκεῖται ἔμπρακτα, γρήγορα, κάτω ἀπό τήν ἐπήρεια τῶν διαφόρων περιστάσεων, ἐξαφανίζεται». Ἑνάρετος λοιπόν δέν εἶναι ὁ δεωρητικός τῆς ἀρετῆς, ἀλλά ὁ ἐργάτης τῆς ἀρετῆς. Ὄχι αὐτός πού μελετάει, μιλάει καί γράφει γιά τήν ἀρετή, ἀλλά αὐτός πού ταπεινά τηρεῖ τίς ἐντολές, δέν κάνει δόρυβο, συναισδάνεται τίς ἀδυναμίες του καί ζητάει τό ἔλεος τοῦ Δεοῦ. Αὐτός πού συνήδως δέν μπορεῖ νά περιγράψει ὅσα βιώνει, οὔτε προδυμοποιεῖται νά διδάξει σχετικά. Ὡστόσο ἡ ζωή του μιλάει στούς ἄλλους, τούς παραδειγματίζει καί τούς διδάσκει.

Τό περί ἀρετῆς δέμα εἶναι πολύ σοβαρό καί χρειάζεται προσοχή. Δυστυχῶς, βλέπουμε καδημερινά ἀνδρώπους μέ «ἀρετές» νά μᾶς ἀπογοητεύουν μέ τή συμπεριφορά τους καί τίς ἐπιλογές τους. Πέφτουμε ἀπό τά σύννεφα καί σκανδαλιζόμαστε. Εἶναι νευρικοί, ἀνυπόμονοι, φιλόδοξοι, ὑποκριτές, περίεργοι, φίλοι τῆς κατάκρισης ἀλλά καί τῶν ἀρνητικῶν καί μαύρων λογισμῶν. Ἐνῶ ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι εἶχαν ἀνέλδει καί τίς τελευταῖες βαδμίδες τῆς κλίμακας τῶν ἀρετῶν. Οἱ ἀδυναμίες τους ἀποκαλύπτονται, ὅταν ἀντιμετωπίζουν διάφορες δυσάρεστες καταστάσεις ἤ ὅταν δέν ἔχουν τό πρῶτο λόγο στό περιβάλλον τους. Αὐτό φαίνεται περισσότερο στούς προβεβλημένους κληρικούς, οἱ ὁποῖοι βιώνουν γεγονότα πού δέν τούς ἀρέσουν, ἀλλά κρύβουν τήν ἐνόχλησή τους καί ἐμφανίζονται ὡς ἀνώτεροι καί ἀνεπηρέαστοι. Ἔρχονται ὅμως ὧρες ὅπου τά τείχη τῆς ὑποκρισίας πέφτουν καί ἡ πραγματικότητα ἐμφανίζεται σέ ὅλο τό μεγαλεῖο. Τότε ἡ ἀπογοήτευση εἶναι πικρή. Καί διερωτᾶται κανείς. Ποῦ εἶναι οἱ ἀρετές; Γιατί χάδηκαν τόσο ξαφνικά;

Εἶναι ἀνάγκη νά χτίζουμε τήν πνευματική μας ζωή σέ γερά δεμέλια, δηλαδή στήν ἀκριβῆ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Μόνο τότε δά ἔχουμε πραγματική πρόοδο. Ἐάν ἡ δεωρία μας δέν εἶναι βιωματική, οἱ «ἀρετές» μας δά ἐξανεμίζονται καί δά γινόμαστε χειρότεροι καί ἀπό τούς κοσμικούς.

Εἰκονομαχικαὶ ἔριδες εἰς τὴν Θεολ. Σχολήν

Τὸ τελευταῖον διάστημα γίνεται πολὺς λόγος διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἑνὸς προσκυνηταρίου μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν εἴσοδον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὴν τοποθέτησίν του πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ παρεκκλησίου εἰς τὸν 4ον ὄροφον μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ Κοσμήτορος κ. Μ. Κωνσταντίνου. Τὴν καταγγελίαν ἔκαναν ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε ἀπάντησις τοῦ Κοσμήτορος, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίσδη ὅτι τὸ προσκυνητάριον ἐτέδη εἰς τὸν «φυσικόν του χῶρον». Τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν ἐσχολίασαν οἱ πρώην Κοσμήτορες κ. Μ. Τρίτος καὶ κ. Ἰ. Κογκούλης, ἐνῷ αἰχμαὶ τοῦ τελευταίου ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Τμ. Θεολογίας κ. Σκαλτσῆν νὰ ἀπαντήση ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν δὰ τοποδετηδῆ ψηφιδωτὸν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἁγίων τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ νὰ λάβῃ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον τὴν ἀνταπάντησιν τοῦ κ. Κογκούλη. Τέλος, εἰς τὴν Κοσμητείαν κατετέδη αἴτημα 48 φοιτητῶν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ προσκυνηταρίου εἰς τὴν ἀρχικὴν δέσιν.

**Δυστυχῶς, ἀκόμη καὶ ἂν δεχδῆ κανεὶς καλὴν πρόδεσιν, τόσον τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ πρᾶξις ἔγινε ὀλίγον μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Προγράμματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, ὅσον καὶ τὰ δεδηλωμένα φιλοπανδρησκειακὰ αἰσδήματα τοῦ κ. Μ. Κωνσταντίνου, δὲν ἀφήνουν περιδώρια παρὰ διὰ ἔντονον ἀνησυχίαν. Νὰ σημειωδῆ ὅτι ὁ ἴδιος ἀπεκαδήλωσε μαζὶ μὲ ἄλλας κορνίζας καὶ τὴ

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται»

ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΣΤΕ, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, στὸ Ἅγιο Τριώδιο, στὴν ἱερότερη καὶ κατανυκτικότερη ἑορτολογικὴ περίοδο τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὴν Κυριακή τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου ἀρχίζει ὁ κύκλος τῶν κινητῶν ἑορτῶν, ὁ ὁποῖος καθορίζεται ἀπὸ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τελειώνει τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἡ λαμπροφόρος Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας χωρίζει σὲ δύο περιόδους τὸν κύκλο τῶν κινητῶν ἑορτῶν, στὸ Τριώδιο, τὸ ὁποῖο τελειώνει τὸ Μ. Σάββατο καὶ στὸ Πεντηκοστάριο, ποὺ τελειώνει τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἡ ὀνομασία, τόσο τοῦ Τριωδίου, ὅσο καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου, πάρθηκαν ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα ὁμώνυμα λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ χρησιμοποιοῦνται αὐτὲς τὶς δύο περιόδους. Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου καλούμαστε νὰ κάμουμε τὸν προσωπικό μας ἀγώνα, καθαρίζοντας τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ὥστε νὰ φτάσουμε στὸ Ἅγιο Πάσχα ἀλλαγμένοι καὶ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὰ ψυχοκτόνα πάθη μας. Ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος μᾶς προτρέπει νὰ παρακαλέσουμε τὸν Λυτρωτή μας Χριστὸ νὰ ἀνοίξει «τὶς πύλες τῆς μετανοίας» στὴν ψυχή μας. Νὰ συναισθανθοῦμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἡ ὁποία μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό. Νὰ ἀνοίξουμε τοὺς κρουνοὺς τῶν δακρύων μας καὶ νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν ἐλεήμονα Πλάστη μας, συγγνώμη. Νὰ χαράξουμε μία νέα πορεία στὴ ζωή μας, ἡ ὁποία θὰ ὁρίζεται ἀπὸ τὶς θεῖες ἐντολές. Μεγάλο μας ὅπλο σὲ αὐτὸν τὸν ἀγώνα μας ἡ νηστεία ψυχῆς καὶ σώματος. Ἐμπρός, ἀδελφοί μας, ἂς τρέξουμε στὸ νοητὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν καὶ ἂς τερματίσουμε, ἔστω καὶ τελευταῖοι!

«Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν»

Η ΠΡΩΤΗ Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου ἀποκαλεῖται «Κυριακὴ Τελώνου καὶ Φαρισαίου», ἀπὸ τὴν σχετικὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ποὺ ἀναγιγνώσκεται στοὺς ναούς. Τὸ ὑμνολογικὸ περιεχόμενο τῆς ἡμέρας εἶναι ἀφιερωμένο στὴν δαιμονικὴ ἀνθρώπινη ἔπαρση καὶ ὑπερηφάνεια καὶ στὴν εὐλογημένη ταπείνωση. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν ὁ ὑπερόπης καὶ ὑποκριτὴς Φαρισαῖος, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε στὸ ναὸ νὰ προσευχηθεῖ, στὴν οὐσία ὅμως νὰ ἀπαριθμήσει τὶς «ἀρετές» του καὶ νὰ συγκρίνει τὸν «ἅγιο» ἑαυτό του μὲ τοὺς «παρακατιανοὺς» ἁμαρτωλοὺς καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν ὄντως μεγάλο ἁμαρτωλὸ τελώνη, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ συμπροσεύχεται μαζί του. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα πρὸς μίμηση ὁ τελώνης, ὁ ὁποῖος, ἀπόλυτα συναισθανόμενος τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του, δὲν τολμᾶ νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανό, τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ χτυπᾶ μὲ στόμφο τὸ στῆθος του καὶ τὸ μόνο ποὺ ψελλίζει, πνιγμένος στοὺς λυγμούς, εἶναι: «ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ.18,13)! Ὁ Κύριος δίδαξε τὴν παραβολὴ αὐτὴ «πρός τινας τοὺς πεποιθότας ἀφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενοῦντας τοὺς λοιποὺς» (Λουκ.18,9), στηλιτεύοντας δηλαδὴ τὴν ὑποκριτικὴ στάση τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ φαίνονται ὡς ἐκλεκτοὶ καὶ ἀγαπητοὶ τοῦ Θεοῦ, περιφρονώντας καὶ ἐξουθενώνοντας ὅσους δὲν ἀνῆκαν στὴν τάξη τους, ὡς ἐλεεινοὺς καὶ μισητοὺς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ χειρότερη μορφὴ ἁμαρτίας καὶ μητέρα ὅλων τῶν παθῶν, διότι καθιστᾶ τὸν ἄνθρωπο δαιμονοειδῆ, διότι ὁ διάβολος εἶναι ὁ ἐφευρέτης καὶ ὁ διδάξας τὴν ὑπερηφάνεια, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἀφήνει νὰ μετανοήσει. Τὸ ἀντίδοτο τῆς ὑπερηφάνειας εἶναι ἡ σωτήρια ταπείνωση. Ἂς ἀποτινάξουμε, αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο, κάθε ψῆγμα φαρισαϊκῆς νοοτροπίας καὶ ἂς μιμηθοῦμε τὸν τελώνη!

Ὁ Πάπας κηρύττει ἐνθουσιωδῶς τὴν πανθρησκείαν!

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ γράψει γιὰ πολλοστὴ φορὰ καὶ δὲ θὰ κουραστοῦμε νὰ τὸ γράφουμε, ὅσες φορὲς χρειαστεῖ, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅλοι μας, ὅτι τὸ Βατικανό, μὲ προεξάρχοντα τὸν θλιβερὸ ἡγετίσκο του, εἶναι ἡ «μπουλντόζα» τῆς πανθρησκείας, ὁ κύριος προωθητής της! Ὁ «ἀλάθητος» τελευταῖα πέταξε καὶ τὸ τελευταῖο προσωπεῖο τῆς χριστιανικῆς του ἰδιότητας καὶ προωθεῖ πυρετωδῶς τὴν συνένωση ὅλων τῶν θρησκειῶν. Δεῖτε ἕνα ἀποκαλυπτικὸ σχόλιο τοῦ δημοσιογράφου κ. Ν. Χειλαδάκη: «Σὲ ἕνα καταπληκτικὸ βίντεο ὁ σημερινὸς Πάπας Φραγκίσκος κηρύττει τὴν συμπροσευχὴ μὲ ὅλες τὶς θρησκεῖες καθώς ὅλες οἱ θρησκεῖες, σύμφωνα μὲ τὰ κηρύγματά του, εἶναι τὸ ἴδιο καὶ πιστεύουν στὸν ἴδιο Θεό. Μαζί του καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ὀρθοδόξων Βαρθολομαῖος. Τί ἄλλο νὰ ποῦμε γιὰ τὸν ἀρχιερέα τῆς πανθρησκείας, μὲ τὸν ὁποῖο συνομιλοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς; Τί ἄλλο νὰ δείξουμε, γιὰ νὰ καταλάβουμε ποῦ θέλει νὰ ὁδηγήσει τὸν κόσμο ὁ σημερινὸς Πάπας; Στὴν παγκόσμια πανθρησκεία, ὅπως θέλει νὰ τὴν ἐπιβάλει ἡ Νέα τάξη σὲ ἕνα κόσμο καθοδηγούμενο. Καλύτερο πρεσβευτὴ τῆς Νέας Τάξης καὶ τῆς παγκόσμιας πανθρησκείας δὲν θὰ ἔβρισκαν. Σημεῖα τῶν καιρῶν!»! Συμφωνοῦμε μὲ τὸ ἀγωνιστὴ δημοσιογράφο, σημεῖα ὄντως τῶν καιρῶν! Καὶ γιὰ τοὺς δύσπιστους, δίνουμε καὶ τὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση τοῦ βίντεο:

https://www.youtube.com/watch?v=XiHnouXMA6c.

Τὸ ἀπαιτούμενον φρόνημα τῶν Ἱεραρχῶν εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον

ΤΟΝ ΕΡΧΟΜΕΝΟ Ἰούνιο, θὰ γίνει, ἐκτὸς ἀπροόπτου, ἡ πολυθρύλητη Μεγάλη Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι Οἰκουμενική, γιὰ τοὺς Φαναριῶτες καὶ ἀλλαχοῦ οἰκουμενιστές, διότι δὲν συμμετέχουν οἱ «ἐκκλησίες» τῆς Δύσεως. Τίθεται ὅμως τὸ ἐρώτημα: ποιοὶ Ἱεράρχες θὰ λάβουν μέρος σὲ αὐτή, γιὰ νὰ μὴ εἶναι ψευδοσύνοδος καὶ ληστρική; Παραθέτουμε ἕνα εὔλογο προβληματισμό, ἀπὸ ἀνακοίνωση τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς: «Εἶναι ἐπιτακτικὴ "ἀναγκαιότητα" οἱ ἱεράρχες, ποὺ θὰ συγκροτήσουν τὴν Σύνοδο νὰ εἶναι θεοφόροι, ἢ τουλάχιστον νὰ ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ νὰ βαδίσουν πάνω στὰ χνάρια τῶν ἁγίων Πατέρων. Τότε μόνον ἡ Σύνοδος αὐτὴ θὰ εἶναι ὄντως Σύνοδος γνησία καὶ αὐθεντικὴ καὶ ὄχι ψευδοσύνοδος. Σύνοδος κατὰ τὴν ὁποία τὰ συνοδικὰ μέλη θὰ μελωδήσουν "μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας". Καὶ ἐπομένως θὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Περιττὸ βέβαια νὰ λεχθεῖ ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ ἱεράρχες-μέλη τῆς Συνόδου θὰ ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα, κατ' ἀνάγκη δὲν θὰ ἔχουν οἰκουμενιστικὸ φρόνημα. Γιατί ἂν ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος συγκληθεῖ, γιὰ νὰ ἀναγνωριστεῖ "κατ' οἰκονομίαν" τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν χωρὶς προηγουμένη ἀπόπτυση τῶν αἱρέσεών τους καὶ ἡ ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος σὲ κατεγνωσμένους αἱρετικοὺς ποὺ ἐξισοῦται πρὸς intercommunion, καλλίτερα νὰ μὴ γίνει ποτέ». Ἡ ἀντιπροσώπευση κάθε Ἐκκλησίας ἀπὸ 24 Ἐπισκόπους εἶναι πρωτοφανὴς καινοτομία στὴν Ἐκκλησία, διότι στὶς Συνόδους ἔπαιρναν μέρος οἱ Ἐπίσκοποι χωρὶς περιορισμό! Μᾶς διακατέχει ἐπίσης ὁ φόβος, πὼς οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτοὶ θὰ εἶναι «φαναριώτικου» προσανατολισμοῦ!

Ἀπαιτοῦν νομιμοποίησιν τῆς βλασφημίας!

ΠΑΓΙΟ αἴτημα τῶν χριστιανομάχων εἶναι νὰ τοὺς ἐπιτρέπεται ἡ βλασφημία τοῦ Θεοῦ! Νὰ μὴ ὑπάρχει νομικὸ κώλυμα, γιὰ νὰ βρίζουν καὶ νὰ ἐξευτελίζουν κάθε ἔννοια καὶ πίστη στὸ Θεό! Τελευταῖα, ἕνα – ἕνα τὰ κράτη τῆς «Λευκῆς Δαιμονίας» (Εὐρώπης), ἄρχισαν νὰ ἀποποινικοποιοῦν τὸ «δικαίωμα» στὴ βλασφημία. Τὴ «σκυτάλη» πῆραν καὶ οἱ «δικοί» μας χριστιανομάχοι. Ἡ Ἕνωση Ἀθέων Ἑλλάδας, μὲ ἔγγραφό της πρὸς διαφόρους φορεῖς, ἀπαιτεῖ νὰ θεσμοθετήσει ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία τὸ «δικαίωμα» νὰ βλασφημοῦν! Ἀναφερόμενοι στὰ σχετικὰ ἄρθρα τῆς ποινικῆς δικονομίας, τὰ ὁποῖα ἀπαγορεύουν τὴν προσβολὴ τῶν θρησκευτικῶν πίστεων καὶ συμβόλων, τὰ θεωροῦν «ὡς ἀναχρονιστικὰ» καὶ πὼς «αὐτὰ ἀντὶ νὰ προστατεύουν τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη, τελικὰ τὴν διαταράσσουν σφόδρα καθὼς νομιμοποιοῦν τὴν βία τοῦ ὄχλου καὶ προσβάλλουν εὐθέως τὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς Γνώμης καὶ Ἔκφρασης». Ἰδοὺ καὶ τὸ «σκεπτικό» τους: «Νὰ σημειωθεῖ τέλος ὅτι, ἐξ ὅσων γνωρίζουμε, ἡ βλασφημία τιμωρεῖται σὲ ἐλάχιστες χῶρες στὸν κόσμο, καὶ ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες πλέον μόνο στὴν Ἑλλάδα, τὴν Ρουμανία, καὶ τὴν Ἰρλανδία. Ἡ βλασφημία εἶναι ἕνα ἔγκλημα χωρὶς θῦμα, καὶ βλάσφημη ἀπὸ μόνη της γιὰ τὸ ὑπέρτατο ὄν, ἂν ὑπῆρχε: ἀλίμονο ἂν τὸ ὑποτιθέμενο ὑπέρτατο ὂν χρειάζεται τὴ νομοθεσία τοῦ (Ἑλληνικοῦ) Κράτους, γιὰ νὰ προστατευθεῖ»! Νοιάστηκαν δῆθεν, ἂν χρειάζεται ἢ ὄχι ὑπεράσπιση τὸ «ὑπέρτατο ὂν» καὶ ταυτόχρονα «τσαλαπατοῦν» τὸ «δικαίωμα» τῶν χιλιάδων πιστῶν, νὰ τὸ πιστεύουν, ὅπως ἐκεῖνοι θέλουν, καὶ νὰ μὴ βεβηλώνεται ἡ πίστη τους! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀθεϊσμός! Δαιμονικὴ κατάσταση!

Τὸν Ὀκτώβριον θὰ λειτουργήσῃ τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἰς τὸ Α.Π.Θ.!

ΟΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ἰσλαμικὲς σπουδὲς στὸ Α.Π.Θ. θὰ εἶναι γεγονὸς ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο, «καθὼς τὸ "πράσινο φῶς" τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἔλαβε ἡ πρόταση γιὰ λειπουργία, γιὰ πρώτη φορά, τετραετοῦς προγράμματος Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν ἐντὸς τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. […] Ἡ λειτουργία της ἔχει ὑπογραφεῖ ἀπὸ τοὺς συναρμόδιους ὑπουργούς, δύο χρόνια μετὰ τὴν ἀπόφαση ἵδρυσής της ποὺ ἔλαβε στὶς 7 Μαρτίου 2014 τὸ Τμῆμα Θεολογίας ΑΠΘ. […] Εἰδικότερα, ἡ ἀναπληρώτρια ὑπουργὸς Σία Ἀναγνωστοπούλου ὑπέγραψε τὴ λειτουργία Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν στὸ ΑΠΘ. "Σεβόμαστε τὴν ἀκαδημαϊκὴ αὐτονομία τῶν πανεπιστημίων καὶ συναινοῦμε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ὑπάρχει νομικὸ κώλυμα", ἀνέφερε στὴν "Κ" ἡ κ. Ἀναγνωστοπούλου, ἀποτυπώνοντας τὴ θέση τῆς κυβέρνησης στὸ ζήτημα αὐτό. "Εἴμαστε μία χώρα πού, ἐνῷ ἔχει μία γηγενῆ, μουσουλμανικὴ μειονότητα καὶ εἶναι τὸ σύνορο τῆς Εὐρώπης μὲ τὸν μουσουλμανικὸ κόσμο, δὲν ἔχει ἕνα πρόγραμμα σπουδῶν γιὰ τὸ Ἰσλάμ, δηλαδὴ δὲν μελετᾶμε τὸ Ἰσλὰμ σὲ ἀκαδημαϊκὸ ἐπίπεδο", προσθέτει στὴν "Κ" ὁ γενικὸς γραμματέας Θρησκευμάτων Γεώργιος Καλαντζής, τονίζοντας ὅτι "ὁ φονταμενταλισμὸς ἐλέγχεται διὰ τῆς γνώσεως"» (Ἱστολ. Καθημερινή)! Τὸ ἐχθρικὸ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία μας κράτος, ὑλοποιεῖ δυστυχῶς τὶς προτάσεις τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. καὶ τῶν τεσσάρων Μητροπολιτῶν τῆς Θράκης! Κλάψτε τὸ χάλι μας! Ἄ, δεῖτε καὶ μία ταυτόχρονη ἀποκάλυψη τοῦ ἱστολογίου: «ἐντός του Βατικανοῦ λειτουργεῖ τὸ Ποντιφικικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀραβοϊσλαμικῶν Σπουδῶν-PISAI»! Χρειάζονται σχόλια; Μᾶλλον ὄχι!

Συγκλονιστικὴ προφητεία διὰ τὴν σημερινὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν!

ΟΙ ΑΝΑ τὴν Χώρα σοδομιστὲς «ξεσάλωσαν», μετὰ τὴν ψήφιση τοῦ ἐπαίσχυντου νόμου περὶ τοῦ συμφώνου συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ ἐξαγγέλλουν τὴν «νίκη» τους, πρὸς καταισχύνη ὅλων ἡμῶν, ποὺ θεωροῦμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς «νόμο» στὴ ζωή μας! Παραθέτουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα, συγκλονιστικῆς προφητείας, τοῦ ἁγίου Νείλου τοῦ Ἀσκητοῦ († 1651) γιὰ τὴν σημερινὴ ἠθικὴ κατάπτωση: «Θὰ ἔρθει καιρὸς ποὺ οἱ ἄνθρωποι, καὶ πάλιν θέλουν νὰ μετατρέψουν τὴν γνώμην τους εἰς τὸ πονηρόν, εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ νὰ μὴ γνωρίζουν τί ἐστι τὸ στέφανον τοῦ γάμου, μόνον θὰ ἔχουν μίαν ἀπώλειαν καὶ συγκατάβασιν εἰς τὴν ἀσωτείαν χειρότεροι ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα…. Θὰ σκοτιστεῖ ἡ διάνοια τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ πάθη τὰ τῆς σαρκὸς καὶ θὰ πληθυνθῇ σφόδρα ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀνομία. τότε ἄρχεται ὁ κόσμος νὰ γίνεται ἀγνώριστος μετασχηματίζονται αἱ μορφαὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν γνωρίζονται οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς γυναῖκας διὰ τῆς ἀναισχύντου ἐνδυμασίας καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Οἱ τότε ἄνθρωποι θὰ ἀγριέψουν καὶ θὰ γίνουν ὡσὰν θηρία ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ ἀντιχρίστου» (Ἱστολ. Πατερικὴ Παράδοση)! Εἴμαστε ἀπόλυτα πεπεισμένοι πὼς ὁ ἅγιος προφήτης Νεῖλος προεῖδε, πρὶν μισὴ χιλιετία, διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴ σημερινὴ ἠθικὴ (καὶ ὄχι μόνο) σαπίλα μας. Ἂς «σημάνουμε συναγερμό», ὅλοι ὅσοι μποροῦμε νὰ συνειδητοποιήσουμε αὐτὴ τὴν ἐφιαλτικὴ κατάσταση τῶν ἐσχάτων!

Ὁ Ἅγιος τῆς Ἡμέρας

Ἡ Ἁγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία

Στὶς 19 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν μνήμη τῆς ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας. Ἡ ἁγία Φιλοθέη καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστους καὶ μάλιστα ἦταν καρπὸς προσευχῆς, ἀπὸ δέ τὴν μικρή της ἡλικία προμήνυε τὴν μετέπειτα ζωή της. Σέ ἡλικία δώδεκα χρόνων παντρεύθηκε κάποιο προύχοντα τῆς Ἀθήνας, μετά ἀπό πιέσεις τῶν γονέων της, διότι ἡ ἁγία Φιλοθέη εἶχε πόθο νά ἀφιερωθῆ στόν Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὅμως ἦταν σκληρός καί τήν ἔθλιβε καθημερινά, ἡ ἁγία ὅμως ὑπόμενε καί ἀγωνιζόταν γιά τήν διόρθωσή του ἕως πού κοιμήθηκε τρία χρόνια μετά ἀπό τόν γάμο τους. Ἡ ἁγία ἀπό τότε ζοῦσε μέ νηστεῖες, ἀγρυπνίες καί προσευχές καί ὅταν κοιμήθηκαν οἱ γονεῖς της ἔκτισε παρθενώνα ἀφιερωμένο στόν ἅγιο Ἀνδρέα καί ἐκάρη μοναχή καί πολλές μοναχές μαζεύθηκαν γύρω της. Μάλιστα ἔκτισε, ὡς ἄλλος ἅγιος Βασίλειος, νοσοκομεῖα καί ξενοδοχεῖα, ὅπου ἔβρισκαν καταφύγιο πολλοί πτωχοί ἄνθρωποι ἀλλά καί χριστιανές πού ἦταν αἰχμάλωτες σέ Τούρκους, τίς ὁποῖες ἔκρυβε καί τίς στρέωνε στήν πίστη τους. Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ Τοῦρκοι τήν συνέλαβαν καί τήν φυλάκισαν καί μάλιστα θά τήν θανάτωναν, ἐάν δέν ἐπενέβαιναν εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ καταπράϋναν τόν κριτήν τήν ἐλευθέρωσαν. Ἔτσι ἡ ἁγία συνέχιζε τίς ἀγαθοεργίες, τρέφοντας τούς πτωχούς καί ἰατρεύοντας τά ψυχικά πάθη τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδή ὅμως οἱ Τοῦρκοι ἔτρεφαν ἐναντίον της μῖσος, εὑρισκόμενη ἡ ἁγία στό μετόχι τῆς Μονῆς στά Πατήσια, κάποιο βράδυ τήν κτύπησαν ἀνελέητα καί ἡ ἁγία μετά ἀπό λίγο καιρό (19 Φεβρουαρίου 1589) ἐξ αἰτίας τῶν κτυπημάτων παρέδωσε τό πνεῦμα της στόν Κύριο καί ἔλαβε τόν στέφανο καί τοῦ μαρτυρίου. Εἴκοσι μέρες μετά την κοίμησή της ὁ τόπος πού εἶχαν ἐναποθέσει οἱ χριστιανοί τό τίμιο σῶμα της μυρόβλυσε.

Ὁ Ἄνθρωπος καὶ τὸ περιβάλλον του

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Τότε, ποὺ ἐκδηλώθηκε ἡ «ὕβρις» τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν κυριότητα τοῦ Δημιουργοῦ, τότε ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐπεδίωξε τὴν de facto ἀπόλυτη κυριαρχία στὴ Φύση καὶ εἶδε τὴ Φύση ὡς ἀδέσποτη, κατάλληλη ὅμως, ἐλκυστικὴ γιὰ ἀνθρωποκεντρικὴ χρήση καὶ ἐγωϊστικὴ κατανάλωση.

Ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ διατάραξη τοῦ ἀνθρώπου ἐπέδρασε ἀρνητικὰ στὴ Φύση καὶ οἱ πέρα τῶν ἀρχικῶν συνέπειες ἦσαν ἀνάλογες πρὸς τὴν ἔνταση τῆς ὕβρεως, πρὸς τὴν κυριαρχία τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τὸν τεχνολογικὸ μηχανισμὸ ἐπιδιώξεως τῆς ἀπόλυτης ἀνθρωποκεντρικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, ὅπως καὶ τὸ σύνολο τῶν χριστιανῶν θεολόγων ὅλων τῶν ἐποχῶν, προϋποθέτουν ὡς βάση τῆς ὀρθῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ Φύση, τὴν μακρὰν (δηλαδὴ τὸ Σύμπαν) καὶ τὴν ἐγγὺς (δηλαδὴ τὴ Γῆ) τρεῖς θεμελιώδεις ἰδέες. Τὴν ἰδέα τοῦ ἑνὸς καὶ μοναδικοῦ Κυρίου τοῦ Κόσμου, τοῦ Δημιουργοῦ του, τὴν ἰδέα τῆς, κατ' ἀναλογίαν, «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» πνευματικῆς συγκροτήσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν ἰδέα τῆς ἀναλογικῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου ὡς μικροκόσμου πρὸς σύμπαντα τὸν Κόσμο ὡς μακρόκοσμον.

7. Ἡ ἀνταποδοτικὴ σχέσις ἀνθρώπου περιβάλλοντος

Ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ περιβάλλον πρέπει νὰ κατανοεῖται πρῶτον, ὄχι ὡς μονομερής, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι τὸ περιβάλλον δίδει ἀπεριορίστως καὶ ἄνευ ὅρων στὸν ἄνθρωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸ ἄνευ ὅρων καὶ ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ ὡς ἀμφίδρομος σχέση. Καὶ δεύτερον, δὲν πρέπει ἡ σχέση αὐτὴ νὰ κατανοεῖται ὡς ἁπλῶς φυσική, ἀλλὰ ὡς μικτή, δηλαδὴ φυσικοηθική. Ἡ ὀρθόδοξη Θεολογία διδάσκει καὶ ἡ σύγχρονη οἰκολογικὴ ἐμπειρία σαφῶς συμπεραίνει, ὅτι ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς Φύσεως δύναται νὰ εἶναι θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς ἀνταποδοτική. Ἡ θεολογικὴ αὐτὴ ἀρχὴ συνειδητοποιεῖται πλέον, διότι καθημερινὰ διαπιστώνεται ὅτι ἡ σχέση αὐτὴ διέπεται ἀπὸ τὴν ἀδήριτη, ἠθικῆς τάξεως, ἀρχὴ τῆς ἀνταποδόσεως. Καὶ ὅλοι μας ζοῦμε σήμερα τὶς συνέπειες τῆς λειτουργίας τοῦ Jus Talionis τῆς Φύσεως.

Ἡ πανάρχαια θρησκευτικὴ ἀρχή, ποὺ συνδέει τὴν ἠθικὴ συμπεριφορὰ μὲ συνέπειες στὴ Φύση καὶ ἑρμηνεύει τὸ φυσικὸ κακὸ ὡς συνέπεια τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ, ἀποκτᾶ τὴν ἐμπειρική της τεκμηρίωση καὶ ἰσχύ, μετὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες, τῆς φιλοσοφικῆς καὶ πολιτικῆς παραγνωρίσεως.

Εἶναι σαφὲς ὅτι τὸ «ἦθος» τῆς Φύσεως δὲν ἀνέχεται τὴ διατάραξη τῆς ἁρμονίας τῶν μορφῶν, τῶν νόμων καὶ τῶν σκοπῶν, ποὺ τὴ συγκροτοῦν ὡς Κόσμο. Ἡ Φύση δὲν ἀνέχεται τὴ χρήση της ὡς συνόλου ὑλικῶν καὶ νόμων πρὸς ἄρση τῆς τελειότητός της. Ἡ θεϊκῆς (τί ἄλλο;» προέλευση τῆς τελειότητός της προστατεύεται μὲ τὸ σιδηροῦν νόμον τοῦ Jus Talionis, ποὺ ἀσκεῖται μὲ δραστικότητα καὶ μαζικότητα, ὡς μαζικό, θὰ ἐλέγαμε, ἀντίποινο.

Οἱ συνειδητὲς πλέον συνέπειες ἀπὸ τὴ de facto ἀμφισβήτηση καὶ προσβολὴ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Φύσεως, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τελειότητος τῆς Δημιουργίας μὲ τὴν ἀποσύνθεσή της σὲ ἀδέσποτα ὑλικὰ γιὰ τὴ κατασκευὴ παρὰ φύση «νεοπλασιῶν», καταρρίπτουν τὸ μῦθο τῆς ἀπεριορίστου τεχνολογικῆς ἐξελίξεως· ἐπαναφέρουν τὴν ἀρχὴ τῆς προτεραιότητος τῆς Φύσεως ἔναντι τῆς Τέχνης· τῆς θεϊκῆς δημιουργίας ἔναντι τῆς ἀνθρωπίνης κατασκευῆς.

Συνειδητοποιεῖται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς «δημιουργὸς» δὲν ἔχει τὴν ἀπεριόριστη ἐλευθερία νὰ κινεῖται πέραν τῶν «δοτῶν» ὅρων λειτουργίας τοῦ φυσικοῦ κόσμου, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ «ὕβριν», μὲ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ φιλοσοφικοθεολογικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου· «τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται ἀνθρώποισιν ὅσοις μὴ νόος ἄρτιος ᾖ», παρατηρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης (Ἀθηναίων Πολιτεία 12, πρβλ. καὶ Δευτερονομίου 8, 11 ἑξ.) Ὁ μὴ ἄρτιος νοῦς ὡς ὑπόβαθρο τῆς ὕβρεως, ἐκφράζεται μὲ λανθασμένες ἀντιλήψεις, ἐπιλογὲς καὶ πρακτικές. Ἄρτιος νοῦς, κατὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες εἶναι ὁ θεώμενος νοῦς· αὐτὸς ποὺ ἀνῆλθε ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴ θεώρηση τοῦ Κόσμου στὴν ἀντικειμενικὴ καὶ θεϊκὴ θεώρησή του, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Ὀπτικὴ τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ ὑποκειμενικότητα τῆς θεωρήσεως τῆς Φύσεως δημιουργεῖ τὴν «ὕβρι». Καὶ ἡ «ὕβρις» πρὸς τὴ Φύση εἶναι implicit ὕβρις πρὸς τὸ Δημιουργό της, καὶ ἡ προσβολὴ τῆς ἁρμονίας της -προϊόν τῆς δυσαρμονίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀντιλήψεων μὲ τὴ φυσικὴ πραγματικότητα- εἶναι καταλυτικὴ τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ κόσμου· «ὁμοῦ δὲ τοῦ εἰρηνεύειν πέπαυται, καὶ τοῦ εἶναι κόσμος», παρατηρεῖ ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς (Λόγος εἰρηνικὸς 6, 14, P.G. 740 C).

8. Παθολογία τῆς φύσεως ἢ παθολογία τοῦ ἀνθρώπου;

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ποῦ πρέπει νὰ ἐντάσσεται τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα, στὴν Παθολογία τῆς Φύσεως ἢ στὴν Παθολογία τοῦ ἀνθρώπου; Δυστυχῶς καὶ εὐτυχῶς, ἡ ἀπάντηση εἶναι: ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ ἐδραιωμένες ἀντιοικολογικὲς ἀντιλήψεις του πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ὀφειλομένη ἀπάντησις εἰς συναδέλφους Θεολόγους

Μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον ἀπευθυνθήκαμε, ὡς Ἕνωση Θεολόγων Λέσβου, στοὺς Ὀρθόδοξους συμπολίτες μας, μετὰ ἀπὸ προτροπὴ ἀρκετῶν ἐξ᾽ αὐτῶν νὰ πάρουμε θέση γιὰ ὅσα γίνονται τελευταῖα ἀπὸ τὸ Δῆμο Μυτιλήνης γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ «ἁγίου Βαλεντίνου». Θεωρήσαμε καθήκον μας νὰ τοποθετηθοῦμε, γιὰ νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς αὐτὰ ποὺ λογικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι αὐτονόητα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Δῆμος Μυτιλήνης ἔκανε αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωση ποὺ μποροῦσε νὰ δημιουργήσει σύγχυση, ὅταν ἀναφέρεται σὲ «κατανυκτικὸ ἀρχιερατικὸ ἑσπερινό…. λιτάνευση λειψάνων τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου μὲ κάθε τιμὴ στὸ κέντρο τῆς πόλης…… πανηγυρικὴ θεία λειτουργία καὶ κοπὴ βασιλόπιτας τῆς ἐνορίας…..». Ἄλλωστε ἡ καλόπιστη κριτικὴ ὄχι προσώπων ἀλλὰ πράξεων, στὰ πλαίσια τῆς Δημοκρατίας, ὠφελεῖ καὶ ἐμπλουτίζει τοὺς κρινόμενους, ὅταν μάλιστα στὴ συγκεκριμένη περίπτωση, διαπιστώνεται ὅτι ἴσως δὲν γνώριζαν ἐπακριβῶς τὸ περιεχόμενο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁρολογίας ποὺ χρησιμοποίησαν.

Ἡ ἀνακοίνωσή μας εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα διάφοροι συμπολίτες, γιὰ δικούς τους λόγους, νὰ στραφοῦν ἐναντίον μας μὲ προσβλητικοὺς χαρακτηρισμούς. Δὲν ἀπαντήσαμε, καθὼς ἔτσι μᾶς δίδαξε Ἐκεῖνος ποὺ «λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως», δηλαδή, «τὶς λοιδορίες δὲν τὶς ἀνταπέδιδε, κι ὅταν ἔπασχε δὲν ἀπειλοῦσε, ἐμπιστευόταν δὲ στὸν δίκαιο Κριτὴ» (Α΄ Πέτρ. 2, 23).

Δὲν περιμέναμε ὅμως ὅτι στὴν ἴδια γραμμὴ θὰ συστρατεύονταν καὶ κάποιοι συνάδελφοι Θεολόγοι (ἔστω καὶ ἂν κάποιοι ἀπὸ τοὺς τέσσερις ποὺ ὑπογράφουν δὲν ἀνήκουν στὴν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων, ἀλλὰ στὸν «ΚΑΙΡΟ»), οἱ ὁποῖοι μάλιστα, στὰ πλαίσια φιλικῶν καὶ συναδελφικῶν σχέσεων, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί μας καὶ νὰ πληροφορηθοῦν σχετικὰ μὲ τὴν ἀνακοίνωσή μας, προτοῦ ἐκδώσουν τὴ δική τους σὰν νὰ ἦταν ἔτοιμοι ἀπὸ καιρό.

Ἐπίσης, οἱ συγκεκριμένοι συνάδελφοι, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσουν, στὰ πλαίσια ἑνὸς ἐλεύθερου, δημοκρατικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ διαλόγου, μὲ ἐπιχειρήματα στὶς δικές μας θέσεις, προτίμησαν νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν φανατικούς, μισαλλόδοξους, φονταμενταλιστές, γράφοντας μία ἔκθεση ἰδεῶν περὶ φονταμενταλισμοῦ, γιὰ νὰ ἀποδείξουν τί; Ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ φανατικοί, ἀλλὰ εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχουν Θεολόγοι σὰν ἐκεῖνους, ποὺ εἶναι οἱ καλοί, οἱ προοδευτικοὶ καὶ οἱ δημοκρατικοί;

Ἀφήνουν ἀκόμα ὑπαινιγμοὺς ἐναντίον μας γιὰ πολιτικὲς σκοπιμότητες. Θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ἀνταποδώσουμε τοὺς ἴδιους ὑπαινιγμούς, ἀλλὰ δὲν θὰ κινηθοῦμε σὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο. Θὰ ἐπισημάνουμε ὅμως, ὅτι ἡ τοποθέτησή τους αὐτή, εἶναι ἐνδεικτικὴ μιᾶς καχύποπτης νοοτροπίας, ποὺ ἐξ ἰδίων κρίνει τὰ ἀλλότρια, θεωρώντας, πὼς ὅ, τι κάνουν οἱ ἄλλοι, τὸ πράττουν κινούμενοι πάντοτε ἀπὸ ταπεινὰ ἐλατήρια καὶ ποταπὲς σκοπιμότητες, ἐνῷ, ὅ,τι κάνουν οἱ ἴδιοι, εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε εὐτελῆ στοχοθεσία καὶ λουσμένο στὸ φῶς τῆς καθαρότητας καὶ τῆς προοδευτικότητας.

Αὐτὰ τὰ διασπαστικά, συνθηματολογικά, πολιτικὰ τσιτάτα, ποὺ φύτρωσαν μάλιστα, ὡς ζιζάνια καὶ στὸν θεολογικὸ χῶρο, νὰ διαχωρίζονται δηλαδὴ οἱ Θεολόγοι, σὲ δύο κατηγορίες, ἀπὸ τὴ μία οἱ ἀντιδραστικοί, συντηρητικοί, ὀπισθοδρομικοί, ζηλωτές, φονταμενταλιστὲς καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ δημοκράτες, οἱ ἐκσυγχρονιστές, οἱ μοντέρνοι, οἱ προοδευτικοί, θεωροῦμε ὅτι ἔχουν ξεθωριάσει, ἔχουν κουράσει καί, μὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ βιώνουμε στὴν καθημερινότητά μας, ἔχουν χάσει πλέον τὴν «αἴγλη» τους, ἔχουν παλιώσει, ὡς κάτι τὸ τετριμμένο καὶ ἀπαρχαιωμένο.

Ἐν προκειμένῳ, θὰ θυμίσουμε αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, «χέρι ποὺ δὲν κάνει σταυρό, εἴτε δεξὶ ὁ εἶναι, εἴτε ἀριστερό, γιὰ ἐμένα εἶναι τὸ ἴδιο», γιὰ νὰ τονίσουμε, ἔτσι, ὅτι γιά μᾶς, μοναδικὸ κριτήριο τῶν πράξεών μας δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ θέση τοῦ καθενός, οὔτε οἱ ὅποιες σκοπιμότητες, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια τῆς πίστης μας στὸν Χριστὸ καὶ ὁ λόγος τῶν Ἁγίων μας.

Ἴσως βέβαια γιὰ κάποιους Θεολόγους ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μὴ εἶναι ὁ μοναδικὸς Σωτήρας. Ἴσως γιὰ ἐκείνους νὰ ὑπάρχει σωτηρία καὶ μέσα ἀπὸ ἄλλες θρησκεῖες, ἀκόμα καὶ μέσα ἀπὸ αἱρέσεις. Ἴσως γι᾽ ἐκείνους οἱ Ἅγιοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἶναι κάποιοι φανατικοί, συντηρητικοί, ἀρτηριοσκληρωτικοὶ καὶ ξεπερασμένοι λόγῳ τοῦ χρόνου.

Ὁ καθένας ὅμως κρίνεται ἀπὸ τὶς θέσεις του καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ὅσα εἰπώθηκαν γιὰ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μας, ἐπειδὴ πολὺ τὸν ἀγαπᾶμε καὶ τὸν σεβόμαστε, γι᾽ αὐτὸ καὶ κατανοοῦμε ἀπόλυτα τὴ δύσκολη θέση, στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μέσα στὴν Τουρκία. Πιστεύουμε λοιπόν, πὼς, ὅπως δὲν πρέπει κάποιοι μὲ εὐκολία νὰ τὸν κατακρίνουν, ἄλλο τόσο δὲν πρέπει κάποιοι ἄλλοι νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ δικαιολογοῦν τοὺς ἑαυτούς τους.

Ἐπειδὴ ἀναφέρονται οἱ συνάδελφοι σὲ «ἅγιο Βαλεντίνο», νὰ σημειώσουμε ὅτι **ὁ συγκεκριμένος «ἅγιος» δὲν μνημονεύεται πουθενὰ στὸ ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο καί, ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ποτὲ δὲν τὸν ἀποδέχτηκε ὡς «ἅγιο» μέσα στὴν Ἱερὰ Παράδοσή της.** Ὁ Ἅγιος μάρτυρας Βαλεντίων λεγεωνάριος ἀπ᾽ τὴ Μοισία – Βουλγαρία-τὸν ὁποῖο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιορτάζει 24 Ἀπριλίου καὶ ὁ ἅγιος μάρτυρας Οὐαλεντίνος, ποὺ γιορτάζει 24 Ὀκτωβρίου, οὐδεμία σχέση ἔχουν μὲ τὸν ἀποκαλούμενο «ἅγιο» Βαλεντίνο τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία στὴν ἀναθεώρηση τοῦ γενικοῦ ἑορτολογίου της, τὸ 1969, ὑποβίβασε τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Βαλεντίνου σὲ τοπικὴ ἑορτή, ἐπειδὴ δὲν γνώριζε σχεδὸν τίποτα γιὰ τὸν βίο του, παρὰ μόνο ὅτι ἐτάφη στὴ Βία Φλαμίνια τῆς Ρώμης στὶς 14 Φεβρουαρίου. Τὰ τελευταῖα χρόνια μὲ τὴν ἐξάπλωση τῆς «ἡμέρας τῶν ἐρωτευμένων» προσπάθησαν διάφοροι κύκλοι νὰ ἐπωφεληθοῦν…

Ἀναφορικὰ μὲ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό, σύμφωνα μὲ ὅσα γνωρίζουμε κι ἔχουμε διδαχθεῖ, δὲν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλὰ αἵρεση, καὶ διαστροφὴ τῆς ἀλήθειας, δηλαδὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Πλῆθος Ὀρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση.

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά: Τὴ Σύνοδο του 879-880 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, Ἰσαποστόλου, Μεγάλου Φωτίου, ὅπου καταδικάστηκε ὡς αἱρετικὴ ἡ διδασκαλία τοῦ Filioque. Στὴ Σύνοδο αὐτή, μάλιστα, συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ τότε Ὀρθοδόξου Πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννου τοῦ Η΄ καὶ οἱ ἀποφάσεις της ἔγιναν ὁμόφωνα ἀποδεκτές. Στὴ συνέχεια, ὅλες οἱ ἑπόμενες Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδοι τοῦ 1170, 1341, 1450, 1722, 1838, 1895, ἀπερίφραστως καταδικάζουν τὸν παπισμὸ ὡς αἵρεση. Ὄχι μόνο γιὰ τὸ Filioque, ἀλλὰ γιὰ πολλὲς ἄλλες κακοδοξίες, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μέγα Φώτιο, ὅλοι οἱ μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἅγιος Συ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Τὰ ἔργα σώζουν

Θά μᾶς συνοδεύσουν τά ἔργα στήν ὥρα τοῦ μεγάλου Κριτηρίου;

Ἔτσι εἶναι. Τά ἔργα εἶναι αὐτά πού θά ἀποτελέσουν τό κριτήριο τῆς φοβερῆς ἡμέρας στή Δευτέρα Παρουσία.

«Καί ἐκρίθησαν οἱ νεκροί ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατά τά ἔργα αὐτῶν» (Ἀποκ. κ΄ 12).

Ἀλλά καί πάλι: «Μέλλει γάρ ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρός αὐτοῦ μετά τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καί τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατά τήν πρᾶξιν αὐτοῦ» (Ματθ. ιστ΄ 27). Ὅλοι θά κριθοῦμε σύμφωνα μέ τά ἔργα μας.

* **

Πολύ ὡραῖο τό παράδειγμα στίς διδαχές τοῦ ὁσίου Βαρλαάμ, στόν βίο τοῦ ὁσίου Ἰωάσαφ.

Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε τρεῖς φίλους. Ἀπό αὐτούς τούς μέν δύο τούς ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα, τόν δέ τρίτο τόν περιφρονοῦσε. Μιά ἡμέρα λοιπόν, ἐπειδή χρωστοῦσε ἀρκετά χρήματα, τόν συνέλαβαν οἱ στρατιῶτες καί τόν πῆγαν στόν βασιλέα. Ἐκεῖ στενοχωρημένος, ὅπως ἦταν, ζήτησε μιά μικρή προθεσμία, μήπως μπορέση καί βρῆ τά χρήματα καί ἐξοφλήση τό χρέος του.

Πηγαίνει λοιπόν στόν πρῶτο φίλο του καί τοῦ λέγει: «Γνωρίζεις, φίλτατέ μου, τό πόσο σέ ἀγαποῦσα καί πώς γιά χάρη σου πολλές φορές κινδύνευσα. Τώρα χρειάζομαι τήν βοήθειά σου».

Αὐτός τοῦ ἀπάντησε: «Ἐγώ δέν εἶμαι φίλος σου, οὔτε σέ γνωρίζω. Ὅμως πάρε δύο παλιά ροῦχα καί ἄλλο τίποτε μή ἐλπίζης».

Πηγαίνει καί στόν δεύτερο φίλο του, γιά νά τοῦ ζητήση βοήθεια.

Αὐτός τοῦ ἀπάντησε: «Δέν ἔχω σήμερα χρόνο, διότι μοῦ συμβαίνει κάτι κακό καί ἔχω μεγάλη στενοχώρια. Ὅμως θά σέ συνοδεύσω λίγο καί κατόπιν θά ἐπιστρέψω στό σπίτι μου».

Κατόπιν ἀπό ἀνάγκη πῆγε καί στόν τρίτο φίλο του, τόν ὁποῖον ποτέ δέν εἶχε εὐσπλαγχνισθῆ οὔτε καί τόν κάλεσε ποτέ στήν χαρά του.

«Ντρέπομαι νά σοῦ μιλήσω, ἐπειδή ποτέ δέν σοῦ ἔκανα ἕνα καλό. Ὅμως, σέ παρακαλῶ, παράβλεψε καί βοήθησέ με».

Καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾶ: «Καί βέβαια φίλε μου ἀγαπημένε. Θυμᾶμαι ἄλλωστε ὅτι κάποτε μοῦ ἔκανες μιά μικρή καλωσύνη. Γι᾽ αὐτό ὅσα σοῦ χρωστάω θά σοῦ τά ἀνταποδώσω. Καί μή φοβᾶσαι, ὁ βασιλεύς εἶναι φίλος μου. Θά τόν παρακαλέσω νά σοῦ χαρίση ὅλο τό χρέος σου».

Ποιοί λοιπόν εἶναι αὐτοί οἱ φίλοι;

Ὁ πρῶτος φίλος εἶναι ὁ πλοῦτος καί τά ἐπίγεια ἀγαθά, γιά τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος πολλές φορές, γιά νά τά ἀποκτήση, κινδυνεύει καί τήν ζωή του. Ὅμως, ὅταν ἔλθη ὁ θάνατος, ἀπό ὅλα αὐτά μένουν μόνο τά ροῦχα, πού τόν ντύνουν.

Ὁ δεύτερος φίλος εἶναι οἱ συγγενεῖς του καί οἱ φίλοι του. Ἀλλά καί αὐτοί τόν συνοδεύουν μέχρι τόν τάφο του καί ἔπειτα τόν λησμονοῦν.

Ὁ τρίτος φίλος εἶναι τά καλά ἔργα, πού περιφρόνησε, δηλαδή ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ φιλανθρωπία καί γενικά ὅλες οἱ ἀρετές, οἱ ὁποῖες τόν συνοδεύουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιά νά τοῦ γλυτώση τό χρέος καί νά συγχωρήση τίς ἁμαρτίες του.

Γι᾽ αὐτὸ πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπιτελοῦμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

* * *

Κάποιος ἀδελφὸς πῆγε στὸν Ἀββᾶ Θεόδωρο τῆς Φέρμης καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾶ καὶ νὰ ἐξετάζη θέματα, ὁποὺ ἀκόμη δὲν τὰ ἐφήρμοζε στὴν πράξη. Καὶ τοῦ λέγει ὁ γέρων: «Ἀκόμη δὲν βρῆκες τὸ πλοῖο, οὔτε τὶς ἀποσκευές σου φόρτωσες καί, πρὶν ταξιδέψης, βρέθηκες κιόλας σ᾽ ἐκείνη τὴν πόλη; Πρῶτα κάμε τὸ ἔργο καὶ ὕστερα ἔρχεσαι σ᾽ αὐτὰ ὁποὺ τώρα λές».

* * *

Καλὸ εἶναι νὰ ξεκαθαρίσουμε ποιὰ εἶναι τὰ ἔργα ποὺ σώζουν. Ὁ Ἀββᾶς Θεόδωρος τῆς Φέρμης μᾶς λέγει:

Τὸν ρώτησε κάποιος ἀδελφὸς τὸν Ἀββᾶ, λέγοντας: «Ποιὸ εἶναι τὸ ἔργο τῆς ψυχῆς ὁπὸὺ τώρα τὸ ἔχουμε σὰν πάργο»; Καὶ λέγει ὁ γέρων: «Ὅλα ὅσα γίνονται γιὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἔργο τῆς ψυχῆς. Ἐνῶ ὅ,τι κάνουμε γιὰ λογαριασμὸ δικό μας καὶ συνάζουμε, αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ θεωροῦμε πάργο». Καὶ τοῦ λέγει ὁ ἀδελφός: «Ξεκαθάρισέ μου αὐτὸ τὸ θέμα». Καὶ ἀποκρίνεται ὁ γέρων: «Νά, ἀκοῦς γιὰ μένα ὅτι εἶμαι ἄρρωστος. Ὀφείλεις νὰ μὲ ἐπισκεφθῆς. Λὲς ὅμως μέσα σου: Μπορῶ νὰ ἀφήσω τὴ δουλειά μου καὶ νὰ πάω τώρα; Πρῶτα θὰ τὴν τελειώσω καὶ ὕστερα πηγαίνω. Σοῦ τυχαίνει καὶ ἄλλη περίπτωση καί, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν πηγαίνεις καθόλου. Πάλι ἄλλος ἀδελφὸς σοῦ λέγει: Δός μου ἕνα χέρι, ἀδελφέ. Καὶ λές: Μπορῶ νὰ ἀφήσω τὴ δουλειά μου καὶ νὰ πάω νὰ δουλέψω μαζί του; Ἂν λοιπὸν δὲν πᾶς, παρατᾶς τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ὁπὸὺ εἶναι τὸ ἔργο τῆς ψυχῆς. Καὶ κάνεις τὸ πάργο, ὁπὸὺ εἶναι τὸ ἔργο τῶν χεριῶν».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄12-20
Εὐαγγέλιον: Λουκᾶ. ιε΄ 11 - 32
Ἦχος: πλ. β΄ .– Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἡ δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Τριῳδίου, ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστή, ἡ 17η στὴ σειρὰ τῶν Εὐαγγελικῶν περικοπῶν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Εἶναι πολὺ σπουδαία, ὠφέλιμη καὶ διδακτικὴ ἡ παραβολή, τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ, διότι ἀφ᾽ἑνὸς μὲν καταδεικνύει τὴν τρισμέγιστη δύναμι καὶ ἀξία τῆς ἀληθινῆς συντριπτικῆς καὶ ἀποφασιστικῆς μετανοίας ἑνὸς νέου ἀνθρώπου, ποὺ ἀποστασιοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ ἀπεμπόλησε τὴν σωτηρία του, καὶ ἀφ᾽ἑτέρου τὸ ἀνυπολόγιστο μέγεθος τῆς ἄπειρης καὶ ἀπέριπτης πατρικῆς ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας τοῦ Πανάγαθου Οὐράνιου Πατέρα, ὁ ὁποῖος μπροστὰ στὴν πραγματικὴ καὶ συγκλονιστικὴ μετάνοια τοῦ πρώην ἀσώτου γιοῦ τὰ λησμονεῖ ὅλα καὶ χαρίζει τὴν «πρώτη στολή» καὶ τὰ πρότερα χαρίσματα.

Θὰ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια ἐπιλεκτικὰ τὸν λόγο στὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου τοῦ Στουδίου Ὑποδιακόνου τοῦ Δαμασκηνοῦ σὲ ἁπλουστευμένη ἔκφρασι.

«Εἶναι μεγάλο κακό, Ἅγιοι Πατέρες καὶ εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἡ ἀπόγνωσις. Καὶ τόσο μεγάλο κακὸ εἶναι, ὥστε γίνεται αἰτία κολάσεως γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Στερέωμα καὶ θεμέλιο ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι ἡ ἀπόγνωσις αὐτή. Διότι ὅταν κάποιος ἁμαρτήση καὶ σφάλη σοβαρὰ μπροστὰ στὸν Θεό, ἔπειτα δὲ δὲν ἔλθη σὲ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι, ἀλλὰ πέση σὲ τέλεια ἀπόγνωσι καὶ λέει ὅτι δὲν βρίσκει σωτηρία τὶ ἄλλο μεγαλύτερο καὶ χειρότερο κακὸ εἶναι ἀπ᾽αὐτό;

» Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς, λέγει ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου μας. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ὁ Θεὸς ὁ εὔσπλαγχνος καὶ μακρόθυμος, Αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾶ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Πατέρας ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ποιὰ παιδιὰ δὲ εἶχε; τοὺς Δικαίους καὶ τοὺς ἁμαρτωλούς. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος υἱὸς εἶναι οἱ Δίκαιοι, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν ἄνθρωπο Δίκαιο καὶ ἀγαθὸ καὶ καλό. Ὁ νεώτερος δὲ υἱὸς εἶναι οἱ ἁμαρτωλοί, ἐπειδὴ ὕστερα, ἀφοῦ ἐξέπεσε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἔγινε ἁμαρτωλὸς καὶ ἔνοχος μπροστὰ στὸν Θεό. Ὁ νεώτερος υἱὸς ἐζήτησε τὸ μερίδιό του καὶ καλὰ ἔκανε, ποὺ τὸ ἐζήτησε, ἀλλὰ κακῶς τὸ ἐξόδευσε. Ἐμοίρασε ὁ Οὐράνιος Πατέρας τὸν βίον του. Πῶς; Ὁ Θεὸς δηλ. ὅλο του τὸν κόσμο καὶ τὰ δημιουργήματά του τὰ διαμοίρασε δωρεὰν στοὺς ἀνθρώπους, καὶ στοὺς Δικαίους καὶ στοὺς ἁμαρτωλούς, τοὺς ἔδωσε ψυχή, νὰ κυβερνῶνται μὲ τὴν λογική, καὶ χωρὶς γνῶσι καὶ συμβουλὴ νὰ μὴ κάνωμε τίποτε. Τοὺς ἔδωσε ἐξουσία, γιατὶ τοὺς ἔπλασε αὐτεξούσια. Τοὺς ἔδωσε ἐλευθερία, γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθεροι καὶ αὐτεξούσιοι νὰ μὴ ἐμποδίζωνται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὅταν θέλουν νὰ κάνουν τὸ καλὸ ἢ τὸ κακό. Τοὺς ἔδωσε καὶ δυὸ νόμους, τὸν φυσικό, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ κάθε ἄνθρωπος γνωρίζει ἀπὸ τὴν φύσι του τὸ ἀγαθό, καὶ τὸν γραπτό, τὸν ὁποῖο ἔγραψαν οἱ Ἅγιοι ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ παιδαγωγοῦνται ἀπ᾽αὐτοὺς καὶ νὰ κάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

» Τίποτε δὲν ἄφησε ἀπρονόητο ὁ Θεός, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους, τὶς βασιλεῖες, τὶς αὐθεντίες καὶ τὶς ἐξουσίες ὁ Θεὸς τὶς ἐχάρισε στοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα χαρίσματα, προφῆτείες, ἀποστολὲς στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, διδασκαλίες, δυνάμεις, χαρίσματα ἰαμάτων καὶ ὅσα εἶναι τὰ ἔργα τῶν Ἁγίων καὶ αὐτὰ τὰ διαμοίρασε ὁ Θεός...

» Ὁ νεώτερος υἱὸς χωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα, ἀλλὰ ὁ Θεὸς δέν χωρίσθηκε ἀπ᾽αὐτόν, γιατὶ ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἐξαναγκάζει, γιὰ νὰ τὸν δουλεύη. Ἄφησε ὁ νεώτερος υἱὸς τὸ πατρικό του στίτι καὶ πῆγε στὶς κατοικίες τῶν δαιμόνων. Καταφρόνησε τὴν Ἐκκλησία καὶ ἔτρεξε σὲ διασκεδάσεις καὶ χοροὺς καὶ αἰσχρὲς πράξεις. Ἄφησε τὴν πρώτη του τιμή, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ χάρισε ὁ Θεός, καὶ ἀπέκτησε ἀτιμία ἀπὸ τὰ ἔργα του. Ἔχασε τὴν παρθενία, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, καὶ ἔπεσε σὲ ἀσωτίες καὶ παρανομίες. Ἄφησε τὴν πατρικὴ εὐσπλαγχνία καὶ προτίμησε τὴν διαβολικὴ σκληρότητα. Πῆγε σὲ μακρινὴ χώρα...

» Σ᾽αὐτὴ τὴ χώρα σκόρπισε ὁ νεώτερος υἱὸς τὴν πατρική του κληρονομία. Ἐκεῖ ἐξεδύθη τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ φόρεσε τὸ ἔνδυμα τῆς ἁμαρτίας. » Ἔτσι, ἄρχισε νὰ πεινᾶ ὁ ἄσωτος υἱός.

Κανένα καλὸ δὲν τοῦ ἔμεινε πιά. Μόνο τὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐντροπῆς. Ἐκεῖνα ἔμειναν στὴν ψυχή του. Καὶ ἐπειδὴ πεινοῦσε, πῆγε καὶ ἔγινε δοῦλος τοῦ διαβόλου, τοῦ ἄρχοντα τῆς χώρας τῆς μακρινῆς τῆς ἁμαρτίας καὶ αὐτὸς τὸν ἔστειλε στοὺς ἀγρούς του νὰ βόσκει χοίρους.

» Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀγροὶ, καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ χοῖροι; Ἀγροὶ τοῦ διαβόλου εἶναι οἱ κρυφοὶ τόποι, στοὺς ὁποίους γίνονται οἱ πορνεῖες καὶ οἱ φόνοι· τὸ τελώνιο τῆς ἀδικίας, ὁ τόπος τῆς ἁρπαγῆς, ἡ κατοικία τῶν κλεπτῶν, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ τρυφὴ τοῦ διαβόλου, ἐκεῖνοι εἶναι οἱ ἀγροί του.

Ὅταν βρῆκε τὸν καλό του ἑαυτὸ ὁ ἄσωτος καὶ ἀπόκτησε τὴν αὐτογνωσία δὲν τοῦ ἄρεσε πιὰ νὰ κάνη τὰ θελήματά του καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῆ. Γι᾽αὐτὸ καὶ εἶπε· «Ἀρκεῖ ὁ καιρὸς τὸν ὁποῖο πέρασα κάνοντας ἁμαρτίες. Φθάνει ὁ χρόνος ποὺ ἔζησα σὲ ἀσωτίες. Τώρα θὰ ἐπιστρέψω καλά, ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἔφυγα μὲ κακὸ τρόπο».

Ἂς προσφύγω στοὺς οἰκτιρμούς του, γιατὶ ἀπὸ πολὺ χρόνο μὲ περιμένει. Ἂς πορευθῶ πρὸς τὸν Πατέρα μου, διότι αὐτὸς εἶναι μακρόθυμος καὶ δὲν ἐπιφέρει τὴν ὀργή του κάθε ἡμέρα (Ψαλμ. 3΄12). Ἂς πάω νὰ ταπεινωθῶ, γιατὶ αὐτὸς ὡρισε · «Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. ιδ΄11).

» Ἐπειδὴ Πατέρας μου εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεός, δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἀποδιώξη. Ἐπειδὴ εἶναι εὔσπλαγχνος, ὅταν ἀκούση ὅτι ἔσφαλα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μοῦ συγχωρήση τὸ φταίξιμό μου....

.... Ἂς σηκωθῶ καὶ ἂς πάω κι᾽ἐγὼ κοντά σου. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ πῆγε. Γιατὶ δὲν εἶναι πρέπον μόνο νὰ σκεπτώμαστε τὸ καλό, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κάνωμε.

» Ἦταν μακρυὰ ὁ ἄσωτος υἱὸς ἀπὸ τὸν Πατέρα του γιὰ τὶς ἁμαρτίες του, ἀλλὰ μὲ τὴν μετάνοιά του ἐπλησίασε. Δὲν εἶχε νὰ βάλη μεσίτες, οὔτε ἱκέτες, παρὰ μόνο τὰ δάκρυά του. Χτυποῦσε τὸ στῆθος του, τὰ μάτια του τὰ εἶχε καρφωμένα στὴ γῆ. Καὶ ὅμως ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς τὸν εἶδε, ἐπειδὴ δὲν ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλούς. Τὸν λυπήθηκε, ἐπειδὴ ἦταν πατέρας του καὶ ἐκεῖνος γυιός του. Τὸν ἐφίλησε, ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε, ἂν καὶ ἦταν ἁμαρτωλός. Τὸν προϋπάντησε ἀκόμη, ἐπειδὴ εἶναι πολυεύσπλαγχνος. Δὲν σιχάθηκε τὸν λαιμό του, ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἁμαρτίες, ἀλλὰ ἔβαλε τὰ ἅγια χέρια του σ᾽αὐτὸν καὶ τὸ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

6ον

Στὴν μέχρι σήμερα μελέτη μας στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht εἴδαμε τὸ πῶς ἐτέθησαν τὰ θεμέλια γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ἰδιαίτερων στοιχείων κάθε κράτους μέλους. Εἴδαμε, ἐπίσης, τὸν τρόπο, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση προκειμένου νὰ ἐπιβάλλει μία "θρησκεία" ἢ ὀρθότερα τὴν ἀθεΐα, μία γλώσσα, μία πολιτική, καί, κυρίως, μία παιδεία ποὺ νὰ εἶναι σύμφωνη μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Δυτικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ἀξίζει, ὡστόσο, νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ παρατηρήσουμε τὸ πῶς ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση καὶ τὰ ἁρμόδια ὄργανά της **καταστρατηγοῦν ἢ τροποποιοῦν κατὰ τὸ δοκοῦν** τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, ὅταν τὸ ἀπαιτοῦν οἱ περιστάσεις.

Ὅλοι γνωρίζουμε τὸ καθεστώς, ποὺ ἐπέβαλε περιορισμοὺς στὴν κίνηση τῶν κεφαλαίων στὴν χώρα μας, τοὺς γνωστοὺς μὲ τὴν διεθνῆ ὀνομασία τους ὡς «capital controls». Οἱ περιορισμοὶ αὐτοὶ ἐπιβλήθηκαν βιαίως τὸ καλοκαίρι τοῦ 2015 ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ποὺ ὑπάκουσε πειθήνια στὴν προσταγὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κεντρικῆς Τράπεζας. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα, ὅπως εἴδαμε τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα, εἶναι καθοριστικῆς σημασίας ὄργανο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὴν ἐπίβλεψη καὶ στὴν ἐπιβολὴ τῆς Οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑνώσεως.

Σχετικὰ μὲ τοὺς περιορισμοὺς στὴν διακίνηση τῶν κεφαλαίων, ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht στὸ «Κεφάλαιο 4» μὲ τίτλο «Κεφάλαια καὶ πληρωμὲς» ἀναφέρει κατηγορηματικά:

«Ἄρθρο 73Α

Ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1994, τὰ **ἄρθρα 67 ἕως 73 ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὰ ἄρθρα 73Β ἕως 73Ζ.**

Ἄρθρο 73Β

1. Στὰ πλαίσια τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κεφαλαίου, **ἀπαγορεύεται ὁποιοσδήποτε περιορισμὸς τῶν κινήσεων κεφαλαίων μεταξὺ κρατῶν μελῶν καὶ μεταξὺ κρατῶν μελῶν καὶ τρίτων χωρῶν.**

2. Στὰ πλαίσια τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κεφαλαίου, ἀπαγορεύονται ὅλοι οἱ περιορισμοὶ στὶς πληρωμὲς μεταξὺ κρατῶν μελῶν καὶ μεταξὺ κρατῶν μελῶν καὶ τρίτων χωρῶν.

Ἄρθρο 73Γ

1. Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 73Β δὲν θίγουν τὴν ἐφαρμογή, ἔναντι τρίτων χωρῶν, τυχὸν περιορισμῶν ποὺ ἰσχύουν στὶς 31 Δεκεμβρίου 1993 δυνάμει τοῦ ἐθνικοῦ ἢ τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις κεφαλαίων ἀπὸ ἢ πρὸς τρίτες χώρες ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσες ἐπενδύσεις, στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται οἱ ἐπενδύσεις σὲ ἀκίνητα, ἐγκατάσταση, παροχὴ χρηματοπιστωτικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ εἰσδοχὴ τίτλων σὲ κεφαλαιαγορές.

2. Στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιτύχει τὸ στόχο τῆς ἐλεύθερης κίνησης κεφαλαίων μεταξὺ κρατῶν μελῶν καὶ τρίτων χωρῶν, στὸν μεγαλύτερο δυνατὸ βαθμὸ καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν ἄλλων κεφαλαίων τῆς παρούσας συνθήκης, τὸ Συμβούλιο μπορεῖ νὰ λαμβάνει μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, **μέτρα σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις κεφαλαίων ἀπὸ ἢ πρὸς τρίτες χώρες ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσες ἐπενδύσεις, στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται οἱ ἐπενδύσεις σὲ ἀκίνητα, ἐγκατάσταση, παροχὴ χρηματοπιστωτικῶν ὑπηρεσιῶν ἢ εἰσδοχὴ τίτλων σὲ κεφαλαιαγορές.** Γιὰ τὴ λήψη μέτρων δυνάμει τῆς παρούσας παραγράφου **ἀπαιτεῖται ὁμοφωνία,** ἐὰν αὐτὰ συνιστοῦν ὀπισθοδρόμηση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐλευθέρωση τῶν κινήσεων κεφαλαίων ἀπὸ ἢ πρὸς τρίτες χώρες.

Ἄρθρο 73Δ

1. Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 73Β δὲν θίγουν τὸ δικαίωμα τῶν κρατῶν μελῶν:

α) **νὰ ἐφαρμόζουν τὶς οἰκεῖες διατάξεις τῆς φορολογικῆς τους νομοθεσίας,** οἱ ὁποῖες διακρίνουν μεταξὺ φορολογουμένων ποὺ δὲν βρίσκονται στὴν ἴδια κατάσταση ὅσον ἀφορᾶ τὴν κατοικία τους ἢ τὸν τόπο ὅπου εἶναι ἐπενδεδυμένα τὰ κεφάλαιά τους·

β) **νὰ λαμβάνουν ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ τὴν ἀποφυγὴ παραβάσεων τῶν ἐθνικῶν νομοθετικῶν καὶ κανονιστικῶν διατάξεων,** ἰδίως στὸν τομέα τῆς φορολογίας ἢ τῆς προληπτικῆς ἐποπτείας τῶν πιστωτικῶν ἱδρυμάτων, ἢ νὰ προβλέπουν διαδικασίες δήλωσης τῶν κινήσεων κεφαλαίων γιὰ λόγους διοικητικῆς ἢ στατιστικῆς ἐνημέρωσης ἢ νὰ λαμβάνουν μέτρα ὑπαγορευμένα ἀπὸ λόγους δημόσιας τάξης ἢ δημόσιας ἀσφάλειας.

2. Οἱ διατάξεις τοῦ παρόντος κεφαλαίου δὲν θίγουν τὴ δυνατότητα ἐφαρμογῆς περιορισμῶν τοῦ δικαιώματος ἐγκατάστασης ποὺ συμβιβάζονται μὲ τὴν παροῦσα συνθήκη.

3. Τὰ μέτρα καὶ οἱ διαδικασίες ποὺ ἀναφέρονται στὶς παραγράφους 1 καὶ 2 δὲν μποροῦν νὰ ἀποτελοῦν οὔτε μέσο αὐθαίρετων διακρίσεων οὔτε συγκεκαλυμμένο περιορισμὸ τῆς ἐλεύθερης κίνησης τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν πληρωμῶν, ὅπως ὁρίζεται στὸ ἄρθρο 73Β.

Ἄρθρο 73Ε

Κατὰ παρέκκλιση ἀπὸ τὸ ἄρθρο 73 Β, τὰ κράτη μέλη τὰ ὁποῖα, στὶς 31 Δεκεμβρίου 1993, ἔχουν παρέκκλιση, βάσει τοῦ ἰσχύοντος κοινοτικοῦ δικαίου, **δικαιοῦνται νὰ διατηρήσουν τοὺς περιορισμοὺς τῶν κινήσεων κεφαλαίων ποὺ ἐπιτρέπονται βάσει τῶν παρεκκλίσεων ποὺ ἰσχύουν τὴν ἐν λόγῳ ἡμερομηνία, τὸ ἀργότερο μέχρι τὶς 31 Δεκεμβρίου 1995.**

Ἄρθρο 73ΣΤ

Ἐάν, λόγω ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, οἱ κινήσεις κεφαλαίων πρὸς ἢ ἀπὸ τρίτες χῶρες προκαλοῦν ἢ ἀπειλοῦν νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς δυσχέρειες στὴ λειτουργία τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης, τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὴν ΕΚΤ, μπορεῖ νὰ λαμβάνει ἔναντι τρίτων χωρῶν μέτρα διασφαλίσεως γιὰ χρονικὸ διάστημα ποὺ δὲν ὑπερβαίνει τοὺς ἕξι μῆνες, ἐφόσον τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Ἄρθρο 73Ζ

1. Ἐάν, στὶς περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 228 Α, κρίνεται ἀναγκαία κοινοτικὴ δράση, τὸ Συμβούλιο δύναται, σύμφωνα μὲ τὴν προβλεπόμενη στὸ ἄρθρο 228Α διαδικασία, νὰ λαμβάνει τὰ ἀναγκαῖα ἐπείγοντα μέτρα σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις κεφαλαίων καὶ τὶς πληρωμὲς **ἔναντι τῶν οἰκείων τρίτων χωρῶν.**

2. Μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 224 καὶ ἐφόσον τὸ Συμβούλιο δὲν ἔχει λάβει μέτρα σύμφωνα μὲ τὴν παράγραφο 1, **ἕνα κράτος μέλος μπορεῖ, γιὰ σοβαροὺς πολιτικοὺς λόγους καὶ γιὰ λόγους ἐπείγουσας ἀνάγκης, νὰ λαμβάνει μονομερῶς μέτρα ἔναντι τρίτης χώρας,** σχετικὰ μὲ τὴν κίνηση κεφαλαίων καὶ τὶς πληρωμές. Ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ τὰ ἄλλα κράτη μέλη ἐνημερώνονται γιὰ τὰ μέτρα αὐτὰ τὸ ἀργότερο μέχρι καὶ τὴν ἡμερομηνία κατὰ τὴν ὁποία αὐτὰ ἀρχίζουν νὰ ἰσχύουν.

Τὸ Συμβούλιο, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς, **μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει μὲ εἰδικὴ πλειοψηφία ὅτι τὸ ἐν λόγῳ κράτος μέλος πρέπει νὰ τροποποιήσει ἢ νὰ καταργήσει τὰ μέτρα αὐτά.** Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου ἐνημερώνει τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο γιὰ κάθε σχετικὴ ἀπόφαση ποὺ λαμβάνει τὸ Συμβούλιο.

Ἄρθρο 73Η

Μέχρι τὴν 1η Ἰανουαρίου 1994, ἐφαρμόζονται οἱ ἀκόλουθες διατάξεις:

1. Κάθε κράτος μέλος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐπιτρέπει τὶς πληρωμὲς τὶς σχετικὲς μὲ τὴν κυκλοφορία ἐμπορευμάτων, ὑπηρεσιῶν ἢ κεφαλαίων, καθὼς καὶ τὶς μεταφορὲς κεφαλαίων καὶ μισθῶν, στὸ νόμισμα τοῦ κράτους μέλους ὅπου ἔχει τὴν κατοικία του ὁ πιστωτὴς ἢ ὁ δικαιοῦχος, στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν προσώπων ἔχει ἐλευθερωθεῖ μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσας συνθήκης.

Τὰ κράτη μέλη δηλώνουν ὅτι εἶναι διατεθειμένα νὰ προβοῦν στὴν ἐλευθέρωση τῶν πληρωμῶν τους πέραν τῶν ὁρίων τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου, **ἐφόσον τοὺς τὸ ἐπιτρέπει γενικῶς ἡ οἰκονομική τους κατάσταση, καὶ ἰδιαίτερα ἡ κατάσταση τοῦ ἰσοζυγίου πληρωμῶν τους.**

2. Στὸ βαθμὸ ποὺ ἡ κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ οἱ κινήσεις κεφαλαίων ὑπόκεινται μόνο στοὺς περιορισμοὺς τῶν σχετικῶν πληρωμῶν, οἱ περιορισμοὶ αὐτοὶ καταργοῦνται προοδευτικῶς, μὲ τὴν ἐφαρμογή, ἀναλόγως, τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κεφαλαίου καὶ τῶν κεφαλαίων ποὺ ἀναφέρονται στὴν κατάργηση τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν καὶ στὴν ἐλευθέρωση τῶν ὑπηρεσιῶν.

3. Τὰ κράτη μέλη ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση **νὰ μὴ εἰσάγουν μεταξύ τους νέους περιορισμοὺς στὶς μεταφορὲς συναλλάγματος** τὶς σχετικὲς μὲ τὶς ἄδηλες συναλλαγὲς ποὺ ἀπαριθμοῦνται στὸν πίνακα τοῦ παραρτήματος ΙΙΙ τῆς παρούσας συνθήκης.

Ἡ προοδευτικὴ κατάργηση τῶν ὑφιστάμενων περιορισμῶν πραγματοποιεῖται σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 μέχρι καὶ 65, στὸ βαθμὸ ποὺ δὲν ἐφαρμόζονται οἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 ἢ οἱ ἄλλες διατάξεις τοῦ παρόντος κεφαλαίου.

4. Σὲ περίπτωση ἀνάγκης, τὰ κράτη μέλη συνεννοοῦνται γιὰ τὴ λήψη τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτρέπουν τὴν πραγματοποίηση τῶν πληρωμῶν καὶ μεταφορῶν συναλλάγματος ποὺ ἀναφέρονται στὸ παρὸν ἄρθρο· **τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θίγουν τοὺς στόχους ποὺ ἀναφέρονται στὴν παροῦσα συνθήκη».**

Οἱ συγκεκριμένες διατάξεις συγκαταλέγονται στὰ θετικὰ στοιχεῖα τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht καὶ σὲ αὐτὲς στηριζόμενοι οἱ ὑπέρμαχοι καὶ οἱ ὑπερασπιστὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως θεμελιώνουν τὴν ἐπιχειρηματολογία τους. Ἀξίζει νὰ δοθεῖ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ σημεῖα ποὺ ἐπισημαίνουμε, διότι ἐκεῖ φαίνονται καθαρὰ οἱ ἀποκλίσεις στὴν ὑλοποίησή της. Γιατί κανένας Ἕλληνας πολιτικὸς βασιζόμενος πάνω σὲ αὐτὲς τὶς διατάξεις δὲν ἀντιστάθηκε στὴν ἐπιβολὴ αὐτῶν τῶν περιοριστικῶν μέτρων, ποὺ συρρίκνωσαν ἔτι περαιτέρω τὴν Ἑλληνικὴ οἰκονομία;

Ἡ πρακτικὴ ἀπέδειξε πὼς ἀκόμα καὶ τὰ "εὐεργετήματα" τῆς συγκεκριμένης Συνθήκης αἴρονται ἢ τροποποιοῦνται προκειμένου νὰ μὴ **«βίγονται οἱ στόχοι ποὺ ἀναφέρονται στὴν παροῦσα συνθήκη»,** ποὺ ὅπως εἴδαμε[1] εἶναι: α) ἡ προάσπιση τοῦ ἐνιαίου νομίσματος, β) ἡ κοινὴ ἐξωτερικὴ πολιτική, γ) ἡ κοινὴ ἰθαγένεια καὶ ἡ νόθευση τῶν ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν τῶν κρατῶν–μελῶν, δ) ὁ ἔλεγχος τῆς διοίκησης τῶν κρατῶν–μελῶν ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ Εὐρωπαϊκὸ ὄργανο, καί, ε) ἡ μελλοντικὴ διασφάλιση τῆς Ἕνωσης ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο διαφοροποίησης κάποιου μέλους της.

Οἱ ἀσκοῦντες τὴν ἐξουσία στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ἀποφάσισαν πὼς αὐτοὶ οἱ στόχοι κινδυνεύουν καὶ γι' αὐτὸ στὴν Πατρίδα μας οἱ περιουσίες τῶν κατοίκων της ἔχουν τεθεῖ ὑπὸ περιορισμό, ἀγνοώντας τὶς σχετικὲς διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht.

Ἡ ὑπογραφὴ μιᾶς συμφωνίας ἀνάμεσα σὲ δύο ἢ περισσότερα μέρη σημαίνει πὼς ἕκαστος ἔναντι ἑνὸς ἀνταλλάγματος, ἀναλαμβάνει μία ὑποχρέωση. Συνεπῶς, προκύπτει ἀβίαστα τὸ ἐρώτημα: γιατί κάποια χώρα πρέπει νὰ ὑπογράψει μία Συνθήκη καὶ νὰ ἀποτελέσει μέλος μιᾶς Ἕνωσης, ποὺ περιορίζει τὰ κυριαρχικά της δικαιώματα καὶ μειώνει τὶς ἐλευθερίες τῶν πολιτῶν της, ἐνῷ ταυτόχρονα δὲν παρέχει καμία ἀπολύτως ἐγγύηση πὼς θὰ τηρήσει τὶς δεσμεύσεις της; Ποιὸ κράτος θὰ παραχωρήσει τὰ ἐθνικὰ κυριαρχικὰ δικαιώματά του προκειμένου νὰ ὑπηρετήσει ἁπλῶς τὸ "Εὐρωπαϊκὸ ἰδεῶδες";

Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht ἐπιφυλάσσει καὶ ἄλλες ἐκπλήξεις σὲ αὐτοὺς ποὺ δὲν τὴν γνωρίζουν. Σίγουρα, ὅμως, ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες της ἔχει γίνει σαφὲς **πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα κείμενο, ποὺ περιγράφει ἕνα σατανικὸ σχέδιο.** Γιατί πῶς ἀλλιῶς θὰ χαρακτηρίσει κανεὶς ἕνα σχέδιο, ποὺ στερεῖ τὴν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὸν ἀφανισμό;

Μ. Β.

Σημείωση:

1. Ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἀριθμὸς φύλλου 2102, 29 Ἰανουαρίου 2016

Λειτουργία εἰς ἔρημον ἱστορικὴν Ἱ. Μονήν

Ἡ Ἱ. Μ. Ταξιαρχῶν εἰς τὸ Λουσούδι Κρήτης εἶχε παύσει τὴν λειτουργίαν της ἐπὶ 600 ἔτη. Ὑπῆρξε κατὰ πολλοὺς ἡ πρώτη Ἱ. Μονή, ἡ ὁποία ἐλειτούργησε καὶ ὡς πανεπιστήμιον. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τῶν προστατῶν της καὶ πάλιν ἐτελέσθη Θ. Λειτουργία. Συμφώνως πρὸς τὴν Neakriti.gr τῆς 29ης Ἰανουαρίου 2016:

«…Πρόκειται γιὰ ἕνα ἄκρως γραφικὸ μοναστήρι μὲ καταπληκτικὴ ἱστορία ποὺ ξεκινάει στὰ 1400μ.Χ. τότε ποὺ κυνηγημένος ἀπὸ τὸ φανατικὸ Καθολικὸ Λατινικὸ Ἱερατεῖο τοῦ Χάνδακα, ὁ Ἰωσὴφ Φιλάγρης, ὀρθόδοξος μοναχός, καταφεύγει στὰ Ἀστερούσια καὶ ἱδρύει τὴν συγκεκριμένη μονὴ στὸ Λουσούδι Καπετανιανῶν. Ἐδῶ διδάσκει Ἀριστοτέλη – Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνες φιλοσόφους μαζὶ μὲ τὰ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀντιγράφει τὰ ἔργα ὅλων τῶν μεγάλων τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας… Πέρυσι καὶ φέτος ἀναστηλώθηκε ὁ Ναὸς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ δαπάνες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουδουμᾶ, προεξέχοντος τοῦ Ἡγουμένου Μακαρίου Σπυριδάκη…».

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΡΗΓΙΝΟΣ

Τὴν 25ην Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ρηγίνου.

Πορεία τοῦ Βασιλέως διὰ πόλεμον

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ο 19ος ΨΑΛΜΟΣ

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

Σήμερα, ἀδελφοί μου χριστιανοί, θά σᾶς ἑρμηνεύσω τόν 19ο ψαλμό τοῦ Ψαλτηρίου μας. Τό μήνυμα τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ τό ζήσαμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες στήν ἔνδοξη ἑλληνική ἱστορία μας καί ἰδιαίτερα τό ζήσαμε κατά τήν ἡρωική ἐπανάσταση τοῦ '21 κατά τῶν Τούρκων καί στόν Ἑλληνοϊταλικό πόλεμο. – Ὁ ψαλμός ὁμιλεῖ γιά ἕνα βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, πού δέν λέει τό ὄνομά του. Ὁ βασιλεύς ἑτοιμάζεται γιά πόλεμο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιτέθηκαν κατά τοῦ ἰσραηλιτικοῦ κράτους. Ἀλλά προτοῦ νά ξεκινήσει γιά τόν πόλεμο ὁ βασιλεύς, μέ τήν συνοδεία βεβαίως τῶν στρατιωτικῶν του, πηγαίνει στό Ναό, γιά νά προσφέρει θυσία στόν Θεό Γιαχβέ, γιά νά τοῦ εἶναι εὐνοϊκός στήν μάχη κατά τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκεῖ εἶναι συγκεντρωμένη καί ἡ ἰσραηλιτική κοινότητα, γιά νά προσευχηθεῖ καί αὐτή καί γιά νά δώσει εὐχές στόν βασιλέα πορευόμενο στόν πόλεμο. Ἔτσι λοιπόν εὔχεται ἡ ἰσραηλιτική κοινότητα πρός τόν βασιλέα καί τοῦ λέει, στήν «ἡμέρα θλίψεως», πού βρίσκονται, στόν καιρό δηλαδή τοῦ πολέμου πού ἀντιμετωπίζουν τώρα, ὁ Θεός νά εἰσακούσει τήν προσευχή του καί νά τόν ὑπερασπίσει, ἐξαποστέλλοντας τήν βοήθειά Του ἀπό τόν Ναό: «Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ» (στίχ. 2-3). Τοῦ εὔχεται νά γίνει δεκτή ἡ θυσία του ἀπό τόν Θεό (στίχ. 4) καί νά τοῦ δώσει ὁ Θεός αὐτό πού ζητάει ἡ καρδιά του (στίχ. 5). Τότε, ὅταν μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὁ βασιλεύς θά ἐπιστρέψει ἀπό τόν πόλεμο νικητής, θά ξανάρθουν πάλι ὅλοι στόν Ναό, γιά νά δοξάσουν τόν Θεό γιά τήν σωτήρια νίκη καί νά ὑμνήσουν τό παντοδύναμο ὄνομά Του: «Ἀγαλλιασόμεθα ἐν τῷ σωτηρίῳ σου καί ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (στίχ. 6).

2. Ἐνῶ, ἀγαπητοί μου, ἡ ἰσραηλιτική κοινότητα προσευχόταν καί εὐχόταν στόν βασιλέα, ὁ Θεός νά τόν βοηθήσει, γιά νά ἀναδειχθεῖ νικητής κατά τῶν ἐχθρῶν του στόν πόλεμο, ἐκείνη τήν ὥρα ὁ ἱερεύς, πού πρόσφερε τήν θυσία τοῦ βασιλέως, προσπαθοῦσε ἀπό μερικά σημεῖα νά διαγνώσει ποιά θά εἶναι ἡ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ στήν παροῦσα περίσταση. Ἄν δηλαδή ὁ Θεός θά δεχθεῖ τήν θυσία τοῦ βασιλέως καί θά εἰσακούσει τήν προσευχή τῆς κοινότητας. Πραγματικά, ἀπό κάποια εὐνοϊκά σημεῖα ὁ ἱερεύς διέγνωσε ὅτι ὁ Θεός δέχτηκε τήν θυσία τοῦ βασιλέως καί θά τοῦ εἶναι ὑπερασπιστής στόν πόλεμο κατά τῶν ἐχθρῶν του. Γι' αὐτό καί λέγει τώρα: «Νῦν ἔγνων ὅτι ἔσωσε Κύριος τόν χριστόν αὐτοῦ» (στίχ. 7). «Χριστόν» ὀνομάζει τόν βασιλέα, ἐπειδή καί ὁ βασιλεύς ἐχρίετο, ὅπως ὁ ἱερεύς. Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὑπέρ τοῦ βασιλέως, λέγει ὁ ἱερεύς, θά ἐκδηλωθεῖ μέ θαυμαστά ἔργα τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ («ἐν δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ», στίχ. 7).

3. Στήν συνέχεια ὁ ἱερεύς κάνει ἕνα σύντομο καί ὑπέροχο κήρυγμα: Ἐξηγεῖ τό γιατί ἡ νίκη θά εἶναι ὑπέρ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ καί ὄχι ὑπέρ τῶν ἐχθρῶν του. Οἱ ἐχθροί μας, λέγει ὁ ἱερεύς, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχουν ἅρματα καί ἵππους. Ἀλλά ἐμεῖς, ἄν καί εἴμαστε ἀδύνατοι σέ ὑλικές δυνάμεις, ὅμως ἔχουμε μαζί μας τόν παντοδύναμο Θεό καί γι' αὐτό θά νικήσουμε. Λέγει ἀκριβῶς ὁ ἱερεύς: «Οὗτοι ἐν ἅρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (στίχ. 8). Ἔτσι εἶναι, ἀδελφοί μου χριστιανοί. Δέν νικάει ἡ ἄψυχη ὕλη, ἀλλά νικάει τό πνεῦμα πού πιστεύει σέ ὑψηλά καί ὡραῖα ἰδανικά καί αὐτό τό πνεῦμα κινεῖ τήν ὕλη γιά τήν ἐπιτυχία τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν. Στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς δέν νικοῦν αὐτοί πού ἔχουν ὑλικές δυνάμεις καί χρήματα πολλά, ἀλλά νικοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν σύμμαχο τόν Θεό. Καί στόν ἀγώνα μας τοῦ '21 καί στόν ἑλληνοϊταλικό πόλεμο ἀδύνατοι ὑλικά ἤμασταν. Μέ λιανοτούφεκα πολεμούσαμε. Καί ὅμως νικήσαμε ἐμεῖς καί ὄχι τά τάνκς τῶν ἐχθρῶν μας. Πῶς τό πετύχαμε; Τό πετύχαμε γιατί εἴχαμε μαζί μας τήν Μαυροφόρα, πού περπατοῦσε στίς χιονισμένες κορυφογραμμές καί ἄπλωνε τά χέρια της καί τά βόλια τῶν ἐχθρῶν ἄλλαζαν στροφή! Αὐτή τήν μαυροφόρα ἐμεῖς, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν ἀνακηρύξαμε Ὑπέρμαχο Στρατηγό τοῦ ἔθνους μας.

Βέβαιος λοιπόν ὁ ἱερεύς τοῦ ψαλμῳδοῦ μας γιά τήν νίκη τοῦ βασιλέως καί τήν κατατρόπωση τῶν ἐχθρῶν του λέγει τελικά: «Αὐτοί (οἱ ἰσχυροί ἐχθροί) συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν, ἡμεῖς δέ (οἱ ἀδύνατοι σέ ὑλικές δυνάμεις, ἀλλά πιστοί στόν Θεό) ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν» (στίχ. 9).

Γιά ἄλλη μιά φορά ἡ Ἰσραηλιτική κοινότητα εὔχεται τελικά γιά τήν νίκη τοῦ βασιλέως καί λέγει: «Κύριε, σῶσον τόν βασιλέα καί ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐπικαλεσώμεθά σε» (στίχ. 10).

Θρησκευτικὴ Διακονία Φυλακῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀστυνομίαν

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει ἀναπτυχθεῖ στὸν χῶρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, μὲ πρωτοβουλία του **Ἀρχιμ. Νεκταρίου Κιούλου,** μία ἀξιόλογη **Ποιμαντικὴ Διακονία,** γιὰ τὶς Φυλακὲς καὶ τὰ Κρατητήρια. Ὁ π. Νεκτάριος, παράλληλα μὲ τὸ βασικό του Ποιμαντικὸ ἔργο, στὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἔχει ὀργανώσει τὴν **«Διακονία τῶν Φυλακῶν καὶ Κρατητηρίων»** μὲ ὁμάδα συνεργατῶν.

Στόχος τῆς προσπάθειας αὐτῆς εἶναι νὰ φθάσει **ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας,** στοὺς χώρους αὐτούς, μὲ κάθε **Ὑλικὴ καὶ Πνευματικὴ Συμπαράσταση.**

Στὰ πλαίσια αὐτά, ἔχει καθιερωθεῖ ἡ **«Ἡμέρα τοῦ Μετανάστη», τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Χριστούγεννα,** καθὼς καὶ ἡ **«Ἡμέρα Προσευχῆς, γιὰ τοὺς φυλακισμένους» κατὰ τὴν Κυριακή, τοῦ Ἀσώτου.**

Προστάτης **Ἅγιος** ἔχει καθιερωθεῖ ὁ **«Εὐγνώμων Λῃστὴς** τοῦ Γολγοθᾶ», ὅπως συνέβει καὶ **μὲ τὸν π. Γερβάσιο Παπτόπουλο,** στὴν Βόρειο Ἑλλάδα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, πραγματοποιήθηκαν πολλὲς ἐπισκέψεις σὲ Κέντρα Κράτησης καὶ Κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας, στὴν περιοχὴ τῆς Ἀττικῆς. Ὅπως δήλωσε ὁ π. Νεκτάριος, ἀπώτερος στόχος τῆς **«Διακονίας τῶν Φυλακῶν»** εἶναι, ἡ **Ποιμαντικὴ Ἀφύπνιση τῶν Χριστιανῶν** γιὰ τὸ χρέος τους ἀπέναντι στοὺς φυλακισμένους, σύμφωνα μὲ τὴν **Εὐαγγελικὴ Ἐντολή.**

Εἶναι ἀνάγκη, οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, νὰ εὐαισθητοποιηθοῦν γιὰ τὸ θέμα αὐτό, μέσα ἀπὸ τὶς **Ἐνορίες** τους, καὶ νὰ δραστηριοποιηθοῦν, σχετικά.

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD

Βασίλειος Παπαδόπουλος

Τ.Θ 40909, Μικροχώρι
19014 Καπανδρίτι
Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

Νεανικά Ζητήματα

Ἡ θρησκεία τῆς... τεχνολογίας!

1ον

**Ἀναμφισβήτητα στὶς μέρες μας ζοῦμε τὸ θαῦμα τῆς τεχνολογίας. Ἀκόμη δὲ καὶ

Ἀρχ/της Χαράλαμπος Βασιλόπουλος (†): Ὁ ἀσυμβίβαστος καὶ ἀδέσμευτος ἐργάτης τῆς Ὀρθοδοξίας*

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου Μάρκου Μανώλη (†)***

2ον

Ἴσως θά εἶναι καλό ὅσοι δέν τόχουν διαβάσει νά διαβάσουν πάλι αὐτό τό βιβλίο τό κύκνειο ἄσμα του «Θαύματα πού εἶδαν τά μάτια μου» καί νά δοῦμε ἐκεῖ αὐτά τά σημεῖα, ἀλλά καί ὅσοι τόχουμε διαβάσει ἴσως θἄναι καλό πάλι νά τό ἐπαναδιαβάσουμε, γιά νά ἐνισχυθῆ ἡ πίστη μας γιά τά θαύματα πού ὅπως ἐτόνιζε ὁ Γέροντας ὄχι ἔκανα ἐγώ, ἀλλά τά εἶδα νά γίνωνται στή ζωή μας καί εἶδα μέ τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας, ὅπως ἐπίσης ἔκανε καί διάκριση μ᾽ ἕνα θαυμάσιο περιστατικό τό θαῦμα πού δέν ἦταν θαῦμα. Ἤθελε δηλαδή μιά πραγματική εὐσέβεια, ἀληθινή εὐσέβεια καί ὄχι κάτι τό παραποιημένο, ὅπως τώρα γίνεται μέ τίς φωτισμένες, μέ τήν Κρικέτου καί μπορεῖ νά προσβάλλεται ἡ πίστη μας καί ἦταν ἀπό ἐκείνους ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐπεσήμανε αὐτό τόν κίνδυνο. Ἄν θά δῆτε τόν «Ὀρθόδοξο Τύπο» ἀπό τό πρῶτο φύλλο τό 1961 πού ἐκυκλοφορήθη, Ἰανουάριος τοῦ 1961, ἀπό τό πρῶτο φύλλο κτυπάει τίς πλάνες, τίς ψευδοαγίες, τίς ὁραματίστριες, τήν Κρικέτου. Ἦταν σέ πειρασμό μεγάλο, ἦλθαν στήν Μονή Πετράκη καί τοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι ἄν τυχόν δέν μᾶς κτυπᾶς καί μᾶς ἀκολουθήσης εἴμαστε σὲ θέση νά σέ βοηθήσουμε νά κάνης μιά Ἐκκλησία σάν τόν Ἀπόστολο Πέτρο. Καί πράγματι ἐνῶ φαίνονται ἀπίστευτα αὐτά, βλέπομε ὅτι ὑπάρχει μιά τεραστία περιουσία καί κυκλοφορεῖ, ὅπως πληροφορούμεθα ἡ ψευδοαγία αὐτή μέ μερσεντές καί μέ χρήματα ἀλλὰ καί μέ ἑκατομμύρια καί δυστυχῶς αὐτά δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἶναι πλάνες καί διασυρμός τῆς πίστεώς μας καί δι᾽ αὐτό βλέπετε μέχρι τώρα αὐτό τό καρκίνωμα καί δέν λέει νά ξεκαθαρίση. Ὁ Γέροντας ὅμως οὔτε δελεάσθηκε ἀπό αὐτούς τούς πειρασμούς οὔτε ἠθέλησε νά ὑποστείλη τήν σημαία, ἀλλά καθαρά καί ξάστερα εἶπε ὅτι αὐτά δέν εἶναι σωστά, δέν εἶναι ἐνδεδειγμένα καί τά κατεδίκασε ἀπό τῆς πρώτης στιγμῆς.

Ἐπίσης τόν διέκρινε μία εὐγένεια, μία πραότης παρ᾽ ὅλο τό ὁρμητικό. Ὅσοι διάβαζαν τά βιβλία του, ὅσοι διάβαζαν καί ἔβλεπαν τόν «Ὀρθόδοξο Τύπο» φαντάζονταν ἕνα ἀρχιμανδρίτη, ἕνα κληρικό πολύ θυμώδη, πολύ ὁρμητικό, πολύ ἀπότομο ἐνδεχομένως καί ὅταν τόν ἐγνώριζαν ἀπό κοντά καί τόν συναναστρέφοντο, ἔβλεπαν ὅλον τόν πλοῦτο τῆς καρδιᾶς του καί πόσο, ἄς ποῦμε, ἦτο διαφορετική εἰκόνα μέ τήν ἔννοια ὅτι **στά ζητήματα τῆς πίστεως δέν χωρεῖ συμβιβασμός** καί αὐτό ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, αὐτό ἦταν πού ἔδινε αὐτή τήν κατεύθυνση, πλήν ὅμως ἐγίνετο διάκριση, **ἄλλο ἡ πλάνη, ἡ ἁμαρτία καί ἄλλο τό πρόσωπο στό ὁποῖον πρέπει νἄμαστε συμπαθεῖς, ἐφ᾽ ὅσον μετανοεῖ.**

Ἔτσι ἐπορεύετο μέ αὐτή τήν πραότητα καί μέ αὐτή τήν εἰρηνική καρδιά καί αὐτή τήν ἀνεξικακία, τήν μεγάλη, τήν πλατειά καρδιά καί μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι ἡ μεγαλύτερή του ἱκανοποίηση ἦτο καί ἡ ἀμοιβή του θἄλεγε κανείς, ὅτι **ὀλίγο προτοῦ νά κοιμηθῆ εὐεργέτησε καί ἐβοήθησε πρόσωπα ὑψηλά ἐκκλησιαστικά, τά ὁποῖα τόν εἶχαν πολύ κατατρέξει,** τά ὁποῖα τόν ὡδηγοῦσαν κατ᾽ εὐθεῖαν στή φυλακή, ἄν ἦτο δυνατόν, καί δέν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἰδίως ἀπό τόν διασυρμό τοῦ ὀνόματος, τό νά σέ βγάλουν δηλαδή κλέφτη, καταχραστή, ποιός; ὁ Γέροντας πού τόν ἀξίωσε ὁ Κύριος ἐπίσης, νά φύγη ἀπό τόν μάταιο αὐτό κόσμο χωρίς μία δραχμή. Θά τό ποῦμε ἐν συνεχείᾳ, τό ξέρουμε βέβαια, ἴσως νά τό ἐπαναλάβουμε καί αὐτό τό περιστατικό περισσότερο καί ἀπό τό νά σέ σκοτώσουν σωματικῶς εἶναι νά σέ σκοτώσουν ψυχικῶς. **Βαρύ πρᾶγμα ἡ συκοφαντία, βαρύ πρᾶγμα ὁ διασυρμός,** ὅλα αὐτά τά ἄντεξε μέ πλατειά καρδιά, μέ μεγάλη ἀνεξικακία καί ἦλθε στιγμή σᾶς λέγω, πού τά πρόσωπα αὐτά τά ὁποῖα τόν κατέτρεξαν, πού προσπάθησαν νά τόν διασύρουν, ἐν τέλει κατέφυγαν στόν ἴδιο, ὅταν ζοῦσε, καί ἐζήτησαν τήν βοήθειά του, τήν συμπαράστασή του σέ ὁρισμένα κρίσιμα θέματα. Ἐπίσης ὡς πρός τήν ἀφιλαργυρία πού ἐτονίσαμε τώρα, εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ἀπό τά χέρια του πρέπει νά πέρασαν πολλά, πάρα πολλά χρήματα, πολλά ἑκατομμύρια, τά ὁποῖα ὅμως ἤθελε νά διοχετεύωνται καί νά γίνωνται βιβλία, νά βγαίνη ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» νά χρησιμοποιοῦνται πρός δόξαν Θεοῦ.

Εἶναι ἀπίστευτο , χριστιανοί μου, μέχρι σήμερα πῶς ἔβγῆκε αὐτή ἡ ἐφημερίδα. Μέσα στό βιβλιαράκι του ἀναφέρει ὅτι, ὅταν ἐπρόκειτο νά πρωτοβγῆ, ὁ Γενικός Γραμματέας πού εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν τῇ ζωῇ, ὁ τότε Γενικός Γραμματέας, καί κάπως ἀσθενεῖ σοβαρῶς καί νά εὐχηθοῦμε, Ἀνδρέας τό ὄνομά του, νά εἶναι συντόμως ἡ ἀνάρρωσή του, δέν μποροῦσε νά κοιμηθῆ ὅλη τήν νύκτα ἀπό τήν ἀγωνία του πῶς ἡ φτωχή «Π.Ο.Ε» μέ δύο χρόνια περίπου ζωῆς θά μπορέση νά ἀντιμετωπίση αὐτά τά ἔξοδα πού ἔχει μιά μηνιαία βέβαια τότε ἐφημερίδα· καί ὅμως ὁ Κύριος ἔστειλε τήν βοήθειά του καί ἄπαξ καί δίς καί πολλάκις οὕτως ὥστε νά βγαίνη σέ πολλές χιλιάδες ἀντίτυπα, νά πυκνωθοῦν, οἱ ἐκδόσεις της καί ἐν συνεχείᾳ νά φθάση μέχρι τό σημεῖο, ὅπως τό ζοῦμε τώρα στήν ἑβδομαδιαία ἔκδοση, τήν ὁποίαν ἔζησε καί ὁ Γέροντας, τήν χάρηκε καί εἴπαμε καί τό εἶχε τονίσει κάποτε, ἄν εἴμαστε ὀργανωμένοι καί μπορούσαμε, **ὁ ὁραματισμός του ἦταν διά μιά ἡμερήσια ἐφημερίδα νἄχη ὁ χριστιανικός λαός νά φωτίζεται καί νά μή εἶναι ὑποχρεωμένος νά παίρνη πράγματα, τά ὁποῖα θά τόν μολύνουν καί θά τόν βλάπτουν πνευματικά, ἠθικά κλπ.** Τό γεγονός εἶναι ὅτι διά μέσου πολλῶν σημείων, προχώρησε τόσον ἡ ἐφημερίδα ὅσον καί οἱ ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», πού ξεκίνησαν ἀπό κάτι μικρά βιβλιαράκια καί

Ὁ ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καί ὁ π. Μάρκος Μανώλης, νεοχειροτονηθεὶς διάκονος (1965)

βγῆκαν ἐν συνεχείᾳ τόσα καί τόσα ἄλλα μεγάλα βιβλία· ἡ Ἀποκάλυψις ἐξηγημένη, τό κατά Ματθαῖον, τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, οἱ Πράξεις καί πολλά ἄλλα βιβλία καί ἐπίσης καί τοῦ ἀειμνήστου π. Σπυρίδωνος Μπιλάλη «Ὀρθοδοξία καί Παπισμός». Εἶναι χαρακτηριστικό καί αὐτό εἰς μνημόσυνο τοῦ ἄλλου Γέροντος τοῦ π. Εὐσεβίου Μπιλάλη, ὅτι ὅταν ἔγραψε αὐτό τό βιβλίο τό τόσο σπουδαῖο ὁ ἀείμνηστος π. Σπυρίδων, λέει θά πᾶς νά τό δώσης στόν π. Χαράλαμπο, θά τό δώσης ἐκεῖ νά τό ἐκδώση, ἐκεῖ θά κυκλοφορήση τό βιβλίο, ἐκεῖ θά πιάση τόπο καί νά ὑπάρχουν πάλι οἱ δυσκολίες. Βιβλίο, ὅπως θἄχετε δῆ μέ 500-600 σελίδες ὁ ἕνας τόμος περίπου καί ἄλλες τόσες ὁ δεύτερος, πῶς ἦτο δυνατόν νά ἐκδοθῆ καί ὅμως ἐξεδόθη. Καί σ᾽ αὐτό τό σημεῖο, ἕνα ἄλλο σημεῖο πού δέν ἔχει γραφῆ εἶναι ὅτι ὁ ἀείμνηστος ὁ π. Σπυρίδων Μπιλάλης ἤθελε νά μή τοῦ κόψη ἡ λογοκρισία οὔτε μία ἀράδα καί εἶχε ὁ Γέροντας ἕνα πνευματικό τέκνο πού ἐξομολογοῦσε, συνταγματάρχης, εὐλαβέστατος, σπουδαῖος, χριστιανός καί τό παιδί του ἀστυνομικός συνέβη νἄναι στή λογοκρισία καί συνεννοεῖτο μαζί μέ ἄλλους εὐσεβεῖς καί πήγαμε ἕνα μεσημέρι στό ὑπουργεῖο τότε τρεῖς ἡ ὥρα τό μεσημέρι· εἶχαν φύγει οἱ πάντες καί ὁ λογοκριτής ἐκράτησε μόνο ἕνα βοηθό του, ἕνα παιδί βοηθό καί τοῦ λέγει λοιπόν, καθῆστε μᾶς εἶπε, μᾶς κέρασε καί ἀφοῦ τούς εἶχε διώξει ὅλους, λέει στόν βοηθό του σφάγιζε ἀρχή καί τέλος, ἀρχή καί τέλος, πενῆντα, πενῆντα σελίδες, ἦταν χειρόγραφα τρεῖς χιλιάδες σελίδες, περίπου σέ ἕνα τέταρτο, σέ μισή ὥρα εἶχαν σφαγισθῆ καί ἐγκριθῆ ὅλες οἱ σελίδες χωρίς νά ἔχη κοπῆ κατά τήν ἐπιθυμία τοῦ ἀειμνήστου π. Σπυρίδωνος καί ὅλων μας φυσικά οὔτε μία γραμμούλα οὔτε ἕνα καί θά λέγαμε, ἀπό ἐκεῖνα τά ὁποῖα διατύπωνε γιά νά μή ὑποταγῆ ἡ Ὀρθοδοξία μας στόν παπισμό σέ κεῖνες τίς κρίσιμες ὥρες.

Συναφές εἶναι καί αὐτό ἐπίσης τό χαρακτηριστικό πού εἶναι πρός τιμήν τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος ὅτι, ὅταν ἔγινε αὐτή ἡ πολιτική ἀλλαγή, ἡ πορεία, ὅπως θέλετε πέστε το, ἡ σκέψη πολλῶν συνεργατῶν καί διική μας ἦταν νά σταματήση ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος». Τώρα δέν θά ἔχωμε ἐλευθερία, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐκδίδεται. Ὁ Γέροντας ὅμως ἐπέμενε, ὄχι λέει ὄχι, θά συνεχίσουμε, θά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα ἔστω καί ἕνα κεράκι νἄναι ἀναμμένο, δέν πρέπει νά σβύση αὐτή ἡ φωνή.

Τά πράγματα τόν δικαίωσαν, διότι εὑρέθη σέ μιά δύσκολη στιγμή, σέ μιά δύσκολη ὥρα, εὑρέθη αὐτό τό πρόσωπο πού σᾶς εἶπα πού ἦταν δηλαδή παιδί τοῦ πνευματικοῦ του υἱοῦ, τοῦ Γέροντος τοῦ καλοῦ, τοῦ εὐσεβοῦς, τοῦ νηστευτοῦ καί τοῦ εἶχε πεῖ, εὐχή καί κατάρα σοῦ δίνω τόν «Ὀρθόδοξο Τύπο» καί τόν «Ἐκκλησιαστικό Ἀγῶνα» μή τούς πειράζης καθόλου τίποτα· καί ἐκεῖνος λοιπόν ἔκανε ὅπως θά λέγαμε στραβά μάτια, ἔκανε ὅτι τά ἔβλεπε καί ἔβαζε ὑπογραφή καί τά περνοῦσε. Ὁ Θεός νά τόν ἔχη καλά, Σπυρίδων τ᾽ ὄνομά του, ζῆ καί ἐξελήχθη ἐν συνεχείᾳ ἀστυνομικός διοικητής σπουδαῖος. Ἐπίσης κάποτε τόν κάλεσαν καί σέ ἀπολογία καί τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχουμε μιά ἀνώνυμο καταγγελία, γιατί ἀφήνετε νά κυκλοφορῆ αὐτό τό φύλλο ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος». Ἐκεῖνος λοιπόν τούς εἶπε, «νομίζετε ὅτι ἕνας πού δέν ἔχει τό θάρρος τῆς γνώμης νά ὑπογράψη μιά καταγγελία ἐνδιαφέρεται πραγματικά γιά τό συμφέρον σας»; λέει, «τό δέχομαι αὐτό, τό δέχομαι, ἀλλά ἐδῶ εἶναι κάτι ἄρθρα ὁρμητικά, τσουχτερά, πῶς ἐπιτρέπετε αὐτό τό θέμα»; «Λοιπόν, λέει αὐτός, τά θέματα τά ὁποῖα θίγει αὐτή ἡ ἐφημερίδα εἶναι θέματα πίστεως καί δέν μπορεῖ νά γράφωνται χλιαρά. Ἄν ἐμένα μέ βάζατε νά γράψω γιά ἕνα ἐχθρό τοῦ καθεστῶτος πῶς θά ἔγραφα; Ἔτσι χλιαρά, δέν θά ἔγραφα μέ δύναμη; ἐ αὐτό κάνουν καί αὐτοί οἱ ἄνθρωποι», «ἔ ἐντάξει τό δέχομαι, τό δέχομαι».

Αὐτά βέβαια κάποτε ἴσως θά πρέπη νά γραφοῦν γιατί πολλοί λένε, ἄντε ἐσεῖς εἴσαστε ταυτισμένοι μέ τό καθεστώς, εἴσασταν χουντικοί. Ἐδόθησαν μάχες καί αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος πού ἐπέμενε, πού ἐπέμενε πολύ, νά μή σβύση τό φύλλο. Κάποτε λοιπόν ἔγινε καί μιά ὁμιλία ἐν καιρῷ δικτατορίας ὅτι τήν βυζαντινή τέχνη πρέπει νά τήν βάλωμε στό μουσεῖο, μεγάλος ἐκκλησιαστικός ἄρχοντας καί κάθεται ὁ κ. Γιῶργος μιά καί καλή καί γράφει ἕνα πύρινο ἄρθρο, εἶναι γιά τό μουσεῖο ἡ βυζαντινή τέχνη; Ἄλλο πρᾶγμα καί αὐτό μαζί μέ πολλά ἄλλα ἀγωνιστικά πέρασε. Τό τί ὑπηρεσίες προσέφερε αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν περιγράφεται καί εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι κατόπιν, ὅταν ἠσθένησε καί ἔγινε ἀλλαγή δέν μπορούσαμε νά τά περάσουμε γιά λίγο καιρό. Μᾶς εἶχαν βάλει «τά δυό πόδια σ᾽ ἕνα παπούτσι», ἀκόμη καί κάτι εἰσαγωγικά, λέτε ἐνότητα ἐντός εἰσαγωγικῶν, γιατί τό λέτε ἔτσι; νά τό διορθώσετε, δέν πρέπει ἐνότητα ἤ ἕνωση ἐντός εἰσαγωγικῶν, δέν πρέπει· λεξοῦλες, ὄχι ἄρθρα, λεξοῦλες ἀκόμη μᾶς παρατηροῦσε. Ἀλλά αὐτό ἐκράτησε γιά λίγο διάστημα καί πέρασε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει «διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος; μέ πολλές δοκιμασίες, ἀλλά ἦταν οἱ προσευχές τοῦ Γέροντος ἦταν τό ἀνώτερο ἦθος του.

Κάποτε κινδύνευε, κινδύνευε πάλι σέ μιά ἄλλη δίκη καί ἦταν ἕνας κατήγορος κληρικός, κληρικός δυστυχῶς πολύ διαβεβλημένος καί εἶχε στοιχεῖα ὁ Γέροντας εἰς βάρος του. Ἔ ἐμεῖς ἐν τῇ ἀπλότητι, λέμε, γιατί δέν τά χρησιμοποιεῖτε Γέροντα, λέει δέν μπορῶ, μά πῶς; εἶναι ἐξομολόγηση λέει, εἶναι ἀπό ἐξομολόγηση δέν γίνεται· τήν ἑπομένη θά ἔχω ξωφλήσει τό ἐχέμυθο. Ποτέ μά ποτέ νά μή συζητήση τέτοια θέματα καί γι᾽ αὐτό ὑπῆρχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό του. Ἡ ἐμπιστοσύνη ὅτι ἦταν πατέρας, ὅτι ἦταν ἀδελφός, ὅτι ἦταν ἐκεῖνος πού θά βοηθήση καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἄκουγε, ὅπως λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι προχώρησε ὁ μακαριστός Γέροντας μέ πίστη καί μέ ἦθος μέχρι τήν τελευταία πνοή του. Ὁ στέφανός του εἶναι καί ἡ ἀπόδειξη τῆς γνησιότητός του εἶναι, ὅτι ἔμεινε ἁπλοῦς Ἱερομόναχος καί μάλιστα ὁ ἀείμνηστος ὁ π. Σπυρίδων Μπιλάλης, ἐγώ λέει Γέροντα σοῦ εὔχομαι ἔτσι νἄσαι, ἐγώ σέ θέλω Ἱερομόναχο, ὅπως ἦταν ὁ π. Γερβάσιος ὁ Παρασκευόπουλος, ἔτσι καί σύ νά μείνης ἱερομόναχος. Καί ἄν πάλι ὁ Γέροντας ἔτσι μπορεῖ νά ἐνέδιδε στόν πειρασμό νά πῆ κανείς, τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ποτέ ὅμως δέν θέλησε νά ἀπεμπολήση τήν πίστη, νά ὑποτάξη τήν ἀλήθεια καί νά συμβιβασθῆ μέ ὅλα αὐτά καί ὁ Θεός ἔδωσε πραγματικά μέχρι τέλους, νά φανῆ αὐτή ἡ γνησιότης ὅτι ἐάν μέν τόν καλοῦσε ἡ Ἐκκλησία νά γίνη ἐπίσκοπος νά τήν ὑπηρετήση καί ἀπό τῆς θέσεως αὐτῆς χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς ὑποχωρήσεις καί ἐάν δέν ἐγίνετο αὐτό τό πρᾶγμα πάλι ἐκεῖνος δέν ἔλεγε ὅτι μέ ἀδίκησε κατά κάποιον τρόπο ἡ Ἐκκλησία, νά μαραζώση, νά πῆ ἄς ποῦμε, ἄ ἐγώ τώρα εἶμαι στό περιθώριο, δέν εἶναι νά κάνω τίποτε κλπ. Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι μία θέση εἶχε στή ζωή του σχεδόν, ἡ θέση ἡ πιό ψηλή ὡς Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πετράκη. Γιατί ὅλα τά χρόνια **ἄμισθος ἱεροκήρυκας** καί ὡς λαϊκός καί μετά μέ ἕνα ἐλάχιστο, βοηθός ἱεροκήρυξ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἦταν στήν Αἰτωλοακαρνανία, βοηθός ἱεροκήρυξ κάπως ἔτσι εἶχε ἡ Ἀποστολική Διακονία κάποιο τέτοιο θεσμό. Ἔτσι λοιπόν ἡ πιό ψηλή θέση, σημαντική θέση ἦταν ἡ Μονή Πετράκη καί θἄλεγε κανείς ἀφοῦ ἐπέτυχε τώρα τήν Μονή Πέτράκη θά γαντζωνόταν σ᾽ αὐτή τήν θέση καί θά ἔβαζε νερό στό κρασί του. Ἔ, εἶναι γεγονός ὅτι ἀπό τῆς ἐπάλξεως ἐκείνης ἔδωσε σπουδαῖες μάχες γιά τήν πίστη, ὅταν ἔγινε ἡ συνάντηση στά Ἱεροσόλυμα Ἀθηναγόρου καί Πάπα, ἦταν ὁ Γέροντας πού ἐσήμανε τό κίνδυνο ἐγκαίρως, Ἐνωρίτερα, τόν πῆρε τηλέφωνο καί ὁ ἀείμνηστος Φώτιος Κόντογλου καί τοῦ λέει **«κρατᾶτε αὐτή εἶναι ἡ γραμμή,** αὐτή εἶναι ἡ γραμμή» καί ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε **«ναί ΜαστροΦώτη βοήθησε καί σύ νά τά βγάλουμε πέρα»** καί τήν νύκτα ἐκεῖ πού ἐπρόκειτο νά γίνη συνάντηση ἔγινε ἀγρυπνία ἤ λίγο ἀργότερα ἔγινε ἀγρυπνία καί χάλασε ὁ κόσμος νά μή γίνη αὐτή ἡ ἀγρυπνία, ἡ ἀγρυπνία στή Μονή Πετράκη, ἡ περίφημος αὐτή ἀγρυπνία τόν Ἰανουάριο τοῦ 64. Θεολογικές Σχολές, Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν κλπ. νά ματαιωθῆ ἡ ἀγρυπνία, ἀλλά ὁ ἀείμνηστος ὁ ἀρχιεπίσκοπος τότε ὁ Χρυσόστομος, τί κάνουν οἱ πατέρες λέει, μά τί κάνουν προσεύχονται, γιά τήν πίστη προσεύχονται, ἐκεῖ νά φυλάξη ὁ Κύριος. Τόν βοηθοῦσε, αἰσθανόταν μεγάλη παρηγορία καί μᾶς τόλεγε καί ἀπό τοῦ βήματος αὐτοῦ, ὅτι ὅταν ὕψωσε τό ἀνάστημά του ὁ ἀείμνηστος ὁ Χρυσόστομος, γιατί ἦταν πολύ γνώστης τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων ὁ Χρυσόστομος καί μιά μελέτη πού τήν ἔχει κάνει ὡς Θεμιστοκλῆς Χατζησταύρου δηλαδή ὡς λαϊκός προτοῦ γίνη κληρικός, ἀσχολεῖται μέ τόν ἡσυχασμό καί τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἤδη νωρίτερα εἶχε μυηθῆ στά θέματα τῆς Ὀρθοδοξίας καί ἀμέσως **διησθάνθη τόν κίνδυνο τόσο ἀπό πλευρᾶς τοῦ Πατριαρχείου καί τοῦ Ἀθηναγόρου ὅσο καί ἀπό πλευρᾶς ἐδῶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, πού ἤθελε νά καθυποτάξη τήν Ὀρθοδοξία μας στά σχέδια τοῦ Βατικανοῦ.**

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. (Κάνιγγος 10), Δευτέρα 17/2/1986.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Μεταλήψεως

Τοῦ Πανοσ/του ***Ἀρχιμ. π. Κωνσταντίνου Χαραλαμποπούλου,*** *Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μ. Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὡρωποῦ*

Θαυμασμὸς καὶ κατάπληξις καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἀναλογισθῇ τὰς ἀπείρους δωρεάς, τὰς ὁποίας ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ ἐσκόρπισεν εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Θεία Εὐχαριστία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς δὲν χαρίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον μίαν ἀκτῖνα τῆς ἀγαθότητός του, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸν ἑαυτόν Του. Διὰ τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς «ἡ τελεία ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον».

Ἐκεῖ, ὅπου φαίνεται πρῶτον ἡ σπουδαιότης τοῦ μυστηρίου τούτου εἶναι ἡ σύστασίς του. Ὁ συστήσας δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Οἱ σελίδες τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ τοιαύτας μαρτυρίας. Ἐκ τοῦ καιροῦ ἀκόμη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὁ Κύριός μας καλεῖ προφητικῶς εἰς τὴν μετάληψιν τῆς οὐρανίου αὐτῆς τροφῆς λέγων: «Ἔλθετε τὸν ἐμὸν ἄρτον φάγετε καὶ πίετε οἶνον ὃν κεκέρακα ὑμῖν». Εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην τὸν βλέπομε κατὰ τὴν ἁγίαν ἐκείνην νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης νὰ τὸ συνιστᾷ ἐπισήμως εἰς τοὺς μαθητάς Του. Ἐνῷ τοὺς ἔδιδε τὰς τελευταίας συμβουλάς Του, ἔλαβε τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον καί, ἀφοῦ τὰ εὐλόγησε, τὰ ἔδωσε εἰς τοὺς μαθητάς Του λέγων: «Λάβετε, φάγετε τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό μού ἐστι τὸ αἷμα...» (Ματθ. ΚΣΤ΄ 26-28). Ἔπειτα παρέδωσεν αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὡς ἀκατάλυτον θεσμὸν καὶ παρακαταθήκην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τῶν λόγων του: «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν» (Λουκᾶ ΚΒ΄ 19). Ἰδού, λοιπόν, ποῖος εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μυστηρίου τούτου· ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ Χριστός.

Τὰ δὲ διὰ τοῦ μυστηρίου τούτου προσφερόμενα δῶρα, τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, εἶναι τὸ δεύτερο σημεῖο, διὰ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἡ μεγάλη σπουδαιότης τοῦ μυστηρίου τῆς θείας μεταλήψεως. Ἡμεῖς ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ παραδεχόμεθα πραγματικὴν μεταβολὴν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ καὶ ὄχι ἁπλῆν συνένωσιν ὡς φρονοῦν οἱ Λουθηρανοί, οὔτε ἁπλῆν παρουσίαν ὡς φρονοῦν οἱ Καλβινισταί. Ὅταν ὁ Κύριος τὰ παρέδιδε εἰς τοὺς μαθητάς του δὲν εἶπε: «τοῦτο ὑπενθυμίζει τὸ σῶμα μου καὶ τὸ αἷμα μου», ἀλλὰ «τοῦτο ἐστὶ τὸ σῶμα μου» καὶ «τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου». Τὸ ἐκήρυξε δὲ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἰουδαίας: «ὁ ἄρτος ὃν ἐγὼ δώσω ὑμῖν, ἡ σάρξ μοὺ ἐστιν, ἣν ἐγὼ τίθημι ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» (Ἰωάν. στ΄ 51). «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. στ. 56).

Ἀλλὰ ἴσως ἐρωτήσει κανείς: Πῶς μεταβάλλεται ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ; Καὶ ἐγὼ ἐρωτῶ: Πῶς μεταβάλλεται ὁ μεταξοσκώληξ εἰς χρυσαλλίδα; Ρωτήσατε ὁποιονδήποτε φυσικόν, ὁποιονδήποτε χημικὸν νὰ σᾶς δώσουν ἀπάντησιν. Δὲν ἠμποροῦν. Εὑρίσκονται πρὸ μυστηρίου. Στέκουν σιωπηλοί, ὁμολογοῦντες τὴν ἄγνοιά τους. Καὶ ὅμως μεταβάλλεται. Τί συμβαίνει λοιπόν; Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα τῆς παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ὅμως, ἐπειδὴ γίνεται συχνά, δὲν μᾶς προκαλεῖ ἐντύπωσιν. Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς φύσεως, μεταβάλλει τὸν μεταξοσκώληκα εἰς χρυσαλλίδα, τὶς προνύμφες εἰς ἔντομα, τὸ μητρικὸ αἷμα εἰς γάλα, τὰ σπέρματα εἰς δένδρα καὶ ἄνθη καὶ τοὺς πικροὺς χυμοὺς εἰς εὐωδίαν. Αὐτὴ μεταβάλλει καὶ τὰ εἴδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ. Ὁ ἄρτος, λοιπόν, καὶ ὁ οἶνος, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς τὴν θείαν εὐχαριστίαν, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς «ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος, ὁ ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος, τοὺς δὲ μετέχοντας ἁγιάζων». Καθὼς λέγει ὁ φωστὴρ τῆς Καππαδοκίας ὁ Μέγας Βασίλειος «Δὲν εἶναι ἄλλος ὁ Χριστὸς τῆς Βηθλεέμ, τοῦ Θαβὼρ, τῆς Γεσθημανῆ, τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἄλλος ὁ ὑπὸ τὰ εἴδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου ἐν τῇ θείᾳ εὐχαριστίᾳ προσφερόμενος. Ὄχι! Ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς, ὁ ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανούς, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, αὐτὸς συγκαταβαίνει, ἅπτεται τῶν χειλέων μας διὰ τοῦ ποτηρίου, εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν μας, τὴν φωτίζει, τὴν λαμπρύνει, τὴν στηρίζει, τὴν προστατεύει καὶ τῆς δίδει δύναμιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς». Εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου νὰ μένει πάντοτε ἡνωμένος μεθ᾽ ἡμῶν. «Πάτερ μου, ἔλεγε εἰς τὴν προσευχὴν τῆς Γεσθημανῆ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἐπιγείου ζωῆς Του, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ κἀκεῖνοι ὦσι μετ᾽ ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμή

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καλύπτων ὅλους ἐμᾶς μὲ τὸ – ἐν δικαιοσύνῃ! – ἀπέραντο ἔλεός Του…

Ὀλίγαι πληροφορίαι διὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ ἐθνομάρτυρος Χρυσοστόμου Σμύρνης…

Χάριν τῆς ἱστορίας καὶ μόνο, θὰ θέλαμε τώρα ἐδῶ νὰ δώσουμε λίγες πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία ἁγιοκατατάξεως τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης. Ἀπ' ὅσα ξέρουμε.

Τὴν κίνηση γιὰ τὴν ἁγιοκατάταξη ὤθησαν μερικοὶ ἐκλεκτοὶ συμπατριῶτες μας, ἀπόγονοι τῶν προσφύγων τῆς πολύπαθης Σμύρνης μας. Ἕνας λοιπὸν δραστήριος χριστιανὸς τῶν Ἀθηνῶν ἄκουσε τότε ἀπὸ τὸν ράδ. Σταθμὸ τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ν. Σμύρνης, διὰ τῆς ὁποίας ἐκαλοῦντο οἱ ἔχοντες ὅποια στοιχεῖα περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς (ἐθνωφελοῦς) δράσεως τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης νὰ τὰ καταθέσουν στὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ν. Σμύρνης, προκειμένου νὰ προχωρήσει ἡ ἁγιοκατάταξη.

Ὁ χριστιανὸς ἔτσι ἐκεῖνος ὑπακούοντας, μὲ φρόνημα ἐκκλησιαστικό, στὴν προτροπὴ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ν. Σμύρνης, συγκέντρωσε ὅλα τὰ σχετικὰ στοιχεῖα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ μασόνοι ἰσχυρίζοντο ὅτι ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος ἱεράρχης ἦταν μασόνος καὶ μὲ αὐτὰ συνέθεσε τρεῖς ὅμοιους φακέλους.

Διὰ τοῦ συνεργάτου του, μακαρίτη τώρα, Κωνσταντίνου Κατσιάπη ἔστειλε τοὺς φακέλους αὐτούς, ἕνα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄλλον στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ν. Σμύρνης καὶ τὸν τρίτο ἔστειλε στὸν ἀείμνηστον Αὐγουστῖνο Καντιώτη, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους κληρικούς μας, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν τὴν ἁγιοκατάταξη τοῦ ἡρωικοῦ ἐθνομάρτυρα. Ὅταν ὅμως ὁ Καντιώτης ἐδιάβασε ὅσα ἰσχυρίζοντο οἱ μασόνοι περὶ τῆς μασονικῆς εἰσδοχῆς τοῦ Χρυσοστόμου, ἄλλαξε γνώμη. Τὸ πρᾶγμα κοιμήθηκε γιὰ λίγα χρόνια.

Ὥσπου ἀργότερα, διὰ συντόνων ἐνεργειῶν παντὸς ἐνδιαφερομένου, τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπανῆλθε καὶ ἡ ἁγιοκατάταξη ἔγινε. Ἔτσι ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ἐγνώριζαν δηλαδὴ οἱ ἁγιοκατατάξαντες τὸν Χρυσόστομο τί περιεῖχε ὁ τριπλὸς ἐκεῖνος φάκελος. Τὰ ἀξιολόγησαν, συνεκτίμησαν τὴν ὅλη κατάσταση, κυρίως τὸ ἐκχυθὲν αἷμα τοῦ Χρυσοστόμου (κατὰ τὸ ἔτος 1922) χάριν τοῦ ποιμνίου του καὶ προχώρησαν εἰς τὸ ἔργον τους.

Σήμερα, ὁ ἐθνομάρτυρας Χρυσόστομος Σμύρνης τιμᾶται ὡς ἕνας ἐκ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αἱ πνευματικαὶ ἀσχολίαι τοῦ ἀρχιδιακόνου Σμύρνης Βασιλείου Παπαδοπούλου, τοῦ μετέπειτα Μητροπολίτου Φλωρίνης!

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μικρασιατικῆς Ἐκστρατείας, μαζὶ μὲ τὴν δικαιολογημένη χαρὰ τῶν Σμυρναίων ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ καὶ μεγάλη ἀκαταστασία, στρατιωτικὴ καὶ πνευματική. Τί, δηλαδή;

-Πέραν τῶν ἀπαραιτήτων 12.000 ἀνδρῶν τῆς φρουρᾶς Σμύρνης ὑπῆρχαν στὴν πόλη καὶ 3.000 κοπανατζῆδες, εὐρισκόμενοι ἀδικαιολογήτως μακρὰν τῶν σκληρῶν μαχῶν τοῦ Μετώπου[2].

-Ἐπίσης σὲ μερικὰ φιλόξενα τῆς Σμύρνης σαλόνια, ἀλλὰ κι ἀλλοῦ, οἱ πνευματιστὲς (μέντιουμ κλπ) ὀργάνωναν, στὸ ἡμίφως, πνευματιστικὲς συνεδρίες (ἦταν τότε τῆς μόδας αὐτά), κατὰ τὶς ὁποῖες ἐκαλοῦντο ἐκ τοῦ ὑπερπέραν «τὰ πνεύματα», νὰ δώσουν, ἐρωτώμενα ἀπὸ τὸ μέντιουμ, τὶς «προφητεῖες» τους γιὰ τὸν πόλεμο!

Καὶ τί ἔλεγαν τὰ πονηρὰ αὐτὰ πνεύματα;

Διετύπωναν ψευδεῖς καὶ καταστροφικὲς «προφητεῖες», ὅτι ὁ Στρατός μας ὄχι μόνο θὰ νικοῦσε στὰ μέτωπα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ κατελάμβανε καὶ αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολη[3]!

Τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τοῦ πολέμου ἐκείνου εἶναι γνωστά…

Ἔ, λοιπόν, μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνευματιστικὸ κλῖμα κινούμενος καὶ ὁ ἀρχιδιάκονος τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης, ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Παπαδόπουλος, συνέγραψε ἕνα βιβλίο, πνευματιστικῆς κατευθύνσεως! Τὸ βιβλίο δὲ ἐκεῖνο τὸ ἀφιέρωσε στὸν Μητροπολίτη του, Χρυσόστομο Σμύρνης, κυκλοφορήθηκε μάλιστα καὶ μὲ ἐπίσημη σφραγῖδα τῆς Μητροπόλεως!

Ἰδοὺ ἀκριβῶς τί διαβάζουμε εἰς τὸ ἐξώφυλλο καὶ τὰ παράφυλλα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου:

«**Βασιλείου Παπαδοπούλου, Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σμύρνης, ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ. Μελέτη πρώτη ΕΙΔΩΛΑ ΖΩΝΤΩΝ – Γνῶθι Σαυτόν. Ἐν Σμύρνῃ, 1921. Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀγίῳ Σμύρνης κυρίῳ κυρίῳ Χρυσοστόμῳ Ἀνατίθεται. Πᾶν ἀντίτυπον δέον νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ἀρχιδιακονίας…»!**

Τὸ βιβλίον ἐκεῖνον πέφτει εἰς χεῖρας Δανιὴλ τοῦ Κατουνακιώτου

Δριμύτατα σχόλια κατ' αὐτοῦ…

Τὸ πνευματιστικῆς τάξεως αὐτὸ βιβλίο τοῦ **ἀρχιδιακόνου** τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης, τοῦ Βασιλείου Παπαδοπούλου ἔρχεται εἰς χεῖρας Δανιὴλ τοῦ Κατουνακιώτου, συγγράψαντος ἐν συνεχείᾳ βιβλιάριον ἐκ σελίδων 24, διὰ τοῦ ὁποίου ἀντικρούει τὶς πνευματιστικὲς διδασκαλίες αὐτοῦ, διὰ λόγων πνευματικῶν, καὶ ψέγει ἰσχυρῶς τὸν συγγραφέα του.

Ὁ πλήρης τίτλος τοῦ βιβλιαρίου ἐκείνου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ, ἤτοι Ἀναίρεσις τῶν «ΨΥΧΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ» Βασιλείου Παπαδοπούλου Ἀρχιδιακόνου Σμύρνης, ὑπὸ Δανιὴλ Μοναχοῦ Ἁγιορείτου. Τύποις Ν. Χριστομάνου – Μοσέζη – Ἀναγνώστου, Θεσσαλονίκη ὁδὸς Φράγκων 20, 1922. (Ἔγραφον ἐν Κατουνακίοις τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω ἐκ τοῦ**

Ὑποψήφιος πρὸς μύηση στὴ Μασονία. Σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση λαμβάνει τὴν «μύηση» ἀκόμη καί ἂν εἶναι Πατριάρχης! (τεκτ. περιοδικό «Τεκτονικὴ ἠχώ», 1933, τόμ. Β΄ σελ. 289).

Ἡσυχαστηρίου τῶν ἐν Ἄθῳ Ἁγίων Πατέρων τῇ 20 Ἰανουαρίου 1922. Δανιὴλ Μοναχός, Ἁγιογράφος-Λαυριώτης)» .

Μασόνος καὶ Μητροπολίτης μαζί!;

Ποιὰ λοιπὸν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξέλιξη τοῦ Βασιλείου Παπαδοπούλου, τοῦ ἄλλοτε ἀρχιδιακόνου τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης; Μὰ ἔγινε ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης! … Ἀλλὰ καὶ μασόνος ὁμοὺ ἦταν, ὅπως ἐπισημότατα δηλώνουν οἱ Τέκτονες! Νὰ τὸ δοῦμε μαζί, ἔτσι ὅπως τὸ διαβάζουμε σὲ τεκτονικὸ ἔντυπο:

Παπαδόπουλος Βασίλειος, Μητροπολίτης Φλωρίνης - Ἐορδαίας - Πρεσπῶν…

Τὸ 1914, βρέθηκε στὴ Σμύρνη ὡς Ἀρχιδιάκονος κοντὰ στὸν Ἀδελφὸ [μασόνο] Χρυσόστομο Καλαφάτη (…) Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης ἔρχεται ὡς πρόσφυγας στὴν Ἀθήνα καὶ διέμενε στὴν ὁδὸ Ἀπόλλωνος, ὡς ἀναφέρει ὁ πίναξ τῆς Στοᾶς «Μέλης».

Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, μὲ ἐντολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας [μασόνου κι αὐτοῦ!] Πατριάρχου, τότε, Μεταξάκη τὸν διόρισε διάδοχον τοῦ Χρυσοστόμου (…). Τοῦ δόθηκε ὁ τίτλος Τοποτηρητὴς Ἐπίσκοπος Σμύρνης, μὲ τὸν ὁποῖο βρίσκεται γραμμένος στὰ ἀρχεῖα τῆς Σεβασμίας Στοᾶς «Μέλης» τῆς Σμύρνης μαζὶ μὲ ἄλλα μεγάλα ὀνόματα λογίων καὶ ἐπιστημόνων τῆς Σμύρνης οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν πρόσφυγες στὴν Ἀθήνα (…).

[Πολὺ ἀργότερα] βρίσκεται στὴ Φλώρινα ὡς Φλωρίνης, Ἀλμωπίας, Ἐορδαίας, Ἔξαρχος τῆς Ἄνω Μακεδονίας…

(Αὐτὰ διαλαμβάνονται στὸ «Τεκτ. Δελτίον» ἔτους 1993, τεῦχος 42-43, σελ 9-11).

Στὸν μητροπολιτικὸ θρόνο Φλωρίνης τὸν διαδέχθηκε ὁ μακαριστὸς Αὐγουστῖνος Καντιώτης.

Τὰ ὀνόματα τῶν ὡς μασόνων ἀναφερομένων ἀπὸ τοὺς μασόνους κληρικῶν μας εἶναι πολλά…

Θὰ ἀναφέρουμε μερικά, χωρὶς λεπτομέρειες, ἔτσι ὅπως τὰ βρίσκουμε εἰς τὰ διάφορα κατὰ καιροὺς τεκτονικὰ ἔντυπα, ἀρνούμενοι, βεβαιότατα, νὰ τὰ πιστέψουμε:

- Πατριάρχης **Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακεὶμ ὁ Γ΄ (1834-1912),** τεκτονικὸ δελτίο Πυθαγόρας, 1969, τ. 86, σελ. 181.

- Πατριάρχης **Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος,** ὁ λεγόμενος Παγκώστας (1764-1833), Πυθαγόρας 1969, τ. 86, σελ. 181.

- Πατριάρχης **Ἱεροσολύμων Βενέδικτος (1892-1980),** μετὰ φωτογραφίας αὐτοῦ ὡς ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν μέσῳ τῶν μασόνων τῆς Στοᾶς «Ἀδελφοποίησις» τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀναφορὰ δι' αὐτὸν ἔχει ὡς ἑξῆς: **«Παπαδόπουλος Βενέδικτος, Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἐγεννήθη ἐν Προύσσῃ τῷ 1892 καὶ κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις (Ἐρεχθέως 18). Ἐμυήθη εἰς τὸν Α΄ Συμβολικὸν Βαθμὸν τὴν 11 Μαρτίου 1930, εἰς Β΄ τὴν 27 Μαΐου 1930 καὶ εἰς Γ΄ τὴν 27 Μαΐου 1930» (Πηγή: «Σεπτὴ Στοὰ «Ἀδελφοποίησις» ὑπ' ἀρ. 65, ΕΠΕΤΗΡΙΣ τεκτονικοῦ ἔτους 1930-1931, Ἀθῆναι 1931, σελίδες 40, 41, 49 – καὶ ἄλλοῦ πολλὲς φορές).**

-Ἀρχιεπίσκοπος **Ἀθηνῶν Δωρόθεος (1888-1957),** Τεκτονικὸν Δελτίον 1967, τεῦχος 71, σελ. 62.

- Πρώην Αὐστρίας Χρυσόστομος Τσίτερ (1903-1995), τεκτονικὸ περιοδικὸ Πυθαγόρας, 1997, τεῦχος 58, σελ. 49, 175.

- Ἐπίσκοποι **Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Διονύσιος Καστρινογιαννάκης (1882-1896)** (τῆς Στοᾶς «Μίνως»), (φερόμενος ὡς ὁ μυήσας τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο!), Πυθαγόρας, 1986, τ. 16, σελ 222 καὶ 180 χρόνια του Ἑλληνικοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ 1811-1991, σελ 134.

-Δωρόθεος Νικηταΐδης ἀρχιμανδρίτης (τῆς Στοᾶς «Ἀθηνᾶ»), τεκτονικὸ περιοδικὸ Ἀθηνᾶ, τεῦχος 2, 1882, σελ. 28 καὶ Πυθαγόρας 1986, τ. 16, σελ. 222.

- Ὁ **Κεφαλληνίας Δόριζας** (1893-1901), **ὁ Καστορίας Ἰωακεὶμ Λεπτίδης** (1911-1931), ὁ **Παρονυξίας Χερουβὶμ** (1890-1952), τέκτονες, ποὺ **«μὲ πάθος ἤσκησαν τὸν τεκτονισμόν»,** Τεκτονικὸν Δελτίον, ἔτους 1970, τ. Μαρτίου-Ἀπριλίου, σ. 134.

- Ὁ **Σάμου Εἰρηναῖος (1878-1963),** Τεκτονικὸν Δελτίον, 1967, τ. 74, σελ. 194.

- «Ὁ ἀδελφὸς πάτερ Μέανδρος», Πυθαγόρας, 1929, τ. 10, σελ. 398.

- Ἐπίσκοπος **Θηβῶν Ἱερώνυμος Βλαχάκης (1901-1909),** Πυθαγόρας, 1924, τ. 10, σελ. 717.

- Ἀρχιεπίσκοποι **Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνὸς (1891-1949),** Πυθαγόρας, 1994, τ. 48-49, σελ. 202.

- Ἐπίσκοπος **Γρεβενῶν Αἰμιλιανὸς (1877-1911), «κατὰ παράδοσιν τέκτων»,** Πυθαγόρας, 1984, τ. 7, σελ. 133.

- Νικάνωρ Κανελλόπουλος (1886-1939), ἀρχιμανδρίτης - Αἴγυπτος. Ὑπῆρξε συνιδρυτὴς καὶ «Σεβάσμιος» τῆς ἐκεῖ λειτουργούσης Στοᾶς «Σιών»… **(Πηγή: Τεκτονικὸν Δελτίον, ἔτους 1967, τεῦχος 73, σελ. 142-159 καὶ μὲ πολλὲς φωτογραφίες!).** Ἄξιον προσοχῆς εἶναι ὅτι ὁ τέκτων αὐτὸς κληρικός, μαζὶ μὲ τὸν χριστιανικό του σταυρὸ φοροῦσε - ταυτοχρόνως - «**τὸ περιλαίμιον τοῦ Σεβασμίου [προέδρου] τῆς Σεπτῆς Στοᾶς «Σιών», ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τεκτονικά του διάσημα»!** Φρίκη…

Κάτι ἀκόμη, «φρέσκο» καὶ ἀπίστευτον! -Ἦταν μασόνος καὶ ὁ μητροπολίτης τοῦ Οἰκ. μας Πατριαρχείου, Μητρ. Γέρων Ἐφέσου Χρυσόστομος (Κωνσταντινίδης);

Ἔτσι ἐπισημότατα ἀνακοινώνουν οἱ τέκτονες εἰς τὸ περιοδικό τους.

Νὰ τὸ πιστέψουμε καὶ τοῦτο ἢ ὄχι;

Διότι ἐπιπροσθέτως τὸ σεβαστὸ ἐκεῖνο πρόσωπο εἶχε, ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, ὑψηλότατες θέσεις εἰς τὴν πορεία τῆς εὐρύτερης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας!

Ἂς δοῦμε τί ἀκριβῶς ἀποκαλύπτουν οἱ Τέκτονες (στὸν «Πυθαγόρα», ἔτους 2012, τεῦχος 102, σελ. 245):

«Χρυσόστομος (Αἰμίλιος) Κωνσταντινίδης (Ἀντεπιστέλλον μέλος). Γεννήθηκε τὸ 1921 στὸ Σκουτάρι Κωνσταντινουπόλεως. Σπούδασε στὴν θεολογικὴ σχολὴ Χάλκης, διδάκτορας τῶν πανεπιστημίων Ρώμης καὶ Στρασβούργου. Καθηγητὴς τῆς θεολογικῆς σχολῆς Χάλκης τὴν περίοδο 1951-1971. Τὸ 1961 τιτουλάριος ἐπίσκοπος Μύρων. Τὸ 1991 Μητροπολίτης Γέρων Ἐφέσου. Πρόεδρος τῶν Διασκέψεων Ρόδου καὶ Σαμπεζὺ Γενεύης. Ἀντιπρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Καθηγητὴς Θεολογικῶν Σχολῶν. Διδάκτωρ Πανεπιστημίου. Μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Θρησκευτικῶν Ἐπιστημῶν…

Καὶ - ὤ, Ὕψιστε! -, συνεχίζουν οἱ Τέκτονες γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο:

…Μέλος τῆς Στοᾶς Ἀρμονία. Μέλος τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου βαθμοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπεβίωσε τὸ 2006…».

Ἡμέτερο – τοῦ ἐρευνητῆ – σχόλιο;

- Οὐδέν.

Ὅλα τὰ σχόλια εἶναι γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους, διακόνους, μοναχοὺς καὶ εἰς πάντα ὀρθόδοξον λαϊκόν, συμπεριλαμβανομένων, βεβαιότατα, καὶ τῶν συμπαθέστατων νεωκόρων μας...

Ἀρκετὰ λοιπὸν μὲ τὰ ὀνόματα τῶν φερομένων ὡς μασόνων, ἀπὸ τοὺς τέκτονες, κληρικῶν μας. Δὲν βρίσκουμε ἄκρη.

Αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐνστάσεις τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν μας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν…

Ὅταν διαβάζουν αὐτὰ τὰ πράγματα (τὰ ὀνόματα) οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, δὲν πιστεύουν στὰ μάτια τους. Καὶ κάνουν πολὺ καλά, κατ' ἀρχήν. Καὶ ἔχουν τὸ δίκιο τους. Διατυπώνουν ἔτσι ἐνστάσεις, ἡ κυριότερη ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι, ὅτι,

-Ψέματα λένε οἱ μασόνοι!

…Διότι μόνο πεθαμένων ὀνόματα ἀναφέρουν καὶ ὄχι ζώντων, γιὰ νὰ ἀρνηθοῦν καὶ νὰ διαψεύσουν, ἐνδεχομένως.

Ἔτσι λέγουν οἱ περισσότεροι - καλῆς πίστεως - εὐλαβεῖς χριστιανοί μας. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ θέλουν νὰ «κουκουλώσουν» τὰ πράγματα. Νὰ τὰ σκεπάσουν, γιὰ νὰ μὴ «σκανδαλίζεται» - δῆθεν - «τὸ ποίμνιο τῶν προβάτων»!

(Στὸ ἑπόμενο, τί ἀπαντοῦν ἐπ' αὐτοῦ οἱ τέκτονες)

Σημειώσεις:

1. Τεκτ. Περιοδικὸ «Πυθαγόρας», ἔτος 1997, τεῦχος 58/59, σελ. 88-92. **2.** Στὸ βιβλίο, Ἡ Δίκη τῶν Ἔξ - Τὰ ἐστενογραφημένα πρακτικά, σελ. 309, Ἀθῆναι, ἔκδ. Πρωΐας, 1931. **3.** Πνευματιστοῦ Κύρκα Δημάρατου «Προρρήσεις τῆς Χαραυγῆς τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ περὶ τοῦ Μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος», δημοσιευθεῖσαι τὸ 1921-'22, σελ 12, 33. Ἐπίσης, Θεοδοσίου Ἀγιοπαυλίτου, «Ὁ Πνευματισμός, τὸ Βδέλυγμα τῆς Ἐρημώσεως (ἀχρονολόγητο, στὴν Ἀθήνα) ὅπου ἐκεῖ ἀναφέρεται ὅτι: **«Διὰ τὴν Μικρασιατικὴν συμφορὰν ὑπαίτιος ὑπῆρξεν ἡ πνευματιστικὴ ἐργασία τῆς οἰκογενείας Δημάρατου. Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Κινήσεως αὐτῆς Κύρκας Δημάρατος ἐψεύδετο ἀσυστόλως, μεταδίδων ψευδεῖς προφητείας…». 4.** Τεκτ. Περ. Πυθαγόρας,1997, τεῦχος 58, σελ. 49.

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

«Ἥρωες καὶ Ἅγιοι»

Τοῦ ***κ. Εὐάγγελου Ἀποστόλου*** *πρώην Λυκειάρχου (Θεολόγου – Φιλόλογου)*

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἐμπεριέχει θαύματα, μὲ κορυφαῖον: τὴν Ἐνανθρώπησιν – Σταύρωσιν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὴ ἡ Χώρα εἶναι «εὐλογημένη», διότι διαχρονικὰ ἐδραιώθη εἰς τὸ τρίπτυχον: «θρησκεία, πατρίς, οἰκογένεια». Ἀνέδειξεν ἥρωας καὶ ἐπίστευσεν εἰς Ἅγιους.

Καὶ αἱ δύο, αὐταὶ πραγματικότητες, σημαίνουν : «ὁ Ξεχωριστὸς» καὶ συνταιριάζουν μὲ τὴν Ἀρετήν, ἡ ὁποία προέρχεται ἐκ τοῦ ρήματος: ἀραρίσκω (ξεχωρίζω).

Τὸ «Ξεχωριστός» ἐπιβεβαιώνει τὸν Κανόνα, ὡς τρόπον σεπτῆς συμπεριφορᾶς καὶ δημιουργικῆς λειτουργίας, σὲ ἕνα Κράτος Ἠθικῆς καὶ Δικαίου, εἰδάλλως ἡ Ἰσονομία – Ἰσοπολιτεία μεταλλάσσονται, σὲ ἰσοπέδωσιν καὶ ἑξαχρείωσιν. Τά ἀτομικὰ πάθη (προϊὸν χρησιμοθηρίας – ἀπιστίας), μᾶς παρασύρουν καὶ συμπεριφερόμεθα ὡς Φαρισαῖοι καὶ ἔτσι δὲν ἀντιμετωπίζομεν τὸν διπλανόν μας, «ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ἤτοι Πλησίον. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ, διὰ στόματος Θεοῦ». (κατὰ Ματθ. 4,4,5). Τὰ συλλογικὰ πάθη, ὑπηρετούμενα ἀπὸ ἀνεπαρκεῖς πολιτικοὺς ἡγέτας, ὡδήγησαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, εἰς ἐθνικάς συμφοράς. Περίτρανα ἀποδεικνύεται, μὲ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφήν, ἀφοῦ μετέτρεψαν τὴν ἀνθοφοροῦσαν (διὰ χιλιετίαν καὶ πλέον) Μικρασιατικὴν Γῆ, εἰς «ἀλλοτινάς Πατρίδας», μίαν Γῆ θρησκευομένην καὶ πιστήν. Οἱ Μικρασιᾶται ἐμφοροῦνται ἀπὸ δημοκρατικὸν φρόνημα, ὅμως συνάμα τιμοῦν τὰς Παραδόσεις τους καὶ δὲν ἀποδέχονται τὴν παραποίησιν τῆς αἱματοβαμμένης Ἱστορίας τους. Διὰ τοῦτο, τὰ πολιτικὰ τιτιβίσματα, ὅτι ὁ ἀφανισμὸς τῶν Ποντίων, δὲν εἶναι Γενοκτονία, ἀπορρίπτονται, ὡς κενοφανῆ – ἐπιβλαβῆ καὶ ἀνιστόρητα. Εἶναι συνετὸν καὶ θεάρεστον ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἀγωνίζονται, ὡς τὸ «ἅλας τῆς γῆς….». Μολονότι, δὲν κατορθώνουν ὅλοι: τὸ «Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης», ἐντούτοις οἱ Ἥρωες καὶ οἱ Ἅγιοι τὸ ἐστόχευσαν καὶ τὸ ὑπηρέτησαν.

Οἱ Ἕλληνες λειτουργοῦν, ἄλλοτε ὡς Λαὸς καὶ ἄλλοτε ὡς ὄχλος. Εἰς τοῦτο, βασικὸν ρόλον διαδραματίζει, ἡ Παιδεία. Τὸ Σύνταγμα κατοχυρώνει τὴν ἀνεξιθρησκίαν, συνάμα ὅμως σημειώνει, ὅτι ἐπίσημος θρησκεία εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική. Ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια (θεμέλιον τῆς κοινωνίας μας ἀκόμη), μπορεῖ νὰ ἐκσυγχρονίζεται, ἀλλὰ ἐκκλησιάζεται ἀθρόα καὶ ἀπορρίπτει πλειοψηφικά, τὴν ἀπιστίαν διὰ τὰ τέκνα της. Κατανοεῖ ὅτι σὲ μία κοινωνίαν, ἡ ὁποία βάλλεται πανταχόθεν, οἱ ἥρωες καὶ οἱ ἅγιοι εἶναι ἡ ἱερὰ παρακαταθήκη καὶ ἡ ζωογόνος Δύναμις, διὰ σταθερὰν καὶ γόνιμον πορείαν προόδου, μὲ ἀνθρώπινον πρόσωπον καὶ θεάρεστον σῆμα. Εἶναι εἰς τὸ DNA τοῦ Ἕλληνος Χριστιανοῦ καὶ συνάμα Δημοκρατικοῦ Πολίτου: ἡ Ἀλληλεγγύη – ἡ προσφορὰ – ἡ θυσία, πρὸς τὸν Πλησίον, ὁμοεθνῆ ἢ ἀλλοεθνῆ, διότι «ὅλοι τέκνα τοῦ Θεοῦ ἐσμέν». Ἡ Τριαδικότης Του εἶναι Κοινωνία Ἀγάπης – σχέδιον Θείας Οἰκονομίας. Χρειάζεται βέβαια, νὰ γίνωμεν «δοῦλοι», ἤτοι ἀφοσιωμένοι, εἰς τὸ Πανάγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς, κάποιοι ἡγέται μαζὶ μὲ τοὺς ὑποστηρικτάς τους παρεσύρθησαν καὶ ὑπηρετοῦν ἐσκεμμένα, ὡς δοῦλοι, τὸν πολιτικὸν ἀμοραλισμὸν καὶ τὸν ἀθέμιτον οἰκονομικὸν ἀνταγωνισμόν, παρακάμπτοντας τὴν λυτρωτικὴν πρόσκλησιν τοῦ Χριστοῦ: «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται». Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἀρμόζει ἡ ἐπιτίμησις τοῦ Κυρίου «Οὐαὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί», διότι ἐπέλεξαν τὴν πλατεῖαν πύλην καὶ εὐρύχωρον ὁδόν, ἡ ὁποία ὑπάγει εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἡ ἐπιτίμησις αὐτὴ συνοδεύει καὶ κάποιους «ποιμένας» τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι, ἐνίοτε, «ποιμαίνουν» μὲ τυπολατρείαν καὶ φανατικὸν λόγον, λησμονώντας, ὅτι ἡ Δογματικότης, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ τὴν θείαν Ἀγάπην, δὲν ἐκτρέπεται. Ἡ Ἑλλὰς λοιπόν, διὰ νὰ εὐδοκιμῇ, χρειάζεται ἀδόλους καὶ γνησίους ἥρωας, ἔχει ἀνάγκη τοὺς ἁγίους της, οἱ ὁποῖοι μεσολαβοῦν, ὡς Πρότυπα διακονοίας- θυσίας καὶ πρεσβεύουν, διὰ τὴν σωτηρίαν μας, εἰς τὸν Πανάγαθον καὶ Δικαιοκρίτην Θεόν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἴμεθα οἱ γεννήτορες τῆς γνησίας Δημοκρατίας, βάθρον προόδου – κιβωτὸς Ἀξιῶν καὶ ὄχι τῆς Δημοκρατίας, ἡ ὁποία λειτουργεῖ, «ὡς σαγήνη καὶ λαϊκισμός».

Σκεφθεῖτε, πόσο γνησία εἶναι ἡ Δημοκρατία, ἡ ὁποία δὲν τιμωρεῖ τοὺς «ὑπευθύνους», ἂν καὶ ὡδήγησαν τὴν Χώραν, σὲ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἀδιέξοδα. (Σύμφωνα μὲ τὴν ΕΛΣΤΑΤ ὑπάρχουν: 1.500.000 ἄνεργοι – 3.500.000 ἀνενεργὸς πληθυσμὸς καὶ ἕνας εἰς τοὺς τρεῖς Ἕλληνας, ζῇ εἰς τὰ ὅρια τῆς φτώχειας). Παραμυθιάζονται τὰ Ἑλληνόπουλα, μὲ ἀντεθνικάς – ἀντιορθόδοξους καὶ κενοφανεῖς δοξασίας καὶ ἐώλους εἰκασίας, ὅτι πρόοδος εἶναι ἡ ἀπογύμνωσις τῆς Ἱστορίας μας, ἀπὸ τοὺς ἥρωάς καὶ ἡ μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, σὲ μάθημα Θρησκειολογίας, διὰ νὰ περιορισθῇ δῆθεν, ἡ Κατήχησις. Ὁ Χριστὸς εἶπεν « ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν». Ἡ Ἐλευθερία ἐδράζεται εἰς τὴν πλήρη γνῶσιν τῆς Ἀλήθειας καὶ ὄχι εἰς τὸν τεμαχισμόν της. Ὁ προληπτικὸς φόβος στοχεύει εἰς τὴν ἡμιμάθειαν καὶ ἐνσπείρει τὴν σύγχυσιν, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ Παγκοσμιοποίησις, ὑπηρετουμένη τώρα, ἀπὸ «Ἀριστερὰ Ἰδεολογήματα».

Οἱ Ἕλληνες εἶναι Ἐυρωπαῖοι πολῖται καὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, εἰς τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν τους, ἀφοῦ ἐπέλεξαν νηφάλια, νὰ τιμοῦν τοὺς ἥρωάς τους καὶ νὰ προσκυνοῦν τοὺς ἁγίους τους. Ἀπόδειξις ὅτι γεμίζουν τὰς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὄχι πλέον τὰς πλατείας. Ἡ Δημοκρατία μας ἔγινε κολοβή, (ὑπερτερεῖ ἡ ἀποχή, εἰς τὰς τελευταίας

ΝΟΣΗΡΑΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λωνος. Πληροφορηθὲς ὅμως αὐτὸ ὁ ἴδιος αἰφνιδιάσθη, διότι δὲν εἶχε δηλώσει ἀπολύτως καμίαν μετάνοιαν διὰ τὰς κατὰ καιροὺς διαμαρτυρίας του διὰ τὴν ἄσχημον κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει τὸ Πατριαρχεῖον, ἁπλῶς εἶχε ἐκφράσει τὴν συγγνώμην του πρὸς τοὺς Ἁγιοταφίτας ἀδελφούς του, ὡς εὐγενῶς ὤφειλε. Ἐὰν ἄλλωστε ἐδήλωνε μετάνοιαν θὰ ἦτο ὡς ὅλον τὸ προηγηθὲν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ κυροῦ Διοδώρου ἕως καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποκαταστάσεώς του νὰ ἐψεύδετο ἀσυστόλως, πρᾶγμα -τὸ ὀλιγώτερον- ἀνοίκειον δι' Ἀρχιερέα.

Μετὰ ἀπὸ ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Ἀρχιγραμματείαν ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Πατριάρχην Θεόφιλον, ζητῶν νὰ διορθωθῇ ἡ φράσις, κατὰ τὰ λεγόμενά του, δὲν ὑπῆρξεν ἀνταπόκρισις. Ἠναγκάσθη τότε, ἐνῶ δὰ ἠδύνατο νὰ ἀποδεχθῇ τὴν τιμητικὴν νέαν του Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ τὸν μισθόν, νὰ παραιτηθῇ προκειμένου νὰ πιέση τὸ Πατριαρχεῖον νὰ διασαφηνίση τὴν ἐπίμαχον φράσιν, ἡ ὁποία μελλοντικῶς δὰ ἄφηνεν ἀνοικτὰ πολλὰ ἐνδεχόμενα ἑρμηνείας της. Τὸ Πατριαρχεῖον ὅμως δὲν ἔκανε δεκτὴν τὴν παραίτησίν του.

Ἐγκλωβισθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸ 2012 ἐζήτησε μὲ ἐξώδικον ἐκ νέου νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησίς του, ἀλλὰ ματαίως. Ἔπειτα, τὸ 2013 προσέφυγεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην διὰ μηνύσεως κατὰ τοῦ Πατριάρχου Θεοφίλου, ὥστε τουλάχιστον νὰ λάβῃ τὸν μισθόν του, ἀλλὰ αὐτὴ ἀπερρίφθη. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μήνυσιν, τὸ Πατριαρχεῖον κατὰ τὴν Συνεδρίαν ΠΘ΄ τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2014 τὸν καθήρεσε καὶ τὸν ὑπεβίβασεν εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν. Εἰς τὸν ἴδιον δὲν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις, ὡς ἰσχυρίζεται, παρὰ μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο ἁπλῶς: «διὰ τὰ εἰς ἃ ὑπέπεσε κανονικὰ παραπτώματα, καθηρέθη».

Λίαν προσφάτως, τὴν 19ην τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, ἀπέστειλεν ἐπισήμως ἔγγραφον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπισημαίνει ὅτι οὐδέποτε ἐκλήθη, διὰ νὰ δικασθῇ καὶ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτόν του, οὔτε ἐνημερώθη, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἦτο ψήφῳ τῆς Ἱ. Συνόδου ἢ τοῦ Πατριάρχου καὶ ζητεῖ:

«…νὰ ἀκυρωθεῖ ἡ ὁποιαδήποτε πράξη περὶ καθαιρέσεώς μου καὶ ἐὰν συντρέχει λόγος νὰ δικασθῶ γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα, γιὰ νὰ μὲ κρίνετε, νὰ κληθῶ κανονικά, ἀφοῦ μοῦ γνωστοποιηθεῖ κατηγορητήριο, προκειμένου νὰ διεξαχθεῖ εἰς βάρος μου τέλεια δίκη…».

Εἰς τὸν Ο.Τ. ἐδήλωσεν ὅτι ἂν προσεχῶς δὲν ὑπάρξῃ ἀπάντησις καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἐξώδικον δὰ προχωρήση εἰς ἀγωγήν. Ἑπομένως ἐντὸς τοῦ 2016 ἀναμένεται ἐξέλιξις…

Ἡ Πατριαρχικὴ νοοτροπία

Ὁ Ἀρχιεπ. Ἀσκάλωνος ἐπικρίνει τὸν Πατριάρχην ὡς μετερχόμενον μὴ δημοκρατικὰς μεθόδους ἀλλὰ καὶ ὡς Οἰκουμενιστήν. Δείγματα γραφῆς τοῦ Πατριάρχου μὴ συναινοῦντα μὲ τὰ προβλεπόμενα τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως ἐστηλίτευσε καὶ ὁ Ο.Τ. (φ. 2092/13.11.2015).

«Μετὰ τὶς ἐκλογὲς ὁ Θεόφιλος ἄλλαξε τελείως», ἐδήλωσε διὰ ζώσης εἰς τὸν Ο.Τ. ὁ πρ. Ἀσκάλωνος. Αἱ κινήσεις τοῦ νέου Πατριάρχου, ὡς μᾶς ἐπληροφόρησεν, ἦσαν νὰ ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά του αὐτοὺς ποὺ ὁ Ἀρχ. Ἀσκάλωνος χαρακτηρίζει ὡς «καλοὺς Ἱεράρχες». Ἐπίσης, ἐπιμένει ὅτι δὲν τηρεῖται τὸ σύστημα τῆς ψηφοφορίας εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ ὅτι ὁ Πατριάρχης κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ. Μάλιστα ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψίν του ὅτι Παπικοὶ παράγοντες ἐχρηματοδότησαν τὸν Πατριαρχεῖον διὰ κάποια ἔργα συντηρήσεως. Ἐνῶ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν Πατριάρχην πρ. Ἱεροσολύμων κ. Εἰρηναῖον, ἂν καὶ ἀναγνωρίζει τὰ μεγάλα λάθη του, θεωρεῖ ὅτι δὰ ὠφελοῦσε τὸ Πατριαρχεῖον ἂν ὁ Πατρ. Θεόφιλος ἀνελάμβανε τὴν πρωτοβουλίαν δι' ἕνα συμβιβασμόν.

Αἱ διαπιστώσεις δὲν προκαλοῦν ἔκπληξιν, ἂν ἀναλογισθῇ κανεὶς κάποια δημοσιεύματα τοῦ Ἐθνικοῦ Κήρυκος κατὰ τὸ 2015, ὅπου ἀποκαλύπτεται ὅτι καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως συμβαίνουν παρόμοια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Οἰκουμενιστικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν γίνει καδεστώς. **Φαίνεται ὅτι ἔχει ἀναπτυχθῆ μία κοινὴ «νοοτροπία» εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἡ ὁποία ἠγκυροβόλησεν ἀπατηλῶς εἰς τὴν ἐμμονὴν κάποιων θεολόγων, οἱ ὁποῖοι τὰ τελευταῖα ἔτη προβάλλουν διαρκῶς μίαν ἀβάσιμον θεολογίαν περὶ «Πρωτείων», ὄχι τιμῆς ἀλλὰ ὑπεροχῆς.**

Αἱ «Νέαι Χῶραι»

Τὸ 2004, δύο ἀκριβῶς ἔτη πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασίν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος, κατὰ τὴν περίοδον τῆς συγκρούσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ὡς τότε Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνης ἔλαβε μὲ παρρησίαν δι' ἄρδρου δέσιν διὰ τὰ τεκταινόμενα. Εἰς αὐτὸ ἐτίθετο ἀνοικτῶς ὄχι μόνον ὑπὲρ τῆς παραιτήσεως τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἀπὸ τὴν διεκδίκησιν τῶν Νέων Χωρῶν, ἀλλὰ ἔδετε εὐδαρσῶς τὸ ζήτημα **τῆς ἑνοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς συνενώσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τῶν Δωδεκανήσων ἀλλὰ καὶ τῆς Κρήτης**, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται σήμερον καδ' ὁδὸν ἡ Μ. Σύνοδος. Ἐδέχθη τότε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν πρωτ. π. Γεώργιον Τσέτσην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ π. Νικηφόρος ἀνταπήντησε τὴν 8ην Μαρτίου 2004 ὑποστηρίζων δι' ἐπιχειρημάτων τὴν ἀρχικήν του ἀκαταμάχητον δέσιν. Μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε:

«Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἀφελὴς καὶ νὰ μὴ καταλαβαίνω πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ ἐξηγῆστε μου ποιὰ εἶναι ἡ σκοπιμότης, σὲ ἕνα χῶρο, τὸν χῶρο τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὅπως εἶναι σήμερα, νὰ ὑπάρχουν 6 διαφορετικὲς καταστάσεις: 1. Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, 2. Νέες Χῶρες, 3. Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, 4. Δωδεκάνησα, 5. Πάτμος, 6. Ἅγιον Ὄρος; Γιατί δὲν εἶναι ὅλες οἱ Μητροπόλεις ποὺ ἀνήκουν στὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖο στὴν ἴδια κατάσταση; Ἐᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πεῖτε, ἐὰν αὐτὴ ἡ κατάσταση εἶναι λογική. Βοηθάει ἡ κατάσταση αὐτὴ καλύτερα στὴν διαποίμανση τοῦ ποιμνίου τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ Κράτους;… Ἢ μήπως τὸ Πατριαρχεῖο πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ἄξια νὰ ποιμάνει τὶς Μητροπόλεις καὶ θέλει νὰ τὶς θέσει ὑπὸ τὸν ἔλεγχό του γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό; Ἢ θέλετε νὰ πιστέψω ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς δὲν μποροῦσε νὰ αὐτοδιοικηθεῖ, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ διοικηθεῖ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη; Ἢ μήπως αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάνει τὸ Πατριαρχεῖο εἶναι νὰ γίνει μία δεύτερη Ρώμη στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία;»

Ἡ πρόσφατος πρόσκλησις τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος εἰς τὸ Φανάρι, τὸ συνέδριον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Θεσσαλονίκης διὰ τὸν Πάπαν καὶ τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐτυχῶς ἀποτυχημένον ἐγχείρημα προαγωγῆς τοῦ γραφείου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς «νουντσιατούρα», δίδουν ἐπαρκῆ ἀπάντησιν εἰς τὸ τελευταῖον ἐρώτημα. Εἰς τὰ προηγούμενα ἐρωτήματα ἀπήντησεν ἐμμέσως ὁ **Σεβ. Μητρ. Νέας Σμύρνης** εἰς τὴν ἐπίσημον εἰσήγησίν του εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅταν ἐδήλωσεν ὅτι:

«…δὲν μποροῦμε ὡς Ἐκκλησία καὶ ὡς Ἱεραρχία νὰ ἀπευθυνόμαστε πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαὸ θεωρώντας τον ἐν τῷ συνόλῳ του μέλη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν ποίμνιό μας. Κατὰ πρῶτο λόγο διότι τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πλευρᾶς δικαιοδοσίας δὲν συμπίπτουν μὲ τὰ ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους» (Ο.Τ. φ. 2089/23.10.2015).

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας

Ἡ ἀνάμειξις τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ ἀπὸ παλαιά, ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Εἰς ἄλλον σημεῖον αὐτῆς τῆς σπουδαίας καὶ ἀποκαλυπτικῆς ἐπιστολῆς γράφει:

«Οἱ Ἰορδανοὶ ἔχουν ζητήσει ἤδη νὰ φτιάξουν δική τους Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας τοὺς βοηθάει σ' αὐτό, κυρίως ἐξ αἰτίας τῆς ἀναμίξεως τοῦ Πατριαρχείου μας στὶς Ἀραβικὲς καὶ Παλαιστινιακὲς κοινότητες τῆς Ἀμερικῆς, μίαν ἀνάμιξιν ποὺ ἐνεθάρρυνε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο χωρὶς ντροπή. Μάλιστα τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, σὲ ἀντίποινα, ἔστειλε ἱερεῖς του στὴν Ἰορδανία νὰ ἱδρύσουν κοινότητες μὲ αὐτοὺς ποὺ εἶναι δυσαρεστημένοι ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο μας… Δὲν καταλαβαίνω ὅμως, γιατί, ὅταν ὁ Διόδωρος προσπάθησε νὰ κάνει Ἐξαρχία στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1991-1992, καὶ στὴν Αὐστραλία, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀντέδρασε μὲ τὸν γνωστὸ τρόπο, καὶ καλὰ ἔκανε, ἐνῶ γιὰ τὴν ἀνάμιξή μας στὶς Παλαιστινιακὲς Κοινότητες κάνει τὰ στραβὰ μάτια καὶ μᾶλλον ἐπευλογεῖ. Θὰ μοῦ πεῖτε, σκοπιμότητες».

Ἡ ἱστορία εἶναι διαφωτιστική, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς σήμερον τί συμβαίνει εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Κατάρ. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀσκάλωνος κ. Νικηφόρος ἐκτιμᾶ διὰ τὴν σημερινὴν διαμάχην διὰ τὸ Κατὰρ ὅτι **πιέσεις ἀσκοῦνται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, διὰ νὰ ἀποδυναμωθῇ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας.** Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου τυχαῖον, διατί τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλην χρηματοδότησιν, ἐπιμένει νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἀμερικῆς: διότι ἐκεῖ εἶναι ἡ Μέκκα τοῦ σχεδιασμοῦ τῶν παγκοσμίων ἐξελίξεων.

Αἱ παγκόσμιαι αὐταὶ στρατηγικὰ ποὺ κατευθύνουν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Μ. Ἀνατολὴν δὰ ἠρέσκοντο εἰς τὸ νὰ ὑπάρχουν ἀποδυναμωμένα τὰ κέντρα τῆς Ὀρδοδοξίας πλὴν ἑνός, τὸ ὁποῖον δὰ ἤλεγχε τὰ ὑπόλοιπα καὶ τὸ ἴδιον δὰ ἠλέγχετο ἀπὸ αὐτούς. Δὲν ἀπέχει πολλὰς δεκαετίας ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος Τρούμαν ἀπέστειλε τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, παρακάμπτων καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν Τουρκικὴν Κυβέρνησιν. Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν χρειάζεται ἄλλωστε νὰ ἀναζητήση αὐτὸν τὸν ρόλον, ἀφοῦ εἰς τὸ παρελδὸν ἔχει ἤδη διαδραματίσει τὸν «ἡγεμόνα» τῶν Πατριαρχείων: **Κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἦσαν ὑπὸ τὸν πλήρη ἔλεγχόν του εἰς σημεῖον νὰ διορίζῃ, ὡς ἀπέδειξε προσφάτως ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα (Π. Κονόρτας, Ὀθωμανικὲς θεωρήσεις γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, Ἀθήνα 1998, σ. 225-227), τοὺς Πατριάρχας μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ὡς ἀκριβῶς ἔπραττε διὰ τοὺς ἁπλοὺς Μητροπολίτας τῆς δικαιοδοσίας του! Βεβαίως, τότε ἦτο Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἐνῶ σήμερον ὀνομάζεται Παγκοσμιοποίησις**...

Ἐπίσης τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος συνεχῶς ἔχει ὑπὸ ὁμηρίαν διὰ τὰς «Νέας Χώρας». Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας μεταχειριζόμενον τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, κραδαίνει τὰ δίκαια ἐπιστροφῆς κειμηλίων. Τὴν δὲ Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου καὶ τῆς Σερβίας δὲν ὑπολογίζει διὰ τὴν μικράν τους ἔκτασιν καὶ ἐπιρροήν. Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας ἁπλῶς συμπλέουν εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν χάραξιν πορείας τοῦ Φαναρίου. Τέλος, μόνον ἡ συμπεριφορά του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης, ὅπου δὲν ἠρωτήθη ἡ τοπικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μ. Συνόδου, ἀπέδειξε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «ἡγεμονίας»!

Ἐρωτήματα διὰ τὴν ἰσοτιμίαν τῶν Ἀρχιερέων

Ἀπορίας ἄξιον εἶναι μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἐπιδυμοῦν νὰ συνέλδῃ ἡ Μεγάλη Σύνοδος. Ἂν ἕνα ζήτημα ὡς αὐτὸ τοῦ πρ. Ἀσκάλωνος παραμένει εἰς ἐκκρεμότητα, δημιουργὸν ἐσωτερικὰ προβλήματα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, πῶς δὰ διευδετηδοῦν ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ ἀφοροῦν εἰς ὅλας τὰς Τοπικὰς Ἐκκλησίας; Ἡ «Πατριαρχικὴ νοοτροπία» προβληματίζει κανένα διὰ τὴν Σύνοδον; Οὔτε ἡ πιδανὴ ἀνάμειξις τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Κατὰρ δὲν προβληματίζει; Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει σεβασμὸς εἴτε εἰς πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐπιδιώκουν τὴν δημοκρατικὴν λειτουργίαν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν εἴτε εἰς Ἐκκλησίας ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ἰσοτιμίαν μεταξὺ ὅλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, δὲν δὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχολῇ τὴν Ἱεραρχίαν; Μεγάλη Σύνοδος ὑπὸ ὁμηρίαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ!

Ἡ Μ. Σύνοδος συμφώνως πρὸς τὸν ἐπίσημον κανονισμὸν λειτουργίας της ἀντιγράφει τὴν λειτουργίαν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ἴσως καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων, ὅπου δὲν χρειάζεται νὰ μετέχουν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, δὲν χρειάζεται νὰ ἔχουν λόγον, δὲν χρειάζεται νὰ ἔχουν ψῆφον, ἀλλὰ ἀρκεῖ μόνον ἡ πειθαρχία εἰς τὸν «Πρῶτον»! Μία τοιαύτη «Σύνοδος», ποὺ δὲν σέβεται τοὺς Ἱεράρχας δὰ σεβασθῇ τὴν Παράδοσιν; «Ρίχνουν στάκτην» εἰς τὰ μάτια ὅτι ἡ μία ψῆφος ἀνὰ Ἐκκλησίαν διασφαλίζει τὴν ἰσότητα, ἐνῶ πρόκειται διὰ τεχνικὴν φιμώσεως τῶν Ἱεραρχῶν! Μήπως τελικῶς αὐτὰ εἶναι τὰ βαθύτερα κίνητρα, τὰ ὁποῖα ὤθησαν τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας νὰ μὴ ὑπογράψῃ τὸν κανονισμὸν λειτουργίας καὶ ὄχι ἁπλῶς ἡ ἐκκρεμότης τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων; Μήπως ἡ ὅποια «ἐκκρεμότης» ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας δὰ πρέπῃ νὰ ἀφυπνίση καὶ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

Πανορθόδοξος Σύνοδος μὲ ἀποκλεισμοὺς ἐπισκόπων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐκκλησιῶν. Μὲ τέτοιες ὅμως μεθοδεύσεις ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ Πανορθόδοξη Σύνοδο Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ ἀποφάσεις της ὁπωσδήποτε θὰ ἀμφισβητηθοῦν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἱεραρχίας καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον, ἐὰν ἀναδεικνυόταν ἕνας τουλάχιστον Προκαθήμενος Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξέφραζε τὴ διαφωνία του καταψηφίζοντας τὰ προβληματικὰ σημεῖα τῶν κειμένων ἢ ἀπαιτῶντας τὴν ἀπόσυρση ὅσων δὲν συνάδουν μὲ τὴ διδασκαλία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἐὰν κάτι τέτοιο φαντάζει στὶς μέρες μας ἀδύνατο, λόγω τοῦ πνεύματος τῶν «καλῶν σχέσεων» μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ καλλιεργοῦνται σὲ βάρος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας, ὁπωσδήποτε κάθε προειδοποιητικὴ ἐπισκοπικὴ φωνὴ ποὺ θὰ ὑψωθεῖ πρὶν τὴ σύγκληση τῆς Συνόδου, ἐπισημαίνοντας τοὺς κινδύνους ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιφέρει αὐτὴ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνατρέψει τὰ σχέδια τῶν οἰκουμενιστῶν ποὺ προσβλέπουν σὲ μία ἐπιπάχυνση τοῦ βηματισμοῦ τους μέσα ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ὁμοίως κάθε παρέμβαση κληρικοῦ καὶ θεολόγου μέσῳ τῆς ὁποίας τίθεται τὸ ἔργο τῆς Μεγάλης Συνόδου ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς πατερικῆς παράδοσης καὶ ἐλέγχεται ὡς πρὸς τὰ προβληματικά του σημεῖα ἀποτελεῖ ἀναγκαία πράξη ἀφύπνισης τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐπισκόπων, τῶν κληρικῶν, τῶν μοναχῶν καὶ τῶν λαϊκῶν πιστῶν ποὺ ἀγνοοῦν ἐν πολλοῖς τί ἐπιχειρεῖται μέσῳ τῆς σύγκλησης τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Κυριακὴ Τελώνου καὶ Φαρισαίου*

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)

Εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἀρχίζει ἡ κατανυκτικὴ περίοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει σκοπό κατά τήν περίοδο αὐτή νά μᾶς ὑπενθυμίση τόν σκοπό τῆς ζωῆς μας, τόν προορισμό τῆς ζωῆς μας. Ἀπό ποῦ ἐξεπέσαμε καί πῶς θά ἐπανέλθωμε πάλι, εἰς αὐτή τήν ἀρχαία δόξα καί μακαριότητα, εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἄνθρωπος μέσα εἰς τόν παράδεισον πρό τῆς παρακοῆς. Ἔτσι κάθε Κυριακή θά ὑπάρχη καί μιά προτροπή, ἕνα σύνθημα, ὥστε ἀξίως κατά τό δυνατόν νά ὑποδεχθοῦμε τό Πάθος καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας.

Καί σάν πρῶτο θεμέλιο, σάν βάσι καί ξεκίνημα τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος θέτει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία αὐτή τήν παραβολή, τήν ὁποίαν ἀκούσαμε τονίζοντας, ὑπογραμμίζοντας ὅλως ἰδιαιτέρως ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἄν θέλουμε νά ἐπιτύχουμε καί νά ἀγωνισθοῦμε καλῶς εἰς αὐτόν τόν ἀγῶνα νά ἀποφύγουμε τήν θεομίσητη ὑπερηφάνεια, τήν ὁποίαν ἐνεσάρκωνε ὁ Φαρισαῖος καί ἀπό τήν ἄλλη νά ἀγαπήσουμε τήν ὑψοποιό ταπείνωσι, πού παρουσίασε στό πρόσωπο τοῦ ἁμαρτωλοῦ τελώνου ὁ Κύριός μας. Αὐτό εἶναι τό θεμέλιο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς πάντοτε βεβαίως ἀλλά καί ἰδιαιτέρως κατά τήν περίοδο αὐτή.

Δυστυχῶς πολλοί ἀπό μᾶς δέν τό συλλαμβάνομε καλῶς αὐτό τό θέμα. Δέν ἀντιλαμβανόμεθα κἄν ὅτι ἀπό σήμερα εἰσήλθαμε εἰς τό στάδιο τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος καί νομίζομε ὅτι Τριῳδιο σημαίνει ξεφάντωμα, χορός ἁμαρτία. Εἶναι ὅμως καθαρῶς σατανικόν, εἶναι πλάνη νά θεωροῦμε ὅτι ἡ κατανυκτική περίοδος εἶναι ταὐτόχρονα καί περίοδος τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν εἴμαστε πραγματικοί χριστιανοί θά πρέπη νά ἀκούσωμε τῆς φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας μᾶς καλεῖ σέ μιά προσοχή, σέ μιά συγκέντρωσι, σέ μιά αὐτοκριτική, σέ μιά συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλοῦ καταστάσεώς μας καί ἄν εἶναι δυνατόν ὅλοι μας νά ποῦμε αὐτό τό ὁποῖον εἶπε ὁ τελώνης «ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Μέ συντριβή καί μέ κατάνυξι, μὲ ταπείνωσι.

Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν αὐτό νά συμβῇ, ἀδελφοί μου, ὅταν μέ ὅλες τίς προσπάθειες πού καταβάλουμε, ὅταν παρ' ὅλο ὅτι εὑρισκόμεθα μέσα σέ τόπους ἱερούς, ὅταν παρ' ὅλο ἀκόμη ὅτι μελετοῦμε καί τά ἱερά βιβλία καί ὅμως αὐτή ἡ συναίσθησι καί αὐτή ἡ κατάνυξι δέν ἔρχεται. Εἶναι τραγικό, εἶναι σκληρός αὐτός ὁ ἀγώνας, ἀλλά γίνεται σχεδόν ἀδύνατον νά καταλάβη κανείς τήν ἁμαρτωλότητά του, σχεδόν ἀδύνατο νά προχωρήση σ' αὐτό τό βῆμα τοῦ τελώνου «ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ», ὅταν ξεστρατίζῃ ἀπ' αὐτό τόν δρόμο τόν βασικό, ὅταν παρασύρεται μέσα στήν δίνη τῆς ἁμαρτίας, πού ὑπάρχει πάρα πολύ δυστυχῶς κατ' αὐτή τήν περίοδο. Ἐννοοῦμε δηλαδή ὅτι βάζουμε τά δυνατά μας, ἐρχόμεθα στήν Ἐκκλησία, μελετοῦμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί πάλι κατάνυξι δέν ἔχομε, ὅπως ψάλλει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, «μετάνοιαν οὐκ ἔχομεν», δάκρυα δέν ἔχομε, «ὁ Θεός ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» δέν τό λέμε εὔκολα ἤ μπορεῖ νά τό λέμε μέ τά χείλη, ἀλλά δέν τό λέμε μέ τήν καρδιά μας καί μέ βαθειά συναίσθησι τῆς καταστάσεώς μας. Ἐάν λοιπόν καταβάλλοντας ὅλες αὐτές τίς προσπάθειες δυσκόλως ἐπιτυγχάνομε τοῦ σκοποῦ μας καί τοῦ προορισμοῦ μας, πόσο μᾶλλον ὅταν εὑρισκώμεθα μακράν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν εὑρισκώμεθα μέσα στά ξεφαντώματα καί τίς διασκεδάσεις, ὅταν εὑρισκώμεθα ἐκεῖ ὅπου ἐπαναπαύεται τό πνεῦμα τοῦ σαρκίου.

Δι' αὐτό ἀδελφοί μου, ἰδιατέρως κατ' αὐτάς τάς ἁγίας ἡμέρας, ἄς προσέξωμε καί ἄς ἀγωνισθοῦμε, ἄς βάλλουμε θεμέλιο αὐτό πού μᾶς λέει ὁ Κύριός μας σήμερα. Νά προσέξωμε καί νά ἀποφύγωμε τήν θεομίσητη ὑπερηφάνεια καί ἀπό τήν ἄλλη νά ἀγαπήσωμε τήν ὑψοποιό ταπείνωσι. Νά ἀγωνισθοῦμε εἰς τόν ἑαυτόν μας. Νά ἐξετάσωμε, πῶς πορεύομαι καί κατά τό δυνατόν νά βοηθηθοῦμε εἰς αὐτό τόν καλόν ἀγῶνα τῆς μετανοίας, νά βοηθήσωμε τόν ἑαυτόν μας, νά βοηθήσωμε καί ἄλλους, ὥστε ἀξίως καί θεαρέστως νά διανύσωμε τήν περίοδο αὐτή τήν κατανυκτική τοῦ Τριωδίου, νά ὑποδεχθοῦμε τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας καί τήν ἔνδοξον Αὐτοῦ Ἀνάστασι.

*Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, 23/2/1986.

Κίνδυνος σχίσματος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀπό τήν Τοπική Σύνοδο τῆς Ἱερα

Καμμίαν βαρύτητα εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον δὲν δίδει ὁ Ὑπ. Παιδείας

Εἰς ἀπάντησιν βουλευτοῦ διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὰ θρησκευτικὰ ὁ Ὑπουργὸς ἐξέδωσεν ἀνακοινωθέν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον διαπιστώνεται ὅτι ἡ γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατατάσσεται ὡς ἐκείνη ἑνὸς ὁποιουδήποτε φορέως καὶ ὅτι αἱ προθέσεις τοῦ Ὑπουργοῦ εἶναι νὰ γίνῃ τὸ μάθημα θρησκειολογικόν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποία ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ ἱστολόγιον thriskeftika.blogspot.gr τῆς 11ης Φεβρουαρίου 2016:

«Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ζητήματα τοῦ δημοσίου διαλόγου καὶ ἀρκετοὶ εἶναι οἱ θεσμικοὶ φορεῖς καὶ οἱ ἄμεσα ἐμπλεκόμενοι ποὺ καταθέτουν τὶς ποικίλες θέσεις καὶ ἀπόψεις τους. Τὸ ΥΠΠΕΘ παρακολουθεῖ καὶ λαμβάνει ὑπόψη του τὸ δημόσιο αὐτὸ διάλογο… ἔχει συσταθεῖ εἰδικὴ ἐπιτροπή… ἡ ὁποία ἔχει τὴν εὐθύνη τοῦ διαλόγου… καὶ θὰ ὑποδεχθεῖ μὲ τὴ δέουσα προσοχὴ τὰ θέματα ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ θέσει ἡ Ἐκκλησία. Στὸ πλαίσιο αὐτό, ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας παρέδωσε τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ.… ὥστε νὰ ἀποτελέσουν –μαζὶ μὲ ἄλλα κείμενα καὶ παρεμβάσεις…- ἀντικείμενο ἐξέτασης καὶ συζήτησης… τὸ πολιτιστικὸ κλῖμα καὶ ἡ Παράδοση τῆς Ὀρθοδοξίας θὰ ἔχει ἀσφαλῶς κεντρικὴ θέση στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο θὰ διευρυνθεῖ σὲ σχέση καὶ ἀναφορὰ μὲ τὰ ἄλλα παγκόσμια θρησκεύματα καὶ μὲ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο ἐν γένει».

«Μποροῦν οἱ ἱεράρχες νὰ λένε ὅ,τι θέλουν;»

Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ὁ κ. Δημήτριος Χριστόπουλος, Καθηγητὴς τοῦ Παντείου, ἐπικρίνει τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν παρρησίαν της εἰς κοινωνικὰ ζητήματα. Τὸ ἄρθρον ἐφιλοξένησεν ἡ φιλοκυβερνητικὴ ἐφημερὶς «Αὐγή», ἡ ὁποία καὶ μὲ ἄλλα ἄρθρα της δὲν διάκειται εὐμενῶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἐσχολιάσαμεν ὅμως ἀμέσως ἀναμένοντες τουλάχιστον τὴν συγγνώμην τοῦ κ. Καθηγητοῦ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν. Ὁ Ο.Τ. πιστεύει ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀπεργάζονται τὴν φίμωσιν τῆς Ἱεραρχίας ματαιοπονοῦν, διότι «δὲν θὰ περάσῃ». Διερωτώμεθα ἐπίσης: εἶναι δυνατὸν Ἱεράρχαι νὰ ὑβρίζωνται ὡς μισαλλόδοξοι καὶ νὰ ὑπονοοῦνται παρεμβάσεις εἰς τὴν δικαιοσύνην χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνῃ Εἰσαγγελεύς; Παραδέτομεν μικρὸν μέρος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» τῆς 2ας Ἰανουαρίου 2016:

«Το σύμφωνο συμβίωσης είναι, από τις 24 Δεκεμβρίου, νόμος του κράτους, και πολύς κόσμος, πολύ πέραν της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, πρέπει, νομίζω, να είμαστε χαρούμενοι: Οι φιλελεύθεροι που πιστεύουν στα άτομικά δικαιώματα, οι αριστεροί που πιστεύουν στην ισότητα, οι καλοί χριστιανοί, άνθρωποι που αγαπάνε τον πλησίον τους… απολαμβάνοντας την καθιερωμένη επίσημη εκκλησιαστική άνοχή στη μισαλλοδοξία τους, οι «συνήθεις ύποπτοι» Καλαβρύων, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης άνοιξαν τον στόμα τους και τί δεν είπαν… κραυγαλέα μεροληψία της δικαιοσύνης υπέρ των μισαλλόδοξων ιεραρχών συνιστά ανατάκλαση συγκεκριμένων ιδεολογικοπολιτικών συσχετισμών ισχύος εντός της κοινωνίας, καθώς και προνομοιοῦχες σχέσεις βαθέων μηχανισμῶν τῆς δικαιοσύνης μὲ τὴν Ἐκκλησία, εἰδικότερα… ἡ νομοθεσία (ἄρθρο 1 τοῦ Ν. 4285/2014, «Γιὰ τὴν καταπολέμηση ὁρισμένων μορφῶν καὶ ἐκδηλώσεων ρατσισμοῦ καὶ ξενοφοβίας») προβλέπει ἐνισχυμένες ποινὲς «ἂν ἡ πράξη τελέστηκε ἀπὸ δημόσιο λειτουργὸ ἢ ὑπάλληλο, κατὰ τὴν ἄσκηση τῶν ἀνατεθειμένων σὲ αὐτὸν καθηκόντων».

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ἀναλαμβάνει τὸ Κέντρον Ταυτοποιήσεως Σάμου

Νέα συνάντησις Μακαριωτάτου καὶ Πρωθυπουργοῦ ὡδήγησεν εἰς τὴν δραστηριοποίησιν τῆς ΜΚΟ «Ἀποστολῆς» νὰ βοηθήσῃ εἰς τὰ Κέντρα αὐτὰ γνωστὰ καὶ ὡς «hot spots». Μήπως ὅμως ἡ «Ἀποστολὴ» πρέπει νὰ εἶναι ἰδιαιτέρως προσεκτική, διότι ἠκούσθη ὅτι τὴν διοίκησιν αὐτῶν τῶν Κέντρων ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους θὰ ἔχουν Εὐρωπαῖοι. Τὰ Κέντρα αὐτὰ θὰ εἶναι κέντρα ταυτοποιήσεως ἢ εὐκαιρία περαιτέρω εἰσροῆς μεταναστῶν; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΝΕΑ ΕΠΑΡΧΙΑ» τῆς 12ης Φεβρουαρίου 2016:

«Τὴν πλήρη ἡμερήσια διατροφὴ προσφύγων - μεταναστῶν καὶ τὴ συνδρομὴ σὲ ἔνδυση, κλινοσκεπάσματα, φάρμακα καὶ ἄλλα εἴδη στὸ Κέντρο Ταυτοποίησης (hotspot) τῆς Σάμου θὰ προσφέρει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Τὴν ἀπόφαση ἀνακοίνωσε στὸν ὑφυπουργὸ παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ Τέρενς Κουὶκ ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ΜΚΟ «Ἀποστολῆς» Κωστῆς Δήμτσας... «Αὐτὴν τὴ σκέψη τὴν μοιράστηκε πρόσφατα ὁ Μακαριώτατος μὲ τὸν πρωθυπουργὸ κ. Ἀλέξη Τσίπρα, σὲ συνάντησή τους στὸ Μέγαρο Μαξίμου. Ἀλλὰ σήμερα τὴν ἀνακοινώνουμε καὶ ἐπίσημα», ὑπογράμμισε ὁ κ. Δήμτσας στὸν κ. Κουίκ… Ἐπίσης ἡ «Ἀποστολὴ» θὰ παραδώσει σύντομα καὶ χιλιάδες κλίνες, ποὺ θὰ κατανεμηθοῦν στὰ πέντε Κέντρα Ταυτοποίησης (hotspots) τῶν πέντε νησιῶν.

Συνεργασία Μητρ. Δημητριάδος καὶ Ρόταρυ;

Πρὸ καιροῦ ὁ Ο.Τ. εἶχεν ἀναδημοσιεύσει ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον «Παιδαγωγὸς» σχέσεις τῶν Ρόταρυ μὲ τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς καὶ τὸν Σεβ. Μητρ. Κερκύρας. Τώρα γίνεται γνωστὸν ὅτι ναοὶ τοῦ Βόλου κοσμοῦνται μὲ προτομὰς δῶρον τῶν Ρόταρυ! Μάλιστα ἐκμεταλλεύονται αὐτάς, διὰ νὰ προπαγανδίσουν τὴν «εὐλάβειάν» τους! Εἴδατε, Σεβασμιώτατε Δημητριάδος, διατὶ ὁ ψαλμῳδὸς λέγει: «Ἔλεον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου»; Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Ἀντωνίου Ζιούρα εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 2016:

«Τὰ 78α γενέθλιά του γιόρτασε φέτος ὁ Ροταριανὸς Ὅμιλος Βόλου (1938 - 2016)… σὲ μεγάλη ἐκδήλωση ποὺ πραγματοποιήθηκε μὲ συμμετοχὴ τοῦ R0. Ἀργώ, τοῦ Ὁμίλου Ροταράκτ, τοῦ Ὁμίλου Inner Wheel, φίλων καὶ προσκεκλημένων, στὸ Ξενοδοχεῖο Πάρκ. Ἡ προτομὴ τοῦ Μακαριστοῦ Πατριάρχη Δημητρίου Α΄ ποὺ κοσμεῖ τὸ πάρκο τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ ἡ προτομὴ τοῦ μακαριστοῦ Δεσπότη μας καὶ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀποτελοῦν μὲ τὴν εὐλαβικὴ προσφορὰ τῶν ροταριανῶν τοῦ Βόλου, ἀδιάψευστο δεῖγμα θρησκευτικῆς Χριστιανικῆς λατρείας. Ἐλάχιστο δεῖγμα τιμῆς ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἡ προτομὴ τοῦ κοσμοκαλόγερου Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη στὸν περίβολο τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου…».

Ἐσεβάσθη τὴν νηστείαν

Ὀφείλομεν νὰ ψέγωμεν ὅσα ἀλλοιώνουν τὴν Παράδοσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ προβάλλωμεν ὅσα δίδουν τὸ καλὸν παράδειγμα. Ἐφθάσαμεν σήμερον νὰ δίδωμεν συγχαρητήρια ἀκόμη καὶ εἰς Μητροπολίτας, ὅταν τηροῦνται ἁπλῶς τὰ προβλεπόμενα. Συμφώνως πρὸς τὸ xronos.gr τῆς 10ης Φεβρουαρίου 2016:

«…ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς δὲν εὐλόγησε τὰ ἑπτὰ καζάνια μὲ βραστὸ ποὺ ἑτοίμασαν οἱ κάτοικοι στὸ λιμανάκι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, μὲ ἀφορμὴ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης.

«Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τιμᾶμε τὸν Ἅγιο ἡμέρα Τετάρτη καὶ ἐμεῖς νὰ ἔχουμε κρέατα, ἄσχετα ἐὰν ἡ πρωτοβουλία εἶναι ἰδιωτική. Ἐὰν μὲ ρωτούσατε θὰ βρίσκαμε τὴ λύση. Ἀντὶ γιὰ κρέατα θὰ μπορούσαμε νὰ εἴχαμε ψάρια καὶ θὰ σᾶς ἔδινα εὐλογία».

Αὐτὰ εἶπε στοὺς πιστοὺς ἀμέσως μετὰ τὴ δοξολογία στὸ λιμανάκι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ὁ Μητροπολίτης Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονας.

Ὁ Μητροπολίτης ζήτησε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ καταναλώσουν τὸ κρέας, ἀλλὰ νὰ τὸ πάρουν σπίτι καὶ νὰ τὸ καταναλώσουν τὴν ἑπόμενη ἡμέρα».

Προσηλυτισμὸς εἰς τὴν θύραν Ὑπουργείου;

Εἰς τὴν θύραν τοῦ Ὑπουργείου Μακεδονίας – Θράκης ἐπιχειροῦν οἱ ψευδο-«μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» νὰ πλανήσουν τὸν κόσμον. Πῶς τὸ ἐπιτρέπει αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον; Ἐπίσης θέτομεν ἕνα ἐρώτημα: Οἱ Ἰεχωβῖτες τί ὑποστηρίζουν διὰ τὸ ζήτημα τῶν Σκοπίων; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ pentapostagma.gr τῆς 2ας Φεβρουαρίου 2016:

«Παρ' ὅλο ποὺ ἔγιναν διαμαρτυρίες στὸ γραφεῖο τῆς Ὑφυπουργοῦ, τὰ μέλη αὐτῆς τῆς ἑταιρείας στέκονται ἔξω ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, αἰσθανόμενοι τὴν «ὑψηλὴ» προστασία ποὺ τοὺς παρέχει ἡ κυρία Ὑφυπουργός.

Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ἔξω ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ κτήριο τοῦ Διοικητηρίου, ὅπου κατὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 θανατώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους Ἕλληνες νεομάρτυρες, νὰ εὑρίσκονται ἀνεμπόδιστοι οἱ ἀπάτριδες ὑπηρέτες τῆς μετοχικῆς ἑταιρείας «Σκοπιᾶς».

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος: «Εἶναι ὅλα σχεδιασμένα»

Συνέντευξιν παρεχώρησεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸν τηλεοπτικὸν δίαυλον ΣΚΑΪ εἰς τὴν ὁποίαν ἐμίλησεν ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης, τὴν Τετάρτην 10 Φεβρουαρίου. Σπουδαιοτέρα ἦτο ἡ πεποίθησίς του, τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβε καὶ εἰς δηλώσεις του τὴν Κυριακὴν 14 Φεβρουαρίου ὅτι ὁ,τιδήποτε συμβαίνει ποὺ ἀφορᾶ εἰς τὰ μεγάλα ἐθνικά μας θέματα εἶναι ἤδη προσχεδιασμένον! Παραδέτομεν μέρος τῆς συνεντεύξεως ὡς αὐτὴ ἀνηρτήθη εἰς ποικίλας ἱστοσελίδας:

«Ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἰδιαίτερα ἀνήσυχος γιὰ τὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα, προβαίνοντας μάλιστα στὴ δυσοίωνη πρόβλεψη ὅτι οἱ πρόσφυγες καὶ οἱ μετανάστες θὰ ἐγκλωβιστοῦν τελικὰ στὴ Χώρα, εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, ὁποῖος ἐκτιμᾶ ὅτι **ὅσα συμβαίνουν σήμερα εἶναι σχεδιασμένα** γιὰ τὰ ἑπόμενα πενήντα χρόνια.

«Πιστεύετε ἄραγε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται καθημερινά, οἱ μετανάστες καὶ οἱ πρόσφυγες θὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ φαίνονται σχεδιασμένα. Ὅταν κλείνουν τώρα τὰ σύνορα στὸ Βορρᾶ, ἐσεῖς περιμένετε ὅτι θὰ φύγουν; Ποῦ θὰ πᾶνε; Θὰ ἔπρεπε ὅλοι νὰ ἀναρωτηθοῦμε, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἄφησαν τὴ Συρία καὶ πνίγονται στὴ θάλασσα τοῦ Αἰγαίου. Ποιοὶ φταῖνε ποὺ ἔφυγαν; Ποιοὶ τοὺς βομβάρδισαν; Ποιοὶ καὶ γιατί κάνουν τὸν πόλεμο»;

Μιλώντας στὴν ἐκπομπὴ «Ἡ Ἑλλάδα στὸν καθρέφτη» ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φάνηκε ἰδιαίτερα ἐπιφυλακτικὸς στὴν **ἀνέγερση μουσουλμανικῶν τζαμιῶν** λέγοντας χαρακτηριστικά:

«Ἡ Ἐκκλησία τὸ ἔχει μελετήσει τὸ θέμα. Ἐπὶ τοῦ προκατόχου μου Μακαριστοῦ Χριστόδουλου εἶχε ληφθεῖ καὶ ἀπόφαση νὰ γίνει τὸ τζαμί. Μάλιστα ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε καὶ μία μεγάλη ἔκταση στὸ Σκαραμαγκά, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι στὶς ἀνάγκες τους. Κι ἐγὼ ὅταν εἶχα ἐρωτηθεῖ στὴν ἀρχή, εἶχα πεῖ νὰ προχωρήσουμε. Τώρα ὅμως μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ζοῦμε καὶ γίνονται ὀφείλω νὰ πῶ ὅτι ἐπιφυλάσσομαι. Δὲν πρέπει νὰ βιαστοῦμε. Διότι σᾶς θέτω γιὰ παράδειγμα ἕνα ἐρώτημα: σὲ ποιοὺς θὰ κάνουμε τζαμί; Στοὺς Σουνίτες ἢ στοὺς Σιίτες, ποὺ σφάζονται μεταξύ τους; Τί θὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Προσευχὴ ἢ θὰ γίνουν τὰ τζαμιὰ σχολεῖα Τζιχαντισμοῦ καὶ φονταμενταλισμοῦ; Καὶ ποιὸς θὰ τὰ ἐλέγξει αὐτὰ τὰ πράγματα; Δὲν ξέρω λοιπὸν ἂν πρέπει νὰ κάνουμε 2 τζαμιὰ ἢ 120 ποὺ προτείνει ὁ Δήμαρχος, ἀλλὰ ἐπιμένω ὅτι θέλει μελέτη ὅλο τὸ ζήτημα καθὼς εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς καὶ γιὰ ἕνα ἐπιπλέον λόγο.

Γιὰ τὴν καύση τῶν νεκρῶν δήλωσε:

«Ἡ διατύπωση αὐτὴ δὲν εἶναι οὔτε δική μου, οὔτε τῆς Ἐκκλησίας (σ.σ. περὶ συσχετισμοῦ καύσης νεκρῶν μὲ τὴν ἀνακύκλωση ἀπορριμάτων). Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: Θὰ πρέπει νὰ θέλετε καὶ ἐσεῖς οἱ χριστιανοί, ἡ ἀστυνομία νὰ μὴ εἶναι ὁ ἀστυφύλακας, ὁ βούρδουλας. Ὁ Χριστὸς εἶπε «Ὅποιος θέλει πίσω μου ἐλθεῖν». Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀκολουθεῖ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας. Ἔχει ὅμως κανόνα, καταστατικό, διδασκαλία, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει ὁ καθένας ὅπως θέλει, δὲν εἶναι μπαλόνι. Ὁ δήμαρχος, ἢ ὁποιος ἄλλος φορέας, μπορεῖ νὰ πάρει ἕνα κτῆμα, νὰ κάνει τὸ ἀποτεφρωτήριο καὶ ὅσοι θέλουν νὰ καοῦν, νὰ ἀκολουθηθεῖ ἡ ἐπιθυμία τους. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ἔρθει μέσα στὸ χριστιανικὸ κοιμητήριο νὰ μᾶς φτιάξει ἐκεῖ τὸ ἀποτεφρωτήριο καὶ νὰ ὑπάρξει σύγχυση. Εἶδα ἕνα σχέδιο νόμου ποὺ λέει ὅτι ὁ μελλοθάνατος μπορεῖ νὰ γράψει στὴ διαθήκη του ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ καῶ, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ κάνουν καὶ θρησκευτικὴ ἀκολουθία. Τὸ περνάει ὁ νομοθέτης. Εἶναι δυνατὸν νὰ μοῦ δώσει ἐντολὴ ὁ νομοθέτης, γιὰ νὰ πάω ἐγὼ νὰ κάνω ἀκολουθία; Εἶναι λογικὰ πράγματα αὐτά; Δὲν μπορεῖ νὰ εἴμαστε καὶ χριστιανοὶ καὶ κάτι ἄλλο. Ἢ εἴμαστε ἢ δὲν εἴμαστε».

Γιὰ τὸ σύμφωνο συμβίωσης καὶ τὴν υἱοθεσία παιδιῶν ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια, γιὰ τὴν ὁποία εἶναι ἀντίθετος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δήλωσε:

«Ἂν ἕνας ἄνθρωπος θέλει νὰ ζήσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἔξω ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἕνα συγκεκριμένο τρόπο ζωῆς, πορείας, ἔχει κανονίσει τὰ ὅρια της.

Ἂν ἕνας ἄνθρωπος θέλει νὰ ζήσει διαφορετικά, δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ἀποκλείσουμε τῆς πορείας του. Ἐδῶ ἔχει ὅμως μία διαφορὰ τὸ θέμα.

Ἄλλο πρᾶγμα αὐτὴ ἡ συμβίωση καὶ ἄλλο ἡ υἱοθεσία τῶν παιδιῶν. Σᾶς ἐρωτῶ. Τὸ δικαίωμα τοῦ παιδιοῦ μέχρι ποῦ ἐξαντλεῖται;

Αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ μεγαλώσει ἀνάμεσα σὲ ἕνα τέτοιο ζευγάρι αὐτῆς τῆς μορφῆς δὲν ἔχει δικαιώματα; Αὐτὰ τὰ δικαιώματα ποιὸς θὰ τὰ ὑπερασπιστεῖ;

Τὸ ἀντεπιχείρημα τῆς κοινωνίας ἐν προκειμένῳ εἶναι προτιμᾶτε αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ μεγαλώσουν σὲ ἕνα ὀρφανοτροφεῖο;

Μὰ δὲν ἔχουν παιδιά. Νὰ τὰ πάρει μία φυσιολογικὴ οἰκογένεια. Ἐγὼ ἔρχομαι στὴ θέση τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει δικαιώματα;

Ἡ μελαγχολία, τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα ποιὸς θὰ τὰ ἀντιμετωπίσει. Ἐπανέρχομαι. Εἶμαι κατὰ τῆς υἱοθεσίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν χρησιμοποιεῖ βία.

Μακαριώτατε, ἀκούσαμε καὶ **φωνὲς ἀπὸ Μητροπολίτες** ποὺ παρότρυναν σὲ προπηλακισμό. Φτύστε τους ἔλεγαν. Ἐσᾶς δὲν σᾶς ἐνοχλοῦν αὐτὲς οἱ φωνές;

Δὲν εἶναι Ἐκκλησία αὐτό. Κάνετε λάθος. Εἶναι ἕνας Μητροπολίτης. Ἂν ἕνας βουλευτὴς πεῖ κάτι εἶναι τὸ κράτος; Ἐδῶ εἶναι ἡ διαστροφὴ ποὺ κάνουν τὰ ΜΜΕ.

Ἕνας ἀδελφός μας Μητροπολίτης, βλέπει τὸ θέμα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ τὸ ἀντιμετωπίζει. Τί πρέπει νὰ κάνουμε τώρα ἐμεῖς σὰν Ἐκκλησία; Νὰ τὸν μαλώσουμε;

Δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερία γλώσσας; Ἐδῶ ἔχουμε ἀνθρώπους, ποὺ ψηφίζουν ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ὑπὲρ τῆς βίας.

Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι προτροπὴ σὲ βία. Δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ ἐσᾶς;

Δὲν εἶναι μόνο αὐτὸ ποὺ ἐνοχλεῖ, εἶναι καὶ ἄλλα πολλά. Ἐγὼ ὅμως τὰ βλέπω καὶ ἀπὸ μία ἄλλη πλευρά. Δὲν εἶναι μόνοι τους αὐτοί, ἐκφράζουν ἕνα κόσμο καὶ ἂν δὲν τὸν ἐξέφραζαν, ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε Μητροπολίτης, θὰ ἦταν ἔλλειμμα γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Δὲν νομίζετε ὅτι οἱ ἀκραῖες φωνὲς δίνουν ἕνα συντηρητικὸ στίγμα στὴν Ἐκκλησία;

Οἱ ἀκραῖες φωνὲς θὰ βροῦν τοὺς ἀκραίους ἀκολούθους. Οἱ κανονικὲς φωνὲς θὰ βροῦν τοὺς κανονικοὺς ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν τί θέλουν ἀπὸ τὴ ζωή τους.

Ἔχετε πάρει καμιὰ φορὰ τηλέφωνο σὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοῦ πεῖτε τὸ παράκανες;

Αὐτὰ εἶναι διοικητικὰ θέματα...».

Στὴ συνέχεια ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μίλησε γιὰ τὴν **ἐκκλησιαστικὴ περιουσία,** ἡ ὁποία εἶναι ἄνθραξ. Εἶναι δεσμευμένη καὶ ἀνύπαρκτη, ἀνέφερε χαρακτηριστικά:

«Ἔχω πεῖ πολλὲς φορὲς ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄνθραξ. Κάρβουνο καὶ τὸ ἔχουν εἰρωνευτεῖ. Μὲ ποιὰ ἔννοια; Γιατί εἶναι δεσμευμένη, εἶναι ἀνύπαρκτη.

Τί σημαίνει νὰ ἔχεις στὰ χαρτιὰ τὸ οἰκόπεδο μπροστὰ ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμό, 12 στρέμματα ἐπὶ τῆς Βασ. Σοφίας, ἀλλὰ νὰ μὴ μπορεῖς νὰ κόψεις οὔτε ἕνα κλαράκι ἐκεῖ;

Τέτοια οἰκόπεδα ἔχουμε πολλὰ στὴν Ἀθήνα καὶ στὶς μεγάλες πόλεις, ποὺ φαντάζουν μεγάλης ἀξίας, ἀλλὰ εἶναι δεσμευμένα μὲ τόσους νόμους καὶ τέτοιες ὑποχρεώσεις ποὺ εἴμαστε ἀκίνητοι.

Αὐτὴ ἡ ριμάδα ἡ μισθοδοσία ποὺ δημιουργεῖ τόσα θέματα δὲν εἶναι χάρες, ὑπάρχει νόμος τοῦ 1834 ποὺ ἔρχεται τὸ κράτος καὶ λέει δὲν ἔχουμε λεφτά, παίρνει τὴν περιουσία καὶ κάνει νόμο ποὺ λέει ὅτι ἐσαεὶ θὰ πληρώνονται οἱ παπάδες ἀπὸ τὸ ταμεῖο τοῦ κράτους καὶ τὰ σχολεῖα ποὺ ἐτοιμάζουν κληρικούς.

Ἡ Ἐκκλησία βοηθᾶ κάθε μέρα 53 χιλιάδες ἀνθρώπους. Βρεῖτε μου ἕνα ὀργανισμὸ στὴν Ἑλλάδα ποὺ βοηθᾶ κάθε μέρα τόσους ἀνθρώπους».

Δυνατότης παρεμβάσεως διὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ βῆμα εἰς κάθε πιστὸν νὰ σχολιάσῃ καὶ νὰ προβῇ εἰς προτάσεις διὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον. Μιμουμένη τὴν ἠλεκτρονικὴν δημοσίαν διαβούλευσιν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος διὰ τὰ νομοσχέδια, ἐδημιούργησεν εἰδικὴν ἱστοσελίδα, ὅπου κάθε ἕνας δύναται νὰ ἔχῃ πρόσβασιν εἰς τὰ κείμενα. Πρόκειται διὰ τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ μιμηθοῦν καὶ αἱ ἄλλαι Τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, διότι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Σύνοδος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ τῆς εὐρυτέρας συζητήσεως ὑπὸ τοῦ πληρώματος. Παραλλήλως εἶναι ἕνα ἰσχυρὸν μέσον, ὥστε δημοσίως νὰ ἀσκηθῇ ἔλεγχος καὶ πρέπει κάθε ἕνας νὰ τὸ ἀξιοποιήσῃ. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου τῆς 12ης Φεβρουαρίου 2016:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου θέλοντας νὰ ἐνημερώσει τὸ ποίμνιό Της σχετικὰ μὲ τὴν ὅλη προβληματική, ποὺ θὰ ἀπασχολήσει τὶς ἐργασίες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ ταυτόχρονα νὰ δεχθεῖ τὰ σχόλια καὶ τὸν προβληματισμὸ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ της, στὴν παροῦσα ἱστοσελίδα δημοσιεύει τὰ ἐγκριθέντα κείμενα, τόσο ὑπὸ τῶν Προσυνοδικῶν Συνάξεων, ὅσο καὶ ὑπὸ τῶν Συνάξεων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὡς ἐκ τούτου, θὰ ἔχουμε τὴ δυνατότητα, μέσα ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα αὐτή, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μελετήσουμε τὰ κείμενα αὐτά, ὥστε νὰ ἔχουμε ἰδίαν ἄποψη καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐκφράσουμε τοὺς προβληματισμούς μας, τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς εἰσηγήσεις οἱ ὁποῖες θὰ ἀξιολογηθοῦν δεόντως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ ληφθοῦν ὑπόψη ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδό Της.

Ἐπισκεφθεῖτε τὴν Ἱστοσελίδα: http://holysynod.cy.net/».

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐζήτησε συγγνώμην;

Δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν παραδέτομεν, φέρει εἰς τὸ φῶς καὶ ἄλλας ἀνεπιβεβαιώτους πληροφορίας διὰ τὰ ὅσα ἔλαβαν χώραν εἰς τὴν Πανορθόδοξον τῆς Γενεύης. Εἰς τὸ δημοσίευμα αὐτὸ ἀναφέρεται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν παράνομον ἄφιξιν Ἐπισκόπων του εἰς τὴν Οὐκρανίαν, θέμα τὸ ὁποῖον ὄντως εἶχε δέσει εἰς τὴν συνεδρίασιν ὁ Πατριάρχης Μόσχας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ markoseugenikos.gr τῆς 2ας Φεβρουαρίου 2016:

«Σύμφωνα μὲ τὸν οὐκρανικὸ ἐκκλησιαστικὸ τύπο, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ὑποσχέθηκε νὰ διακόψει τὴν ἀποστολὴ Ἐπισκόπων του στὴν Οὐκρανία, χωρὶς τὴ συγκατάθεση τῶν ἀνώτατων ποιμενικῶν ἀρχῶν τῆς Οὐκρανικῆς Ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίας.

Ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης Ὀνούφριος τοῦ Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας μίλησε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ κατὰ τὴν ὁμιλία του στὴν Πανορθόδοξη Σύναξη στὶς 29 Ἰανουαρίου, σύμφωνα μὲ ἕνα ἀνταποκριτὴ τῆς οὐκρανικῆς ἱστοσελίδας UOJ.

Σύμφωνα μὲ τὸ δημοσίευμα, τὸ ζήτημα τῶν παρανόμων ἐπισκέψεων ἐκπροσώπων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τέθηκε ἐπὶ τάπητος, στὴν συνεδρ